

4721 αρθ. 2^{ος}

ΘΩΜΑΣ ΣΙΑΤΕΡΤΩΝ,

ἢ

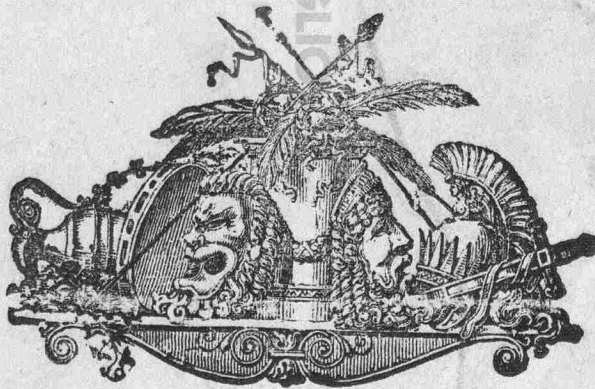
ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΔΥΣΜΕΝΕΙΑ.

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΠΡΑΞΕΙΣ.

Ἐκδιδόντος

N. ΑΡΓΥΡΙΑΔΟΥ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΥ
Αρ. 3856

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ.

(Ὁδὸς Περμποπαζάρου, ἀριθ. 3).

1866.

Βιβλιοθήκη Κωνσ. Ψωμάδου
Αύξων δευτ. 96.

4721

ΤΟΙΣ

ΕΑΥΤΟΥ

ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΑΙΣ

ἀνατίθῃσιν

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ.

Ἐγὼ μὲν οὐτ' οἶδα οὔτε ποιῶμαι τῶν τοιούτων οὐδὲν ἔμδον,
ἀλλ' εἰμι αὐτῶν ἄγνοος, σὲ δὲ μαιεύομαι, καὶ τούτου ἕνεκα
ἐπάδω τε καὶ παρατίθῃμι ἐκάστων τῶν σοφῶν ἀπογεύσασθαι.
Πλάτ. Θεαίτ.

Κύριοι Συνδρομηταί μου!

Αὐτὴ ἡ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐμπνευσθεῖσα κοινωνικότης, καὶ ἡ τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν ἐπομένως σύσασις, συντελοῦσιν εἰς ἀπόδειξιν, ὅτι ὁ συνεταιρισμὸς, δηλαδή τὸ νὰ συντροφεύωσι πολλοὶ ὁμοῦ πρὸς εὐόδωσιν ἐπιχειρήσεώς τινος, εἶναι μεγάλων ἀγαθῶν πρόξενος, καὶ δύναται νὰ προάξῃ μέγιστα καὶ θαυμάσια ἀποτελέσματα. Ἐὰν ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων ἦν ἠναγκασμένος, μόνος τοῦ νὰ κατασκευάζῃ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὑποδήματα, τὴν οἰκίαν του, νὰ σπείρῃ, νὰ θερίζῃ, νὰ ψήνῃ τὸν ἄρτον του, νὰ μαγειρεύῃ τὸ φαγητόν του κτλ. κτλ., τὸ ἀνθρώπινον γένος θὰ διέμενεν αἰώνως ἄγριον καὶ βάρβαρον. Μόνον λοιπὸν ὁ συνεταιρισμὸς, ἥτοι ἡ τῶν ἔργων διανομὴ, ἔφερε τὴν συναλλαγὴν τῶν προϊόντων, καὶ ἐπομένως τὸ ἐμπόριον, καὶ κατὰ συνέπειαν τὸν πολιτισμόν. Ὁ συνεταιρισμὸς σήμερον, ἀναπτυχθεὶς τελειότερον, κατώρθωσε τοὺς σιδηροδρόμους, τὴν δι' ἀτμοπλοίων συγκοινωνίαν, τὴν τομὴν τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ. Τὰ ἀγαθὰ τοῦ συνεταιρισμοῦ συναισθανθέντες πρὸ πολλοῦ καὶ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁμογενεῖς, συνέστησαν ἀδελφότητας, συλλόγους, φιλεργοὺς ἐταιρίας. Ὁ συνεταιρισμὸς, αἰπλούσαι δηλονότι συνδρομαὶ τῶν ἀπανταχοῦ ὁμογενῶν, ἀνήγειρε πανεπιστήμιον, ἐθνικὴν βιβλιοθήκην, ὀρφανοτροφεῖον, Ἀρσάκειον, πολυτεχνεῖον κτλ. κτλ. Δυστυχῶς ὅμως οὐδεὶς εἰσέτι τῶν πλουσίων ὁμογενῶν συνέλαβε τὴν εὐγενεστάτην τῶν ιδεῶν, νὰ ἀφιερῶσιν δηλονότι μέγα τι χρηματικὸν κεφάλαιον, ἐκ τῶν τόκων τοῦ ὁποίου νὰ ἐκδίδωνται ὡφέλιμα τῷ ἔθνει βιβλία, διανεμόμενα εἰς μετρίας τιμὰς τοῖς φιλομού-

σοις και χρείαν ἔχουσι! Πολλοὶ ὅμως σοφοὶ καὶ δημοσιογράφοι ὁμογενεῖς ἐσύστησαν τοῦτο εἰς τοὺς πλουσίους τοῦ ἔθνους μας, καὶ εἶναι ἐλπίς νὰ πραγματοποιηθῇ ὁσονούπω καὶ τὸ εὐγενέστατον τοῦτο ἔργον.

Ἐν τοσοῦτῳ ὅμως, ἔρχομαι ἤδη καὶ ἐγὼ, ὅχι νὰ λάβω, ὡς λέγουσι, τὴν πρωτοβουλίαν (διότι, ὡς θέλω ἀποδείξει ἄλλοτε, ἡ λέξις αὕτη οὐχὶ μόνον δὲν εἶναι ἑλληνικὴ, ἀλλὰ καὶ αὐτόχρομα ἀσέβεια ἢ ἀντιποιήσις αὐτῆς, καθ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος οὐχὶ μόνον πρωτοβουλίαν δὲν ἔχει, ἤτις ἀνήκει εἰς μόνον τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ τὴν βουλήν αὐτὴν, ἣτοι τὸ βουλευέσθαι, παρὰ Θεοῦ παρέλαβε), ἀλλὰ νὰ προτείνω ὑμῖν μὲ ἑλληνικὴν ἀφέλειαν, ὅτι ἀπεφάσισα, ἂν θελήσητε νὰ μὲ συνδράμητε μὲ τὸν ὀβολόν σας, ἀντὶ τοῦ νὰ μισθοδοτῶμαι διὰ χιλίων γροσίων κατὰ μῆνα, ἐργαζόμενος εἰς ἡμερίδας καὶ ὀλίγιστα ὠφελῶν, νὰ ἐργάζωμαι δημοσιεύων ὠφέλιμα τῷ ἔθνει συγγράμματα, ἀρυόμενος αὐτὰ ἐκ τῶν ἀνεξαντλήτων θησαυρῶν τῆς τε προγονικῆς καὶ τῆς τῶν νεωτέρων ἔθνων μεγαλοφυΐας.

Ἐξέδωκα δὲ ἤδη τὸν Περικλῆ, τὸν Ἰππόλυτον καὶ τὸν Πλοῦτον καὶ τὴν εὐγενῆ καρδίαν (τὰ χρήματα τοῦ Διαβόλου) ἐκδίδω καὶ σήμερον τὸν Θωμᾶν Σιατερτῶνα, φρονῶν ὅτι διὰ τῶν καλῶν δραμάτων ἠθικοποιῶνται οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐξευγενίζονται τὰ αἰσθήματά των πλειότερον, παρὰ διὰ τῶν καλῶν μυθιστορημάτων. Διὰ τῶν ἐκδόσεών μου τούτων παρέσχον ἐργασίαν εἰς στοιχειοθέτας, τυπογράφους, χαρτοπώλας, βιβλιοδέτας καὶ διανομεῖς καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸν, ἔχει δὲ καὶ τὸ ἔθνος ἔτοιμα τὰ βιβλία ταῦτα, διὰ νὰ ὠφελῶνται ἐξ αὐτῶν καὶ αἱ μέλλουσαι γενεαί. Τὰ ἀγαθὰ ταῦτα χρεωστοῦνται κατὰ μέγα μέρος εἰς τοὺς φιλομούσους συνδρομητὰς μου, τῶν ὁποίων εἰς τὸ ἐξῆς ἀπεφάσισα νὰ δημοσιεύω καὶ τὰ ὀνόματα, αὐτῶν τε καὶ τῶν φιλομούσων ἐπισα-

τῶν, οἵτινες οὕτως εὐγενῶς τε καὶ φιλογενῶς ἐδέξαντο νὰ μοὶ καταγράψωσι συνδρομητὰς, ὡς φαίνεται ἐν τῷ τῶν συνδρομητῶν καταλόγῳ, καὶ πρὸς οὓς ἐκφράζω δημοσίᾳ τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην μου. Εἰς δὲ τὸ ἀνά χειρας βιβλιᾶριον προσέθηκα καὶ προεκδοθείσας ἀλλ' ἀνεκτελέστους μεινάσας ἀγγελίας μου, τὰς ὁποίας ἐλπίζω νὰ πραγματοποιήσω διὰ τῆς συνδρομῆς σας.

Ἦδη δὲ ἠρξάμην τὴν ἐκτύπωσιν τῶν « Ἀποκρύφων τοῦ Οὐατικανοῦ ἣτοι Βατικάνου, » περὶ τῶν ὁποίων θέλω ἐκδώσει ἀγγελίαν, προσκαλῶν σας νὰ μὲ συνδράμητε, μηδὲν προπληρόνοντες, δίδοντες δὲ τὸ ἀντίτιμον μετὰ τὴν παραλαβὴν τῶν βιβλίων.

Ἐν ἄλλοις λόγοις, σᾶς προσκαλῶ, Κύριοι, εἰς σύστασιν φιλομούσου εταιρίας, προτιθεμένης τὴν δημοσίευσιν κοινωφελῶν συγγραμμάτων *). Τὰ μέλη τῆς εταιρίας ταύτης ἔ-

(*) Ἴνα δὲ μὴ νομίση τις ἀπλῆν ἀστεϊότητα τὸ πρᾶγμα, ἃς ὑποθέσωμεν, ὅτι συνιστᾶται τῷ ὄντι τοιαύτη τις εταιρία ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὸν κοινωφελέστατον καὶ εὐεργετικώτατον τοῦτον προτιθεμένη σκοπόν. Εἰς τοιαύτην εταιρίαν, συνισταμένην καὶ διευθυνομένην ὑπὸ ἀξιοτίμων προσώπων, θέλουσιν ἐγγραφῆ τάχιστα, τουλάχιστον χίλια μέλη. Ἐὰν δὲ ἕκαστον μέλος πληρόνῃ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς εταιρίας ἀνά δέκα γρόσια καθ' ἕκαστον μῆνα, εἰσπραχθήσονται ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδες γροσίων καθ' ἕκαστον ἔτος. Τὸ κεφάλαιον τοῦτο διπλασιασθήσεται τὸ δεύτερον ἔτος, καὶ οὕτω καθ' ἕξῃς θέλει προβαίνει εἰς αὐξήσιν. Οἷονδήποτε δὲ βιβλίον ἐγκρίνη ἡ εταιρία νὰ ἐκδώσῃ, θέλει φέρει ὄφελος μάλιστα εἰς τὴν εταιρίαν, καθ' ὅσον ἅπαντα τὰ μέλη θέλουσι γίνεσθαι συνδρομηταὶ τοῦ βιβλίου τούτου, καταγράφοντες καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ φίλους των. Ὡστε ἡ τοιαύτη εταιρία καὶ τοὺς λογίους θέλει θέτει εἰς ἄμιλλαν, νὰ ἐπιχειρῶσι τὴν ἔκδοσιν συγγραμμάτων, ἀξίων νὰ τύχωσι τῆς ἐγκρίσεώς της, καὶ εἰς τὸ ἔθνος θέλει προσφέρει εὖωνα τὰ χρησιμώτερα τῶν συγγραμμάτων, καὶ τὸ ἀποθεματικὸν αὐτῆς κεφάλαιον θέλει ἀναβιβάσει ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν εἰς ἑκατομμύριον, διὰ δὲ τοσοῦτου χρηματικοῦ ποσοῦ,

σονται οἱ ἐκάστοτε ἐγγραφόμενοι εἰς τὰς ἀγγελίας μου· τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν θέλουσιν ἐκτυποῦσθαι ἐν τῷ τέλει ἐκάστης βίβλου. Τὰ μέλη δύνανται νὰ παύσωσι τῆς συνδρομῆς των, ὅταν θέλωσι λαμβάνουσι δὲ ἐν τοσοῦτῳ τὰς ἐκδόσεις μου, τιμωμένας ἀντὶ ἐνὸς γροσίου τὸ τυπογραφικὸν φύλλον, ἧτοι τὰς 16 σελίδας. Πεντακόσια μέλη ἐξαρκοῦν διὰ νὰ ἀπαντῶνται τὰ ἔξοδα, διότι πεντακόσια γρόσια ἐξοδεύονται διὰ νὰ τυπωθῇ ἐν τυπογραφικὸν φύλλον. Ὅταν τὰ μέλη γείνωσι χίλια, ὅπερ θέλει φανῆ ἐκ τοῦ δημοσιευομένου καταλόγου, ἢ τιμὴ τοῦ τυπογραφικοῦ φύλλου θέλει ἐκπέσει εἰς παράδες εἴκοσι.

Ἴδου τρόπος, νὰ ἐκδοθῶσιν ὠφέλιμα συγγράμματα, ἀνευ σκοποῦ κερδοσκοπίας. Καὶ τὰ πράγματα θέλουσιν ἐπιβεβαιώσῃ τοὺς λόγους μου, κατὰ δὲ τὸ ῥητόν,

Honni soit qui mal y pense.

καλῶς καὶ εὐστόχως τιθεμένου εἰς ἐνέργειαν δύναται ἡ ἔταιρία νὰ ἀναζωογονήσῃ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν φιλολογίαν, ἀφοῦ χιλιόδραχμον ἐτήσιον βραβεῖον τοῦ Κ. Ἀμβροσίου Ράλλη τοσαῦτα ποιήματα ἐφιλοδώρησεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος.

Ἡ τοῦ ἀνά χειρας δράματος ὑπόθεσις καὶ κρίσεις
τιγὲς ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ Ἀγγλία, καθὼς καὶ ἅπασα ἡ Εὐρώπη, εὕρισκετο πρὸ ἐνὸς περιπίου αἰῶνος εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν, εἰς ἣν εὕρισκεται ἤδη ἡ ἡμετέρα Πατρίς. Οἱ λόγιοι ἐδυστύχουν, καὶ ἦσαν καταδεδικασμένοι εἰς μυρίας στερήσεις καὶ ταλαιπωρίας. Οἱ εὐγενεῖς, ἐπτοημένοι περὶ τὰ ξένα, κατεφρόνουν πᾶν πάτριον καὶ ὁμογενὲς, δεικνύμενοι μεγαλόδωροι μόνον εἰς καθαρῶδους καὶ ὑποκριτίας.

Θωμᾶς Σιάτερτων ἐκαλεῖτο ὁ μεγαλοφυὴς ἀνὴρ, ὅστις ἦτο πρωριζμένος νὰ ἀπαθανατίσῃ τὸν αἰῶνα καὶ τοὺς ὁμοεθνεῖς καὶ συγχρόνους του. Ἦτο ὄρφανός πατρός· εἶχε δὲ μόνον ἐν τοῖς ζῶσι τὴν γηραιάν του μητέρα, τὴν ὁποίαν ἐγκαταλιπὼν ἐν τινὶ ἐπαρχιακῇ πόλει, ἦλθεν αὐτὸς εἰς τὴν μεγαλόπολιν Λονδῖνον, φλεγόμενος ὑπὸ τῆς εὐγενοῦς φιλοδοξίας νὰ δημοσιεύσῃ τὰ ἔξοχα προϊόντα τῆς ποιητικῆς μεγαλοφυΐας του, καὶ ἐκ τῶν καρπῶν τῶν μόχθων του νὰ διαθρέψῃ τὴν γηραιάν του μητέρα.

Ἦτο μόλις δεκαοκταετής, ὅτε εἶχε ποιήσῃ τὴν *Μάχην τοῦ Ἀστυγγος*, τὴν *Ἑλλην* καὶ τὸν *Γοδβῖνον*, ἀδάμαντας τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογίας· γνωρίζων δὲ τὴν ἀπειροκαλίαν καὶ βαναυσότητα τῶν συγχρόνων του, καὶ μεταβαλὼν τὸ ὕφος αὐτῶν εἰς ὕφος τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, ὅπως συμφωνῶσι μᾶλλον πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐξιστορουμένων πραγμάτων, προσέφερε τὰ χειρόγραφα του εἰς βιβλιοπώλην, ὡς συγγράμματα *Ρόβλεϋ* τινός, ἀνακαλυφθέντα μεταξὺ τῶν χειρογράφων ἀρχαίας βιβλιοθήκης, καὶ ὁ βιβλιοπώλης ἐξέδωκεν αὐτὰ ἰδίᾳ δαπάνῃ. Τὰ πονήματα διήγειραν τὸν κοινὸν θαυμασμόν· ὁ βιβλιοπώλης ἐκέρδησεν ἀμύθητα χρήματα· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Ρόβλεϋ ὕψονον πάντες μέχρις ἀσέρων καὶ νεφελῶν. Μόνος ὁ δυστυχῆς Θωμᾶς Σιάτερτων ἐπέινα, κατοικῶν εἰς ἄθλιον δωμάτιον τῆς ὀροφῆς οἰκίας νεοπλούτου τινός, ἀνόματι Σκῶβελ, ἀποκτήσαντος πλούτη καὶ τιμὰς ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν μουσικὴν εὐφυΐας τῆς θυγατρὸς του Αἰκατερίνης, καταμαγευούσης τὸ Λονδῖνον τῆς ἐποχῆς τῆς διὰ τῶν ἀπαραμίλλων θελγῆτρων τῶν μουσικῶν συμφωνιῶν, τὰς ὁποίας ἔδιδε πρὸς τέρψιν τοῦ φιλοκάλου κοινοῦ τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης. Ὁ Σκῶβελ, καθὼς καὶ πάντες οἱ νεόπλουτοι, ἦτο εἰς ἄκρον φιλάργυ-

SISMAGNOGLIO
MEGARO

ρος και βάνουσος λάτρις τῆς ὕλης. Ὁ Σιάτερτων τῷ ὤφειλεν ἐξ ἤδη μνησιᾶ. Θα τὸν ἐκδιώξει λοιπὸν ἀσπλάγχχνως ἐκ τοῦ πενιχροῦ οἰκίσκου του, καὶ ἄς κοιμηθῆ εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου! Εἰς ἄκρον φιλότιμος, ὁ Σιάτερτων οὐχὶ μόνον παρ' οὐδενὸς ἐξαιτεῖται βοήθειαν, ἀλλὰ καὶ μισεῖ σχεδὸν πάντα, ὅστις τῷ προτείνει νὰ τὸν βοηθήσῃ, καὶ ἀποστρέφεται τὴν κοινωνίαν, ἣτις δὲν θέλει πλέον οὐδαμῶς νὰ πιστεύσῃ, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῶν ἀθανάτων του συγγραφῶν! Ἄγγελος τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ ἦθη, ἡ Αἰκατερίνη ἀγαπᾷ, σέβεται, λατρύει τὸν Σιατερτῶνα, γνωρίζουσα ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ γνήσιος συγγραφεὺς τῶν ἀριστουργημάτων ἐκείνων· ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδὲν δέχεται παρ' αὐτῆς. Αὐτὴ δὲ δὲν τολμᾷ νὰ ἀντείπῃ εἰς μηδεμίαν ἀπαίτησιν τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις καὶ προθύμως ὑπεσχέθη τὴν χεῖρά τῆς εἰς πλουσιώτατόν τινα Λόρδον, ἐξαιτησάμενον αὐτὴν ὡς σύζυγον!

Προτιμῶσα ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον παρά νὰ ἀρνηθῆ τὸν Σιατερτῶνα, ἐφρόντισε τοῦλάχιστον ἡ Αἰκατερίνη νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ ὕλικῶς εὐτυχῆ καὶ κοινωνικῶς ἐνδοξον. Ἐν τῇ ἀκμῇ τῶν ἐπευφημιῶν, ἄς τῇ ἀπέδιδεν ὁ κόσμος εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν συγχαίροντων αὐτὴν μεγαστάνων τοῦ Λονδίνου, καθικετεύει τὸν Λόρδον Δήμαρχον νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὸν Σιατερτῶνα, τοῦ ὁποίου νέα ἀνέκδοτα ποιήματα θέλει πέμψει, ὅπως θαυμάσῃ αὐτὰ ὁ Δήμαρχος. Οὗτος δὲ, ἀγαθὸς καὶ ἐλεήμων ἀνὴρ, ἀλλ' ἀριστοκράτης βεβαρημένος ὑπὸ πολλῶν καὶ ποικίλων ἀσχολιῶν, ὑπόσχεται νὰ ἴδῃ τὸν Σιατερτῶνα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Αἰκατερίνης, καὶ νὰ εὐεργετήσῃ αὐτὸν ἀξίως. Τὰ ἀνέκδοτα ὅμως ποιήματα παραδίδει εἰς τὸν υἱὸν του, ὅπως ἐπιθεωρήσῃ αὐτὰ· εὐρέθησαν δὲ ἄξια ἀπομιμήματα τοῦ ἀπαρμιλλοῦ Ρόβλεϋ! Ἐρχεται ὁ Δήμαρχος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Αἰκατερίνης ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει· παρουσιάζεται ἐνώπιόν του ὁ Σιάτερτων, καὶ τέλος ὁ Δήμαρχος ἐν τῷ ἀναχωρεῖν ἐξάγει ἀπὸ τοῦ κόλπου του ἔγγραφον, ἐγχειρίζει τῷ Σιατερτῶνι διορισμὸν του μὲ μισθὸν τριακοσίων λιρῶν στερλινῶν κατ' ἔτος! Ἀλλ' ὦ τῆς τύχης ἐμπαιγμὸς καὶ δυσμένεια! Ὁ ἀγαθὸς ἀλλὰ πολυάσχολος Λόρδος Δήμαρχος, ἔχων εἰς τὸν κόλπον του δύο ἔγγραφα διορισμοῦ, ἐνὸς μὲν πρώτου θαλαμηπόλου ἐν τῇ οἰκίᾳ του, τοῦ δὲ ἑτέρου πρώτου μουσικοῦ γραμματέως του, κατὰ λάθος ἐνεχείρισε τῷ Σιατερτῶνι τὸ ἔγγραφον, τὸ περιέχον τὸν διορισμὸν τοῦ θαλαμηπόλου! Φρίκη καὶ ἀγανάκτησις καταλαμβάνει τὸν φιλότιμον ποιητὴν! «Τίς ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον; τίς τῷ ἔτεινε χεῖρα ἐπαίτου; Πόθεν ἔλαβε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μὲ ὑβρίσῃ, νὰ μοὶ προσφέρῃ τὴν μηδαμινὴν θέσιν ὑπηρετοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ του;... Καὶ σεῖς, εὐγενεῖς στοχασμοὶ, σεῖς τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἤθελον νὰ προσφέρω εἰς τὴν γῆν ταύτην τῶν ἀχα-

ρίστων, ἔλθετε, φύγετε ἀπ' αὐτῆς μετ' ἐμοῦ... Ἐκεῖ, ἐκεῖ...» Οὕτως ἀνακραυγάζει καὶ ρίπτει τὰ χειρόγραφα εἰς τὴν καίουσαν κάμινον, καὶ ἀποφασίζει ν' ἀποθάνῃ. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἀναγινώσκει ἐπιστολὴν, ἀναγγέλλουσαν αὐτῷ τὸν θάνατον τῆς μητρός του, καὶ ἐπειδὴ οὐδὲν πλέον ἔχει ἀποκαθιστῶν αὐτῷ φορητὴν τὴν ζωὴν, πίων δηλητηριον τελευτᾷ.

Ἐπνεε πλέον τὰ λοίσθια ὁ μεγαλοφυὴς ἀνὴρ, ὅτε, πολὺ ἀργά, παρατηρήσας ὁ Δήμαρχος τὸ ὁποῖον ἔκαμε λάθος, ἔστειλεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Αἰκατερίνης, ἐξαιτούμενος τὴν συγγνώμην, τὸ γνήσιον τοῦ διορισμοῦ τοῦ Σιατερτῶνος ἔγγραφον, καὶ ἡ Αἰκατερίνη, λαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς τοὺς ἀδάμαντάς τῆς, ἀνέβη εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ θνήσκοντος, πεισθεῖσα εἰς τοὺς λόγους σεβασμίου καὶ φιλελεήμονος ἱατροῦ, ὅστις ὡς ἄλλος πατὴρ ἠγάπα τὴν τε Αἰκατερίνην καὶ τὸν Σιατερτῶνα, μὲ ἀπόφασιν νὰ φύγῃ μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς πατρικῆς τῆς οἰκίας ὡς νόμιμος αὐτοῦ σύζυγος, μέχρι τῆς ἐξιλεώσεως τοῦ πατρὸς τῆς.

Κάλαμος ἀνθρώπου δὲν δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν συγκίνησιν, ἣν αἰσθάνεται ὁ ἀναγνώστης, ἐκ τῶν τελευταίων μάλιστα σκηνῶν τοῦ δράματος, ὅτε ὁ Σιάτερτων πολὺ πλέον ἀργά μαθάνει τὴν μεταβυλὴν τῆς τύχης του, καὶ μονονουχὶ εἰς τὰ σκότη τοῦ παμφάγου Ἄδου ἐνδιατρίβων, βλέπει ὑποφῶσκον ὄπισθέν του τὸ λαμπρὸν τῆς δόξης καὶ τῆς εὐδαιμονίας φῶς, ὅπερ ἦν προωρισμένον ὑπὸ τοῦ Παναγᾶθου καὶ πανοικτίρμονος ἐν οὐρανοῖς ἀπάσης τῆς πλάσεως δημιουργοῦ καὶ πατρὸς, ἵνα ἀνταμείψῃ αὐτὸν διὰ τὰς μακροχρονίους θλίψεις καὶ ταλαιπωρίας του. ὦ! πόσον ἦσαν συνεταὶ καὶ σωτήριοι αἱ παρήγοροι νοηθεῖαι, τὰς ὁποίας εἰς μάτην εἶχε δώσει αὐτῷ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ὁ ὡς ἄλλον υἱὸν του ἀγαπήσας αὐτὸν ἀγαθὸς καὶ πολύπειρος ἱατρός! Ἀλλὰ φεῦ!, καὶ τοῖ οὕτως δὴ μεγαλοφυὴς, ὁ Σιάτερτων δὲν εἶχε, φαίνεται, ὅσον ἔδει, θερμὸν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, καὶ σταθερὰν τὴν ἐλπίδα εἰς πάνσοφον θεῖαν Πρόνοιαν, ἀνιγματοδῶς διέπουσαν καὶ κυβερνώσαν τὰς τῶν ἀνθρώπων τύχας!... Ἀλλ' ὅπόσον εὐγενὴς ὑπῆρχεν ἡ εὐαίσθητος τοῦ Σιατερτῶνος καρδιά! Καὶ θνήσκων συνιστᾷ εἰς τὴν συγκατάβασιν ἀσπλάγχχνου πατρὸς τὴν κόρην, ἣν ἐλάτρευεν ἡ καρδιά του, καὶ παρακαλεῖ τὸν δευτέρον του πατέρα τὸν ἱατρὸν νὰ πωλήσῃ τὸ πτώμα του εἰς τοὺς φοιτητὰς τῆς ἀνατομίας, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ πρὸς τὸν Σκῶβελ χρέος του!

Χαῖρε λοιπὸν, Σιάτερτων, καὶ εἰν ἀτῆδο δόμοισιν! Ὁ δὲ προσεκτικὸς ἀναγνώστης ἄς ἀναλογισθῆ καὶ πόσον μεταβάλλει ἡ παιδεία τὰς πόλεις καὶ τοὺς λαοὺς! Τὴν σήμερον ἐν Ἀγγλίᾳ μεγαλοφυὴς

άνηρ, ὡς ὁ Σιάτερτων, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀνταμειφθῆ καὶ δοξασθῆ προσηκόντως, ἀλλ' εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς ἀμαθείας ἢ καὶ τῆς ἡμιμαθείας παρεγνωρίζετο ἡ μεγάλη του ἀξία, καὶ οὕτως μεγαλοφυῆς ἀνὴρ ἐπένετο καὶ ἐπέιναι, ὅπως καὶ ὅσον οὐδεὶς ἀχθοφόρος, οὐδεὶς ἐπαίτης!

ὦ! πολλοὶ καὶ πολλάκις ἠσθάνθησαν τὰ ἄλγη τῆς καρδίας σου, ἀξιοθρήνητε Σιάτερτων! Πολλοὶ λόγιοι ἄνδρες μεταξὺ τῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ εὐρισκομένων ἔθνῶν πένονται καὶ ἀργοῦσι, καὶ τιτρώσκονται τὴν καρδίαν, μὴ ἔχοντες τοὺς ἀναγκαίους κἀν πόρους, ἵνα ποιήσωσι γνωστὰ εἰς τοὺς ὁμογενεῖς των τὰ φιλοπονήματα τῶν νυκτερινῶν καὶ καθημερινῶν μόχθων των, ἐνῶ μεγάλα δαπανῶνται ποσὰ εἰς ὑποκριτίας καὶ θεάτρα! Ἐκόντες λοιπὸν ἄκοντες μονονουχί εἰς τὴν καίουσαν, ὡς καὶ σὺ, ρίπτουσι κάμινον, τὰ ἔστιν ὅ τε πολύτιμα χειρόγραφα των, ἐπάδοντες τοὺς ἐφεξῆς σίχους τοῦ μεγαλοφυοῦς ποιητοῦ.

« Μοναχὴ τὸν δρόμον πῆρες,
Ἐξανάλθες μοναχὴ.
Δὲν εἶν' εὐκόλαις αἱ θύρες,
Ὅταν ἡ χρεία ταῖς κροταλῆ.
Ἐνας σ' ἔκλαψε στὰ στήθια,
Ἄλλ' ἀνάσασιν κάμμιά.
Ἄλλος σ' ἔταξε βοήθεια,
Πλὴν σὲ γέλασε φρικτά! »

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

Ὁ ΛΟΡΔΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ.	ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.
» ΜΙΛΟΡΔΟΣ ΜΕΛΒΙΑ.	ΘΩΜΑΣ ΣΙΑΤΕΡΤΩΝ.
» ΙΠΠΟΤΗΣ ΟΥΪΛΛΙΑΜ.	ΔΖΑΙΜΗΣ.
» ΒΑΡΟΝΕΤΟΣ ΔΑΒΣΩΝ.	Δύο ἀκόλουθοι τοῦ Λόρδου Δη-
» ΙΑΤΡΟΣ ΦΟΣΛΕΡ.	μάρχου.
ΣΚΩΒΕΛ.	

Ἡ σκηνὴ ἐν Λονδίῳ ἐν ἔτει 1770.

ΘΩΜΑΣ ΣΙΑΤΕΡΤΩΝ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Λαμπρὰ αἴθουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σκῶβελ. Δύο θύραι εἰς τὰ πλάγια· παράθυρον πλησίον τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας· εἰς δὲ τὰ ἀριστερὰ ἐστὶ πυρὸς καίοντος, εἰς δὲ τὸ βάθος τῆς σκηνῆς μεγάλη θύρα κεκλεισμένη μετ' ὑλωτὰς θυρίδας, πέραν τῆς ὁποίας φαίνεται κοχλιοειδῆς κλιμαξ δι' ἧς ἀναβαίνουνσι πρὸς τὰ ἄνω πατώματα τῆς οἰκίας. Ἐν τῇ μέσῃ τῆς σκηνῆς μικρὸν τραπέζιον μετὰ ἀναγκαῖα διὰ γράψιμον, καὶ μικρὸν ἀναλογεῖον πλησίον τῆς ἐστίας μετὰ βιβλία καὶ ἐφημερίδας. Τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης εἶναι κομψότατα κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὑποτίθεται ἡ σκηνή.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΣΚΩΒΕΛ μόνος καθήμενος εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἄθλιοι! δὲν ἔχουν λεπτὸν, καὶ κάμνουν νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονὴν του πᾶς τίμιος ἄνθρωπος! Καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς ἔχη κάνεις καὶ γείτονας! Ἐδῶ εἰς τὸ τελευταῖον πάτωμα τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν κατοικῶ, καὶ δὲν τοὺς μέλει τίποτε, καὶ δὲν μοὶ δίδουν τὸ χρέος των! Ἴδου (ἐκβάλλει χαρτίον τι) Ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν 3 μοῦ χρεωστοῦνται δύο μηνιαῖα· τέσσαρα μηνιαῖα ἀπὸ τὸν ἀρ. 7, καὶ μετὰ αὐτὸ ὁποῦ τρέχει ἕξ μηνιαῖα ἀπὸ τὸν ἀρ. 9 . . . Καὶ φαίνεται ἔχουν σκοπὸν νὰ μὲ κάμνουν νὰ χάνω τὸν καιρὸν μου . . . Ὄχι, ὄχι, σὰς διορθῶν ἔγώ, ἄθλιοι ἀπατεῶνες! (γράφει).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ὁ ΙΑΤΡΟΣ καταβαίνων ἐκ τῆς εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς κλιμακος καὶ ὁ ἀνωτέρω.

Ἰα. Καλὴν ἡμέραν, Σκῶβελ.
Σκωβ. Καλὴν ἡμέραν, ἰατρέ (γράφων).

'*Ια.* (πλησιάζων εἰς τὴν κάμνον) Ωραία φωτιά! Ἐπιθυμητὴ τῷ ὄντι μὲ τὸ ψῦχος ὁποῦ ἔχομεν.

Σκωβ. (ὡς ἄνωθι) Μάλιστα.

'*Ια.* Τόσον παχεῖα δμίχλη εἶναι, ὥστε δὲν διακρίνονται αἱ ἀπέναντι οἰκίαι εἰς τοὺς δρόμους.

Σκωβ. (ὡς ἄνωθι) Μάλιστα.

'*Ια.* Φίλε μου, ὡς φαίνεται, πολὺ ὀλίγον σὰς μέλει διὰ τὴν δμίχλην· σὰς βλέπω πολὺ ἐνασχολημένον.

Σκωβ. Τίποτε, τίποτε· μίαν στιγμὴν. (ὡς ἄνωθι).

'*Ια.* Μὴ ἐνοχλήσθε ἀπὸ ἐμέ. Ἀναγινώσκω τὴν ἐφημερίδα (πλησιάζει εἰς τὸ ἀναλογεῖον) ἤξεύρετε ὅτι συνειθίζω νὰ σὰς ἐπισκέπτωμαι καθ' ἑκάστην, πρὸ τῆς ἐξόδου μου· κατοικῶ εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Σκωβ. Εὐχαριστῶ. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Γράφω πρὸς τὸν δικηγόρον νὰ λάβῃ καταναγκαστικὰ μέτρα... ἐτελείωσα (διπλόνη τὴν ἐπιστολήν)... νὰ λάβῃ καταναγκαστικὰ μέτρα πρὸς πληρωμὴν τοῦ χρέους των κατὰ τινων ἐνοικατόρων μου. Κακοὶ ἄνθρωποι, ἰατρέ· δὲν σὰς ὁμοιάζουν ὄλοι. Δὲν συλλογίζονται τὰ βάρη, τὰς ὑποχρεώσεις ὁποῦ ἔχει ἕνας ἰδιοκτῆτης οἰκίας, καὶ προσπαθοῦν... Ἄνδρέα! (κράζων) καὶ προσπαθοῦν νὰ τοῦ ροφήσουν καὶ τὸ αἷμα ἀπὸ τὰς φλέβας.

'*Ια.* Πολλάκις δὲν ὑπάρχει κακὴ πρόθεσις· λείπουν τὰ μέσα, καὶ τότε...

Σκωβ. Τότε, ἄς μὴ κατακρατοῦν τὴν οἰκίαν τοῦ ἄλλου... Ἄνδρέα! (κράζων) Ἄς περιφέρωνται εἰς τοὺς δρόμους, ἄς πλαγιάζουν... ἤξεύρω ἐγὼ;... ὑπὸ τὰ περίστυλα τῆς Τετραγώνου πλατείας... Ἄνδρέα, διάβολε! (ὡς ἄνωθι).

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

ΑΝΔΡΕΑΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Σκωβ. Πήγαινε ὀλίγωρα εἰς τὸν κύριον Σοῦρι, τὸν δικηγόρον μου (τοῦ δίδει τὴν ἐπιστολήν), καὶ φέρε μου ἀπάντησιν. (ὁ Ἄνδρέας ἀναχωρεῖ).

'*Ια.* Ἐξάπτεσθε, Σκῶβελ, θὰ βλάψητε τὴν υἱειάν σας.

Σκωβ. Δὲν εἶναι τίποτε, δὲν εἶναι τίποτε, φίλε μου· εἶναι ἡ κρᾶσις μου τοιαύτη.

'*Ια.* Μὲ συγχωρεῖτε, ἄλλοτε δὲν ἦσθε τοιοῦτος· φαίνεται ἡ αὔξησις τῆς περιουσίας σας μετέβαλε τὸν χαρακτήρα σας.

Σκωβ. Νομίζετε; Ἐ! ἴτως ἔχετε δίκαιον. Τότε εἶχον ὀλιγώτερας φροντίδες ἀπὸ τώρα. Ἀλήθεια, ἰατρέ, μοὶ εἴχετε εἰπεῖ, ὅτι ἐπεθυμούσατε νὰ μεγαλώσητε τὸ τμήμα ὁποῦ ἔχετε ἐνοικιασμένον· δύναμαι νὰ σὰς προσθέσω, διὰ κλίμακος, τὸ ἐπάνω δωμάτιον...

'*Ια.* Μετοικεῖ ἴσως ὁ νέος ὁποῦ τὸ κρατεῖ;

Σκωβ. Θὰ τὸν κάμω ἐγὼ νὰ μετοικήσῃ. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς διὰ τοὺς ὁποίους ἔγραψα πρὸς τὸν δικηγόρον μου, καὶ μάλιστα ἐκεῖνος ὁποῦ μοὶ χρεωστεῖ τὰ περισσότερα. Ἄν αὔριον δὲν μὲ πληρώσῃ, θὰ τὸν διώξω.

'*Ια.* Θὰ διώξητε τὸν Σιάτερτων!

Σκωβ. Θὰ διώξω τὸν Σιάτερτων, μάλιστα. Καλὰ δά! Καὶ ποῖος εἶναι ὁ Σιάτερτων;

'*Ια.* Ἄ! δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μεγαλώσω τὴν κατοικίαν μου μὲ τοιαύτην θυσίαν. Φίλε μου, μὴ ἦσθε τόσο σκληρόκαρδος· λάβετε εὐσπλαγχνίαν πρὸς τὸν δυστυχῆ τοῦτον, νέον, μόνον, δίχως ὑποστήριγμα, φιλάσθενον! Συλλογισθῆτε ὅτι εἶναι ἄνθρωπος μὲ πολὺ πνεῦμα, μεγαλοφυῆς νοῦς, ὁποῦ θὰ ἀπαθανάτισει μίαν ἡμέραν τὸν αἰῶνα καθ' ὃν ζῶμεν.

Σκωβ. Μπα! τί μὲ ἐνδιαφέρουν ἐμεῖ ἡ μεγαλοφυΐα καὶ ὁ αἰὼν κατὰ τὸν ὁποῖον ζῶμεν; Εἶναι ἀνόητος ἄνθρωπος, μωρὸς, ὅστις περιπλανᾶται τὰς νύκτας φαντασιοκοπῶν ὡς φάντασμα εἰς τὰς ἐδοὺς τοῦ Λονδίνου. Μάλιστα πολλοὶ μοῦ διηγήθησαν ὅτι εἶναι ἀπατεῶν, θέλων νὰ σφετερισθῇ τοὺς κόπους ἀρχαίου τινὸς συγγραφέως, ὀνομαζομένου Ρώβλεϋ, καὶ τὰ τοιαῦτα...

'*Ια.* Ὦ, τί λόγοι εἶναι αὐτοί! Δύναμαι νὰ σὰς διαβεβαιώσω, ὅτι τὸ ὄνομα Ρώβλεϋ εἶναι ἀνάπλασμα φαντασίας. Ὁ Σιάτερτων εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῶν βιβλίων ἐκείνων· δύναμαι νὰ σὰς τὸ βεβαιώσω ἐνόρκως εἰς τὴν ζωὴν μου.

Σκωβ. Ἔστω, ἔστω καὶ οὕτω· σὰς πιστεύω· εἶσθε εἰδήμων τῶν τοιούτων. Ἄς ἦναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος συγγραμμάτων· τί μὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο ἐμέ; Νὰ πληρώσῃ ὅ,τι μὲ χρεωστεῖ· ἰδοὺ ὅ,τι ἐνδιαφέρει εἰς ἐμέ. Ἄς μὲ πληρώσῃ καὶ ἄς ὑπάγῃ κατὰ διαβόλου.

'*Ια.* Σκῶβελ, ἐὰν δὲν ἐγνώριζα τὴν εὐαισθησίαν του, σὰς ἐπλήρονα ἐγὼ ὅσα σὰς χρεωστεῖ.

Σκωβ. Εἶσθε πολὺ φιλελεήμων!

'*Ια.* Καὶ σεῖς εἶσθε πολὺ σκληρόκαρδος.

Σκωβ. Εἰπέτε ὅ,τι θέλετε· δὲν εἶμαι ἐντὸς τοῦ δικαίου μου; Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τούτου, ἔχω καὶ ἄλλην αἰτίαν. Ἡ Αἰκατερίνη αἰσθάνεται τυφλὴν συμπάθειαν πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον. Ἡ θυγάτηρ μου

τὸν συλλυπεῖται, τὸν ἐκθειάζει. Μὰ τὴν πίστιν μου! . . . νὰ συνελάμβανα τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν ὅτι ἡ θυγάτηρ μου τρέφει πρὸς τὸν ἄθλιον τοῦτον ἄνθρωπον τὸ παραμικρὸν . . . ὄχι, ὄχι . . . Ἐπρωτίμων νὰ τὴν φονεύσω μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας.

Ἰα. Ἄ! εἴθε πολὺ σκληρὸς, Σκῶβελ! Σὰς βαστᾶ ἡ καρδιά νὰ κακομεταχειρισθῆτε τὴν θυγατέρα σας, τὴν θυγατέρα σας, ἥτις διὰ τῆς πρὸς τὴν μουσικὴν εὐφυΐας τῆς ἔγεινε παραίτιος τῆς εὐτυχίας σας; Τὴν θυγατέρα σας, εἰς ἣν ὀφείλετε τὴν ἀνάπχυσιν ὅπου τὴν ἄπολαμβάνετε, καὶ τὴν ὑψηλὴν περιωπὴν, εἰς ἣν ἤδη εὐρίσκεσθε;

Σκωβ. Σὰς συγχωρῶ διὰ τοὺς λόγους σας τούτους, μὴ θέλων νὰ χαλασθῶ μὲ ἓνα ἀρχαῖόν μου φίλον. Ἄλλ' ἂν ἐγὼ χρεωστῶ εἰς τὴν θυγατέρα μου τὰ πλούτη μου, αὐτὴ ὀφείλει εἰς ἐμὲ καὶ τὰ πλούτη καὶ τὴν ζώην. Ἐὰν ἐγὼ δὲν καλλιέργουν τὸ πνεῦμά της, ἀποκόπτων τὸν ἄρτον ἀπὸ τοῦ στόματός μου, θὰ ἐφθάνομεν εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν ἤδη εὐρισκόμεθα; Τὰς ἐπευφημίας δὲ καὶ τὰς ἐνθέρμους χειροκροτήσεις, τὰς ὁποίας διεγείρει εἰς ἀπάσας τὰς συναθροίσεις τοῦ Λονδίνου, καὶ τὸν θαυμασμὸν ὅστις τὴν συνοδεύει παντοῦ, δὲν εἶμαι ἐγὼ ὅστις τῇ ἐχορήγησα ὅλα ταῦτα διὰ τῶν σκληραγωγημένων νυκτῶν μου, δι' ἀγρυπνιῶν καὶ ὀλοημέρων ἐπιπόνων ἐργασιῶν; Ἄρα αὐτὴ εἰς ἐμὲ ἀνήκει, καὶ μοὶ ἀνήκει διπλασίως· διότι τρόπον τινὰ μοὶ χρεωστεῖ διπλὴν ὑπαρξιν, τὸ ζῆν καὶ τὸ εὖ ζῆν, καὶ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος νὰ λησμονήσω εὐκολὰ τὰ δικαιώματά μου, ἂν αὐτὴ κατήντα νὰ λησμονήσῃ τὰ καθήκοντά της . . . Ἄλλ' ὄχι, ὄχι . . . αὐτὰ εἶναι μάταιαι ὑποψίαι . . . διότι ἡ θυγάτηρ μου εἶναι ταπεινὴ, πλήρης σεβασμοῦ πρὸς με, ὅπως ἀνήκει εἰς εὐπειθῆ θυγατέρα. Καὶ τέλος πάντων δὲν παρετηρήσατε, φίλε μου, μὲ τί βλέμμα τὴν κυττάζει ὁ Λόρδος Μελβίλ; Μάθετε, ὅτι σχεδὸν μοῦ τὴν ἐζήτησεν ὡς σύζυγον· ὅτι αὔριον, σήμερον ἀκόμη ἴσως δύναται νὰ μοῦ τὸ προτείνῃ ἐπισήμως· ἴσως δὲν περιμένει ἄλλο τι εἰμὴ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, δι' οὗ τὸν καταμαγεύει ἡ Αἰκατερίνη διὰ τοῦ ψαλτηρίου της, ὅπως ἀποκαλύψῃ τὸν πόθον τῆς καρδίας του . . . ὅλη ἡ πόλις τοῦ Λονδίνου δὲν ἀγνοεῖ τὴν κλίσιν του. Καὶ ἡ Αἰκατερίνη τὸ γνωρίζει, καὶ τὸ ἔχει βεβαίως κρυφὴν χαρὰν τῆς καρδίας της, μολονότι δὲν τὸ δείχνει. Ὁ Λόρδος Μελβίλ ἄνευ συγγενῶν! ἑκατομμυριοῦχος, μὲ κολοσσαίαν περιουσίαν! Ἡ Αἰκατερίνη θὰ γείνη Λαίδυ! (πλησιάζει εἰς τὴν κάμινον καὶ συνδανλίζει τὸ πῦρ).

Ἰα. (Κενοδοξία καὶ φιλαργυρία! Νὰ θυσιάσῃ τὴν θυγατέρα του χάριν εὐγενούς ἐπωνυμίας, χάριν τοῦ χρυσίου. Δυστυχῆς Αἰκατερίνη! Δὲν ἄξιζε νὰ ἔχῃ τοιαύτην θυγατέρα! Ὁ γυψ ἐγέννησε περιστερὰν).

Σ Κ Η Ν Η Δ΄.

Ὁ ἱππότης ΟΥΪΛΛΙΑΜ, ὁ βαρωνέτος ΔΑΒΙΣΩΝ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Ἰππ. (ἔσωθεν) Εἶναι ἔτοιμος;

Βαρ. (ὡς ἀνωτέρω) Νουζυσόμ; (1)

Σκωβ. Εὖγε, εὖγε, ἰδοὺ ὁποῦ ἔρχονται.

Ἰα. Ἄ! εἶναι ἡ συνοδία τοῦ κυνηγίου, τὴν ὁποίαν ἐσυμφωνήσατε χθὲς τὸ ἔσπερας.

Σκωβ. Θέλετε νὰ μᾶς συνοδεύσητε; Ὁ Μυλόρδος τὸ ἐπιτρέπει.

Ἰα. Εὐγνωμονῶ ὑμᾶς τε καὶ τὸν Μυλόρδον, ἀλλὰ δὲν δύναμαι. Ἐχω τοὺς ἀσθενεῖς μου.

Σκωβ. Ἀφήστέ τους μίαν ἡμέραν.

Ἰα. Τὸ συνειδὸς καὶ ἡ καρδιά δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέπουσι.

Βαρ. Μ π ὲ ν ζ ι ο ὺ ρ, μ π ὲ ν ζ ι ο ὺ ρ, ἀγαπητοὶ μου φίλοι.

Ἰππ. Καλὴν ἡμέραν, κύριοι.

Σκωβ. Καλῶς ὠρίσατε, καλῶς ὠρίσατε.

Ἰα. Τὰ σεβάσματά μου.

Βαρ. Ἰατρὲ, δὲν ἀρχήσατε ἀκόμη τὰς ἐπισκέψεις σας;

Ἰα. Εἶναι ἀκόμη πολλὰ πρῶτ.

Βαρ. Τί νὰ γείνη; Ποῖος εἶναι τόσο ἀνόητος νὰ δέχεται ἐπισκέψεις τοιαύτην ὥραν;

Ἰα. Ὡ! αὐτὸ δὲν θέλει νὰ εἴπῃ τίποτε. Ὅταν τις πάσχη . . .

Βαρ. Τί θὰ εἴπῃ τοῦτο; ὅταν πάσχη! ὅταν πάσχη! Πρέπει νὰ πάσχη τις μὲ εὐγένειαν, μὲ τὴν ἐθιμοταξίαν, μὲ τὴν εὐπρέπειαν· πρέπει νὰ ἠξεύρῃ τις νὰ ζῆ εἰς τὸν κόσμον. Ἄνθρωποι ὑψηλῆς περιωπῆς καὶ διακεκριμένης ἀντροπῆς πάσχουσι μόνον τὰς ὥρας τῆς ἐθιμοταξίας.

Ἰππ. (γελῶν) Ἄ! ἄ!

Ἰα. (Τί περίεργος ἄνθρωπος!)

Σκωβ. Καὶ ὁ Μυλόρδος Μελβίλ;

Ἰππ. Ὅσονούπω φθάνει.

Σκωβ. Θὰ διατάξω ἐν τασούτῳ νὰ προετοιμάσωσι τὸ πρόγευμα. Δζιέμη! (κράζων).

(1) Ὁ εὐγενὴς Βαρωνέτος εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς Ἀγγλίας ἐνόμιζε τιμὴν του νὰ παραγεμίζῃ τὸν λόγον του μὲ Γαλλικὰς λέξεις. Ἐνταῦθα = ἐφθάσαμεν;

Σ Κ Η Ν Η Ε΄.

ΔΖΕΜΗΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Δζ. Αὐθέντα.

Σκωβ. Ἐτοιμάσατε τὸ πρόγευμα.

Δζ. Εὐθύς. (εἰσέρχεται).

Βαρ. Εἶναι δυστύχημα νὰ μὴ ξεύρη τις νὰ εἰτοιμάζηται πάραυτα, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ καιρὸς ἦναι τάσον εὐνοϊκός. ὦ! τὸ κατ' ἐμὲ, ὅσον δὰ διὰ τὸ σαβοῦρ δεπεσιῆ, εἶμαι ὁ μόνος. Μὲ τὸ ἐδίδαξαν οἱ Παρίσιοι, οἱ Παρίσιοι. Ἀλλ' ἐδῶ τὰ πάντα εἶναι ψυχρά, δυσκίνητα.

Ἰα. (Ἄ! ἄ! τὰ στερεότυπά του! δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει ἄλλη πόλις ἀπὸ τοὺς Παρισίους) (λαμβάνει τὴν ἐφημερίδα καὶ κάθηται πλησίον τῆς καμίνου).

Ἰππ. Καὶ τί κάμνει, Σκῶβελ, ἡ ἐρασμία θυγάτηρ σας;

Βαρ. Ὡ τῶ ὄντι, τί κάμνει ἡ ἀπαράμιλλος δεσποσύνη Αἰκατερίνη;

Σκωβ. Εἶναι εἰς τὴν κλίνην τῆς ἀκόμη. Τὸ ἐψοσινὸν κονσέρτον τὴν ἐκούρασαν ὀλίγον, καὶ αὐριον θὰ δώσει πάλιν καὶ ἄλλο κονσέρτον εἰς τὸ θέατρον Δρούρυ-Λάνε.

Ἰππ. Κατεμάγευσεν ὅλους ψές. Σκῶβελ, ἡ θυγάτηρ σας εἶναι τέρας, καὶ ἔδίδα προθύμως πᾶσαν φορὰν ἓνα ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους μου ἵππους καὶ τὸν Ράλφ πρὸ παντὸς ἄλλου, διὰ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν ἀκούω παίζουσαν τὸ ὄργανόν της.

Βαρ. Ἐνκροαγιάμπλ, ἐνκροαγιάμπλ, ἡ θυγάτηρ σας εἶναι... εἶναι... (πρέπει νὰ τὴν παρομοιάσω μὲ κανὲν ἐπίσημον πρόσωπον τῆς ἀρχαιότητος). Ἡ θυγάτηρ σας, κρατοῦσα τὸ ψαλτήριόν της εἰς τὰς χεῖρας, ὁμοιάζει Ὀρφέα θηλυκοῦ γένους.

Ἰππ. Ἡδύνασθε νὰ εἶπητε Σακπὼ ἐνθουσιασθεῖσα.

Βαρ. Σακπὼ, Ὀρφεὺς, τὸ ἴδιον πρᾶγμα εἶναι. Σὰ μ' ἔτ ἐγγάλ. Ὅποιος ἔκαμε ταξείδια, δὲν χρονοτριβεῖ εἰς τοιαύταις ἀνοησίαις. Ἡ θυγάτηρ σας εἶναι τέρας, καὶ θὰ ἔδίδα μὲ ἓνα λόγον ὅλην μου τὴν περιουσίαν δι' αὐτήν.

Σκωβ. Εὐχαριστῶ, κύριοι, εὐχαριστῶ.

Βαρ. Εἰς τοὺς Παρισίους...

Ἰππ. Εἰς τοὺς Παρισίους δὲν θὰ ἠκούετε ψάλτριαν τόσῳ τελείαν.

Βαρ. Ἄ! ὄχι ἤθελα νὰ εἶπω, ὅτι ἐκεῖ ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη θὰ περικυκλοῦτο ἀπὸ θαυμαστάς, ἀπὸ λατρευτάς; θὰ τῇ ἀνήγειραν ἀνδριάντα ὑψηλὸν ἑκατὸν πήχεις.

Ἰππ. Βαρωνέττε, νομίζω ὅτι τὸ Λονδίνον δὲν φειδωλείεται τὸν θαυμασμὸν του.

Βαρ. Θέλετε νὰ συγκρίνητε τὸν Ἀγγλικὸν θαυμασμὸν, τὸν ψυχρὸν, ὑγρὸν, παγωμένον, μὲ τὸν Γαλλικὸν, τὸν θερμὸν, θορυβώδη, βίαιον, ἀμπορτέ; (1)

Ἰππ. Βαρωνέττε, σεῖς δὲν ὁμοιάζετε Ἄγγλον!

Βαρ. Ναί, ναί, ἐπειδὴ ἀντιπαρέβαλα θαυμασμὸν φοροῦντα πέρροῦκαν πρὸς θαυμασμὸν ἀπαστράπτοντα ὑπὸ τῆς ἀκμαίας νεότητος;

Ἰππ. (Ὁραία ἀντιπαραβολή!)

Ἰα. (Ἄμμὰ τρελλός!)

Σκωβ. Κύριοι, ἡ θυγάτηρ μου συναισθάνεται ἐκ βάθους καρδίας τὴν καλωσύνην ὁποῦ λαμβάνετε δι' αὐτήν. (τρίβων τὰς χεῖράς του).

Βαρ. Εἰπέτε ὅ,τι καὶ ἂν θέλητε εἰς τοὺς Παρισίους τὰ πράγματα εἶναι ὅλως διάφορα.

Ἰα. (Ὁφοῦ, ὠφοῦ!)

Ἰππ. (Κατηραμένη ἡ ὥρα ὁποῦ ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Λονδίνου!)

Σκωβ. Ἀκούω κρότον (πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον) Μάλιστα, εἶναι αἱ ἄμαξαι εἶναι ὁ Μιλόρδος Μελβίλλ.

Ἰππ. Ζήτω! Λοιπὸν θὰ προφθάσωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸ τοῦ γεύματος. Εἶναι ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἡ δεσποσύνη Αἰκαταιρίνη γυμνάζεται, θὰ ἔλθωμεν νὰ τὴν θαυμάσωμεν.

Βαρ. Θὰ ἔλθωμεν νὰ μεταβληθῶμεν εἰς λίθους. Θὰ εὐρωμεν τὸν παραδείσον μεταξὺ τῶν νεφῶν τῆς δμίχλης τοῦ Λονδίνου.

Ἰα. (ἐγείρεται) Φίλε μου, καλὴν ἐντάμωσιν (πρὸς τὸν Σκῶβελ).

Σκωβ. Πηγαίνετε εἰς τὸ νοσοκομεῖον;

Ἰα. Μάλιστα.

Σκωβ. Προσμείνατε ὀλίγον, ἐξερχόμεθα ὁμοῦ, λαμβάνετε θέσιν εἰς τὰ ὀχήματα τοῦ Μιλόρδου.

Ἰα. Σᾶς εὐχαριστῶ.

— — —

Σ Κ Η Ν Η ΣΤ΄.

Μιλόρδος ΜΕΛΒΙΑ καὶ οἱ ῥηθέντες.

Σκωβ. (Προῦπαντῶν αὐτὸν) Ὄρίσατε, ὄρίσατε, Μιλόρδε Μελβίλλ τὰ σεβάσματά μου.

Ἰα. Προσκυνῶ τὸν Μιλόρδον.

Ἰππ. Καλὴ μέρα, φίλε μου.

Βαρ. ὦ! ἤλθετε! ζήτω!

(1) Ἐξαλλον, ἐνθουσιώδη.

Μελ. Καλὴν ἡμέρα σας. Εἰσθε ἔτοιμοι;
Σκωβ. Ἐτοιμάτατοι.

Μελ. Ἡ υγιεία τῆς θυγατρὸς σας;

Σκωβ. Ἀρίστη, μιλόρδε νομιζῶ ὅτι εἶναι εἰς τὴν κλίνην ἀκόμη.

Μελ. Καλά.

Βαρ. Λοιπὸν, τί ἀργοῦμεν; μορπλέ! Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴμεθα ἐδῶ πρὸ τῆς μιᾶς διὰ νὰ ἀκούσωμεν τὴν δεσποσύνην Αἰκατερίνην, τὴν ἀνέφικτον. Ἄλλὸν κύριοι, ἄλλόν! (κροτῶν μὲ ραβδίον τι).

Μελ. (ἐμποδίζων τὰν βραχιονά του) Οὕτω θὰ τὴν ἐξυπνίσητε!

Βαρ. ὦ! σ' ἔβρῆ, σ' ἔβρῆ (1) Συγγνώμην, Σειρὴν ἐκμαγεύουσα..

Μελ. (Ἄνυπόφορος!) Ἄς ὑπάγωμεν, κύριοι.

Σκωβ. Μίαν στιγμὴν. Νὰ προγευθῶμεν πρῶτον. Δζαίμη; (κράζων).

Σ Κ Η Ν Η Ζ΄.

ΔΖΑΙΜΗΣ καὶ οἱ ῥηθέντες.

Μελ. Μὴ πειράζησθε εἶναι ἔτοιμον εἰς τὴν ἔπαυλιν μου.

Βαρ. Μάλιστα, μάλιστα εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Μιλόρδου. (Εἶναι πλέον πλουσιοπάροχα ἐκεῖ).

Ἴππ. Ἄγωμεν λοιπὸν, Μιλόρδε, σὰς προκαλῶ εἰς τὸ τρέξιμον, νὰ περάσητε τὴν ῤεβέκκην τὴν φοράδα μου.

Μελ. Θὰ ἴδωμεν.

Βαρ. Εὐγε, στοίχημα εἰς Παρισίους...

Ἴππ. Μὰ δὲν ἤξεύρετε νὰ ὁμιλήτε ἄλλο τι παρὰ διὰ τοὺς Παρισίους...

Βαρ. Καὶ σεῖς διὰ ἵππους.

Σκωβ. Ἄγωμεν, κύριοι. Δζαίμη, παράγγειλε ἡ Μαγδαληνὴ νὰ ἦναι ἔτοιμη, ὅταν ἐξυπνίσῃ ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη.

Δζ. Ἡ δεσποσύνη ἐξύπνισε πρὸ ὀλίγου ἡ Μαγδαληνὴ εἶναι εἰς τὸν κοιτῶνά της.

Σκωβ. Ἀρίστα... Ἄγωμεν, κύριοι (ὄλοι ξεκινοῦν).

Βαρ. Μιλόρδε, εἰς Παρισίους...

Μελ. Οὐφ! (ἐξέρχεται)

Βαρ. Ἰατρῆ, εἰς τοὺς Παρισίους...

Ἴα. Εἰς τὸ νοσοκομεῖον (ἐξέρχεται).

(1) Εἶναι ἀληθές, εἶναι ἀληθές.

Βαρ. (πρὸς τὸν ἱππότην) εἰς Παρισίους...

Ἴππ. Εἰς τὸ κυνήγι, εἰς τὸ κυνήγι (ἐξέρχεται).

Βαρ. Εἰς τοὺς Παρισίους, μορπλέ! εἰς τοὺς Παρισίους ἀκροάζονται ὅταν κἀνεὶς ὁμιλῇ, καὶ δὲν ἀφήνουν ἓνα Βαρωνέτον νὰ στέκηται σὰν μανουάλη (ἀναχωρεῖ).

Σ Κ Η Ν Η Η΄.

Ἐγὼ αὐτοὶ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ θύραν, ἐμφανίζεται ἀπὸ τῆς εἰς τὸ βάθος τῆς σκηρῆς θύρας ὁ Σιάτερτων, ὅστις ζαματᾶ παρατηρῶν τοὺς ἀπερχομένους, μεθ' ὃ εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηρῆν. Εἶναι λιαν ὠχρὸς τὴν ὄψιν, καὶ βαδίζει μετὰ κόπον, ὡς ἄνθρωπος κεκμηκῶς ἀπὸ τῆς πολλῆς ταλαιπωρίας.

Στατ. Οἱ εὐτυχεῖς τοῦ κόσμου τούτου! Ἴδου τίνες ἀξιοῦνται νὰ πλησιάζωσιν εἰς τὴν Αἰκατερίνην, νὰ ἀναπνέωσι τὸν ἀέρα ὁποῦ αὐτὴ ἀναπνέει. Ἴσως δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἐκλέξῃ καὶ τὸν διὰ βίου σύντροφόν της... ὦ! τὰ μόρια τοῦ κονιορτοῦ ἀνυψοῦνται ἐν τῇ ἀκτίνι τοῦ ἡλίου καὶ τὴν πλησιάζουσι καὶ ὁ δυστυχὴς, τοῦ ὁποίου ἡ ὄψις εἶναι ἐξησθεμισμένη, δὲν δύναται νὰ ἀντιβλέψῃ πρὸς αὐτήν! Σιώπα, ἄθλιε ἡ ὑπερηφάνεια ἐνεδρεῦει πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν σου. Ἐπειδὴ τὸ πνεῦμά σου ἐξυψοῦται ὑπεράνω αὐτῶν, νομιζεῖς τὸν ἑαυτὸν σου ἀνώτερον τὸ πνεῦμά σου, τὸ ὁποῖον δὲν σοῦ χρησιμεύει εἰς τίποτε, ἐπειδὴ εἶσαι πτωχὸς καὶ περιφρονημένος, ἀπέναντι αὐτῶν τῶν πλουσίων καὶ εὐυπολήπτων. Ἄγε, ἀποδιώξον τοὺς στοχασμοὺς τούτους, ἄγε, δοῦλε, ἔλκε τὰς ἀλύσεις σου ὀλίγον καιρὸν ἀκόμη θὰ τὰς σύρῃς τὸ ἄλας τῆς πικρίας κατέφαγεν ἤδη τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν ἐργασίαν! Ἄγε, ἐξάντλησε τὸν ἐγκέφαλόν σου διὰ νὰ ἀγοράσῃς ἓν τμημα ἄρτου διὰ τὴν μητέρα σου... ἄ! δὲν ἔχω πλέον δυνάμεις, εἶμαι ἀσθενής. (πίπτει ἐπὶ τινας ἔδρας). Πλὴν διὰ τί, διὰ τί περναῖς τὰς νύκτας σου περιπλανώμενος εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ταμίσεως, καὶ τὴν ἔπαυριον ἡμέραν αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτὸν σου κεκμηκῶτα καὶ ἀσθενῆ; ὦ! αἱ νύκτες!... ἡ μόνη παρηγορία μου, ἡ μόνη μου τέρψις! Τὰ πάντα ἡρεμοῦσι τὴν νύκτα! Τότε εἶμαι μόνος, μόνος ὅπως καὶ ζῶ ἐν τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μὲ θανάτῳ, οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν ἔχουσι πλέον ζῶν. Ἄγε λοιπὸν, εἰς τὴν ἐργασίαν... Ἄ, Αἰκατερίνη!... (κυττάζων πρὸς τὴν εἰς τὰ ἀριστερὰ θύραν) Πράφρον! καὶ τολμᾷς νὰ ἀνυψώσῃς τὸν στοχασμόν σου

πρὸς αὐτήν, πλουσίαν καὶ θαυμαζομένην, πρὸς αὐτήν, ἥτις συμπα-
θῆς καὶ ἀφανῆς καταθέτει καθ' ἑκάστην ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς καλύ-
βης σου τμῆμα ἄρτου, τὸ μόνον μὲ τὸ ὁποῖον διατρέφεσαι, καὶ διὰ
τὸ ὁποῖον, ὑπερήφανε, δὲν τολμᾷς κἄν νὰ τὴν εὐχαριστήσης διὰ λό-
γου! Ὑπερηφάνεια καὶ πτωχεία . . . καὶ σὲ διατρέφει τμῆμα ἄρτου
προσφερόμενον ὑπὸ τῆς εὐσπλαγχνίας. Ὡ! ἐξουδένωσις! (μένει περι-
λυπος καλύπτων μὲ τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπόν του. Ἐν τοσοῦτῳ
δὲ ἀκούεται ἀπὸ τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύρας ἤχος ψαλτηρίου με-
λωδικός. Εἰς τὸν ἤχον τοῦτον ὁ Σιάτερτων λαμβάνει ἀναψυχὴν,
καὶ μέχρις οὗ ἐκεῖνος διαρκεῖ, ἴσταται ἡσυχος καὶ εὐθυμος). Ἴδου
αὐτή, ἴδου αὐτή ὡ ποίαν ἀνακούφισιν αἰσθάνεται τὸ στῆθός μου! ὁ-
ποῖον βάλσαμον ἐπιχέεται εἰς τὰ τραύματα τῆς καρδίας μου! ἤδη
ἀναπνέω ἐλευθερώτερον . . . Αἰκατερίνη, ὃν θαυμάσιον, καὶ δὲν θὰ
δυνηθῶ νὰ φθάσω εἰς τὸ ὕψος σου; Μάλιστα, αἰσθάνομαι δυνάμεις
πρὸς τοῦτο· τώρα αἰσθάνομαι ἀναγεννώμενον τὸ θάρρος μου· θὰ ἀν-
τιποιηθῶ τὸ ὄνομά μου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ φόβον δὲν ἀπεκάλυψα μέχρι
τουδε· τὰ συγγράμματά μου ἀναγινώσκονται πανταχοῦ· μάλιστα, θὰ
τὸ ἀντιποιηθῶ, Αἰκατερίνη, θὰ καταθέσω τὸν δάφνινον στέφανόν μου
εἰς τοὺς πόδας σου, καὶ θὰ ἴδω ἐρωτικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων
σου· (ὁ ἤχος τοῦ ψαλτηρίου καταπαύει, καὶ ὁ Σιάτερτων ξαναθυ-
θίζεται εἰς ἀπονάρκωσιν καὶ θλίψιν). Μὴ παραλαλῆς, Σιάτερτων,
ἔλθε εἰς τὸν ἑαυτόν σου, κρύψου ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ θαλαμίσκου σου.
Ὡς πτωχὸν τοῦλάχιστον ἢ Αἰκατερίνη σὲ συμπονεῖ· ἀλλ' ὡς ἐρω-
τευμένον πρὸς αὐτήν θὰ σὲ κατεγέλα, καὶ θὰ σὲ κατέσταινε περίε-
λων καὶ παραμύθιον τῆς Ἀγγλίας. Φύγε, ἄς μὴ σὲ εὐρωσιν ἐδῶ. Τὴν
ἀθλιότητα ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ πλούτου καὶ τῆς δαψιλείας! Φύγε, θὰ σὲ
ἀπέφευγον ὡς λεπρόν. (ἐνῶ ἐτοιμάζεται νὰ ἀναχωρήσῃ, ἡ Αἰκατερί-
νη, ἥτις εἶχεν ἐξέλθει ἐκ τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύρας καὶ τὸν παρ-
τήρει, τὸν κράζει).

Σ Κ Η Ν Η Θ'.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ καὶ ὁ ῥηθεῖς.

Αἰκ. Σιάτερτων!

Σιάτ. Δεσποσύνη Αἰκατερίνη, καλὴν ἡμέραν.

Αἰκ. Σταθῆτε· ἔχετε ἀνάγκην ἴσως πράγματός τινοῦ; Πάσχετε· εἴ-
θε τόσο ὠχρός! . . .

Σιάτ. Σὰς εὐχαριστῶ . . . ὄχι, δὲν πάσχω . . . ὄχι.

Αἰκ. Ἀπόψε δὲν ἤλθετε εἰς τὴν κατοικίαν σας!

Σιάτ. Ἡ νύξ μὲ ἐμάγευσε, καὶ ἠθέλησα νὰ θαυμάσω τὰ κάλλη της.
Ἐπῆρα τὸν δρόμον τοῦ Γρεμβιχ καὶ ἡ ὥρα παρήλθεν ἀνεπαισθήτως.Αἰκ. Ὡ θεέ μου! Μίαν δλόκληρον νύκτα χωρὶς ἀνάπαυσιν! μίαν
δλόκληρον νύκτα εἰς τοὺς ἐρήμους δρόμους! Λυπήσου τὸν ἑαυτόν σου,
Σιάτερτων· ὁ ἀὴρ τῆς νυκτὸς εἶναι ψυχρὸς, νοσώδης· ἡ κρᾶσις σου τό-
σον φιλάσθενος . . .Σιάτ. Πρέπει νὰ συνειθίσω, δεσποσύνη· ἴσως μετ' ὀλίγον δὲν θὰ
ἔχω πλέον κατοικίαν.

Αἰκ. Ὡ! τί ἀκούω! ὁ πατήρ μου . . .

Σιάτ. ἔχει δίκαιον, τῷ χρεωστῶ πολλά.

Αἰκ. Δὲν θὰ τὸ κάμει· ἐγὼ δὲν θέλω τοῦ τὸ ἐπιτρέψει.

Σιάτ. Εἴσθε πολλὰ συμπαθῆς πρὸς με.

Αἰκ. Ἐγὼ . . . θαυμάζω τὰ προτερήματά σου· σὰς σέβομαι ὡς ἄν-
θρωπον, ὅστις εἶναι εἷς τῶν καλητέρων στολισμῶν τῆς πατρίδος μου.

Σιάτ. Τί θέλεις νὰ εἶπης! εἶμαι ἄγνωστος τοῖς πᾶσι.

Αἰκ. Μὰ, Σιάτερτων, διὰ τί ἐξεδώκατε τὰ συγγράμματά σας ὑπὸ
πλαστὸν ὄνομα;Σιάτ. Ἐφοβούμην τὴν δημοσίαν ἐπίκρισιν· ἐφοβούμην τὰ βέλη τῶν
οὔτιδανῶν καὶ μοχθηρῶν ἐκείνων ἐρπετῶν, οἱ ὁποῖοι μὴ δυνάμενοι νὰ
ὑψωθῶσιν ἀφ' ἑαυτῶν, ἀρπάζουσι καὶ προσκολλῶνται πρὸς πάντα ἐ-
ξέχοντα, καὶ τὸν κατασπαράσσουν μετὰ τὰ ἰοδόλα κέντρα των. Ἐφε-
ρα δὲ τὰ χειρόγραφα μου εἰς τὸν βιβλιοπώλην Φρεῖρ, καὶ ἐπειδὴ τὰ
εἶχα συντάξει εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ὅπως συμφωνῶ-
σι μᾶλλον πρὸς τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ἐποχὴν τῶν διηγουμένων
πραγμάτων, ἔκαμα τὸν βιβλιοπώλην νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀνεκαλύφθη-
σαν μετὰ τῶν χειρογράφων ἀρχαίας τινὸς βιβλιοθήκης, καὶ ἐκεῖνος
τὰ ἐξέδωκε. Δὲν τὰ ἐξέδιδεν, ἂν ἤθελα τῷ εἶπει ὅτι εἶναι ἰδικά μου.
Ἦμην νέος, ἄγνωστος, καὶ ἡ δειλία μου μὲ ἐμπόδισε νὰ φανερωθῶ.
ἠθέλησα λοιπὸν νὰ ἴδω οὕτω, ποίαν ὑποδοχὴν θὰ εὐρωσιν εἰς τὸ δη-
μόσιον, καὶ ἔπειτα νὰ φανερώσω τὸν ἑαυτόν μου, ὅτι εἶμαι ὁ συγ-
γραφεὺς των.Αἰκ. Μὰ, δίκαιε θεέ! ἴσως δὲν θὰ πιστεύσουν ὅταν εἶπητε ὅτι εἶ-
ναι ἰδικά σας συγγράμματά.

Σιάτ. Σεῖς ὅμως πιστεύετε ὅτι εἶναι ἰδικά μου;

Αἰκ. Ἐγὼ, μάλιστα· εἶδα ὁποῖον κόπον καταβάλλετε δι' αὐτὰ· ἀ-
νευρίσκω ἐν αὐτοῖς ὑμᾶς αὐτόν.Σιάτ. Δὲν θὰ πιστεύσουν ὅτι εἶναι ἰδικά μου; Ὁχι, ὄχι, τί μοῦ
λέγετε! Δὲν θὰ πιστεύσουν, ὅτι εἶναι ἰδικά μου; . . . ὁποῖα ἰδέα! Ἄ

σιωπήσατε, δι' ἀγάπην Θεοῦ· τοιοῦτος στοχασμὸς εἶναι πολὺ σκληρὸς· θὰ μὲ κατήντη νὰ χάσω τὸν νοῦν μου . . . ὄχι, ὄχι . . . δύναμαι, ἄμα θελήσω, νὰ ἀνασηκώσω τὸ ἐλαφρὸν ἐκεῖνο παρὰ πένταξμα· ναι, δύναμαι νὰ τὸ πράξω.

Αἰκ. Πράξε το λοιπὸν, Σιάτερτων, πράξε το· φανοῦ εἰς ὅλην σου τὴν λαμπρότητα.

Σιάτ. Τὸ ἐπιθυμᾶτε, δεσποσύνη Αἰκατερίνη;

Αἰκ. Ἐγὼ . . . μάλιστα . . . καὶ . . . δὲν ἔχετε κανένα φίλον, ἢ συγγενῆ ὁποῦ νὰ χαρῆ διὰ τὴν δάξαν σας, καὶ νὰ τὸ νομίζη καύχημα καὶ στολισμὸν του;

Σιάτ. Μίαν μόνον μητέρα, πτωχὴν καὶ γραίαν. Ζῆ εἰς Βριστόλην· καὶ τὸ πενιχρὸν κέρδος, τὸ ὁποῖον ἀποκτῶ ἀπὸ τὰ βιβλία μου, μόλις ἐξαρκεῖ πρὸς συντήρησίν της· ἂν ἐρωτᾶς διὰ φίλους . . . ὦ! οἱ δυστυχεῖς δὲν ἔχουσι φίλους.

Αἰκ. Ὅποια πλάνη!

Σιάτ. Εἶναι ἢ πικρὰ ἀλήθεια!

Αἰκ. Ἀγαπᾶτε, Σιάτερτων, τὴν μητέρα σας;

Σιάτ. Ἄν τὴν ἀγαπῶ; ὦ! τὴν ἀγαπῶ πολὺ, τὴν καυμένην μου μητέρα!

Αἰκ. Καὶ ζῆτε μακρὰν αὐτῆς;

Σιάτ. Μία γραία φίλη της, ὀνόματι Μερὺ, τῇ προσέφερε κατοικίαν παρ' ἑαυτῇ εἰς τὴν Βριστόλην. Ποίαν κατοικίαν ἠδυνάμην νὰ τῇ προμηθεύσω ἐν Λονδίῳ εἰς τὴν πενιχρὰν καλύβην μου; Ἄλλως τε δὲ καὶ τὸ κλίμα τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης, τῆς ὀμιχλώδους καὶ ὑγρᾶς, θὰ τὴν ἐθανάτωνε.

Αἰκ. Σιάτερτων, ἔχεις κανένα πρᾶγμα της πρὸς ἐνθύμησιν;

Σιάτ. Εἶχα μίαν εἰκόνα της μὲ σμάλτον ἐπάνω εἰς μίαν χρυσῆν καρφίτσαν, τὸ μόνον λείψκιον τοῦ ἄλλοτε πλούτου μας . . . ἀλλ' ἤδη . . . δὲν τὴν ἔχω πλέον.

Αἰκ. Ἴσως εἶναι αὐτή. (τῷ δείχνει μίαν καρφίτσαν).

Σιάτ. Μάλιστα, ὦ μάλιστα . . ., ἀλλὰ πῶς εὑρέθη εἰς τὰς χειρὰς σας, δεσποσύνη; ἐγὼ τὴν ἐπώλησα, εὑρεθεῖς εἰς ἀνάγκην.

Αἰκ. Ἰσαὰκ, ὁ Ἑβραῖος, ὅστις τὴν ἠγόρασε παρ' ὑμῶν, μοὶ τὴν ἐδειξε. Ἡ θαλαμηπόλος μου Μαγδαληνὴ μοὶ εἶπεν ὅτι τὴν εἶχεν ἰδεῖ πολλάκις εἰς τὸ δωμάτιόν σας . . . μὴ ἐρυθριάτε . . . ὁ Ἰσαὰκ μοῦ ἐχρεώσται χρήματα . . . τοῦ ἐζήτησα τὴν εἰκόνα ταύτην καὶ σοῦ τὴν χαρίζω, Σιάτερτων· ἂς ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν καρδίαν σου (τοῦ τὴν προσφέρει).

Σιάτ. Δεσποσύνη Αἰκατερίνη, σεῖς δὲν εἶσθε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, εἶσθε ἀγαθὴ καὶ συμπαθὴς . . . ὦ! διὰ τί δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀν-

ταμείψω διὰ τὴν τοιαύτην εὐεργεσίαν! Ἀλλὰ θέλω τὴν διατηρεῖ πάντοτε ἐγκεχαραγμένην, πάντοτε ἐδῶ εἰς τὴν καρδίαν μου.

Αἰκ. (Δὲν βαστῶ, θὰ ἦναι καλῆτερον νὰ ἀπομακρυνθῶ) (ἐνῶ ἐτοιμάζεται νὰ ἀναχωρήσῃ, ὁ δὲ Σιάτερτων ἐμπερικλείει τὴν καρφίτσαν μέσα εἰς γραμματοφυλάκιόν τι, τῷ πίπτει μία μικρὰ φιάλη, τὴν ὁποῖαν προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ. Ἄλλ' ἡ Αἰκατερίνη τὴν εἶδε). Τί εἶναι αὐτὴ ἡ φιάλη, τὴν ὁποῖαν κρύπτετε;

Σιάτ. Τίποτε, τίποτε . . . ὄπιον, τὸ ὁποῖον πέρνω εἰς ἐλαχίστην δόσιν ἐκ διαλειμμάτων διὰ νὰ προσκαλέσω τὸν ὕπνον, ὅστις ἀποφεύγει τοὺς ἀπαυδήσαντάς μου ὀφθαλμοὺς, μολοντί μόλις δεκαοκτῶ ἔτη βλέπουσι τὸν ἥλιον.

Αἰκ. (Τόσον νέος καὶ ὅμως τόσον δυστυχής!) Μάλιστα, ἀλλ' εἶναι τόσον πολὺ τοῦτο τὸ ὄπιον! Σιάτερτων, θέλετε νὰ σᾶς τὸ φυλάξω; . . . Μαγδαληνὴ!

Σιάτ. Τί φοβεῖσθε; Ὅχι, ὄχι, ἐννοῶ τὸ τί στοχάζεσθε· τοιαύτη ἰδέα δὲν μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν μου, ὄχι. Ἐάν εἶχον τοιαύτην ἰδέαν, θὰ μὲ ἐβλέπετε ἀναπαυμένον, ὅπως ὁ θάνατός μου ἦ ὁμοῖος μὲ τὰς χώρας ἐκεῖνας τῆς Ἀνατολῆς, τῶν ὁποίων ὁ ὁδοιπόρος ἀναπνέει μακρόθεν τὴν βαλσαμώδη ἀτμοσφαῖραν, πρὶν ἢ οἱ πόδες του πατήσωσι τὸ ἔδαφός των.

Αἰκ. Μακρὰν, μακρὰν τοιοῦτος στοχασμὸς. Εἶσθε υἱὸς, ὀφείλετε νὰ διατηρήσητε τὸν ἑαυτὸν σας χάριν τῆς μητρὸς σας, χάριν τῆς Ἀγγλίας. Σᾶς λείπει Μαικήνας, νὰ σᾶς τείνῃ τὴν δεξιὰν καὶ νὰ σᾶς τοποθετήσῃ εἰς τὴν θέσιν, τῆς ὁποίας εἶσθε ἄξιος.

Σιάτ. Καὶ ποῦ, ποῦ θὰ τὸν εὔρω;

Αἰκ. Ἐλπίζω, ὅτι σᾶς τὸν εὔρηκα ἐγὼ. Ναι, σᾶς τὸν εὔρηκα.

Σιάτ. Σεῖς!

Αἰκ. Χθὲς τὸ ἔσπερας, ἐνῶ αἱ ἐπευφημίαι ἀντήχουν δλόγυρά μου, ἐλάλησα περὶ ὑμῶν πρὸς τὸν Λόρδον δῆμαρχον, ὠφελήθη ἀπὸ τὸν στιγμιαῖον ἐνθουσιασμὸν ὅπως τὸν ἐλκύσω πλησίον μου. Ἀπόψε θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου, θὰ τὸν ἴδητε· θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ, θὰ γείνη προστάτης σας. Εἶναι ἀγαθὸς, γενναῖος, καὶ μοὶ ἔδωκε τσαύτας ὑποσχέσεις.

Σιάτ. Καὶ σεῖς, ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς δόξης, ἥτις σᾶς περιλάμπει, κατεδέχθητε νὰ ρίψητε ἐν βλέμμα ἐπ' ἐμέ! Ἄ! εἶσθε ἄγγελος!

Αἰκ. Ἐπράξα τὸ χρέος μου. Εἰπέτε μοι, ἔχετε συγγράμματα ἀ δημοσίευτα εἰσέτι;

Σιάτ. Μάλιστα, καὶ τὰ προτιμῶ ἀπὸ τὰ ἤδη ἐκδοθέντα.

Αἰκ. Δότε μοι αὐτὰ, Σιάτερτων, πρέπει νὰ τὰ ἀναγνώσῃ ὁ Λόρδος δῆμαρχος· πρέπει πρὶν ἢ ἀκόμη σᾶς ἴδῃ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀξίαν σας.

Σιατ. Θέλετε πάραυτα τὰ ἔχει, Αἰκατερίνη. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀποκαταστήσῃ εὐδαίμονα ἐπὶ γῆς, μολονότι πατρίς σας εἶναι ὁ οὐρανός. Ἄν κατορθώσω νὰ ἀνγκουφίσω τὴν πτωχὴν μου μητέρα, θὰ παρακαλεῖ πάντοτε τὸν Θεὸν διὰ σὰς, πάντοτε καὶ αἰ προσευχαί τῶν προσεγγιζόντων εἰς τὸν τάφον φθάνουσι ταχύτερον εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἰψίστου. Περὶ ἐμοῦ δὲν σὰς λέγω τίποτε. Ἄν ἠδύνασθε νὰ ἀναγνώσῃτε ὅ,τι αἰσθάνομαι ἐδῶ ἐντὸς τῆς καρδίας μου . . .

Αἰκ. (Ἄ! ἂν ἤξευρες ὅ,τι αἰσθάνεται ἡ ἰδική μου! . . .) Ὑγιαίνετε, Σιάτερτων, στείλατέ μοι τὰ συγγράμματά σας.

Σιατ. Μάλιστα, ὕγιαине, Αἰκατερίνη, ὕγιαине. Ἄ! (ἀναχωρεῖ *Μαρ περιλυπος, βιάζων τὸν ἑαυτὸν τοῦ μὴ προδοθῆ*).

Αἰκ. Ἄ! μὲ κατακαίει φλόξ, καὶ ὀφείλω νὰ τὴν κρύπτω ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄλων. Ἀλλοίμονον, ἂν ὁ πατήρ μου τὴν ἀνεκάλυπτε, ἀλλοίμονον! Καὶ ὅμως, οἴμοι! δὲν ἠξέύρω κὰν ἂν ἡ φλόξ αὕτη κυριεύῃ καὶ αὐτόν! Πλὴν καὶ τί θὰ μὲ ἐχρησίμειεν; Ὑπαγε, ὕπαγε, διαλύθητι ὡς καπνός, ἀνέφικτος ἐλπίς. Καὶ σὺ, Θεέ μου, ἐπάκουσον τῆς δεήσεώς μου ἄς βασανίζωμαι μόνον ἐγὼ, καὶ ὁ Σιάτερτων ἄς ζῆ ἀναπαυμένος. Πρόσδεξαι τὸ ὀλοκαύτωμα τῶν βασάνων μου, ἀπόδος τὴν χαρὰν, ἀπόδος τὴν γαλήνην εἰς τὸν δυστυχῆ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχάρισε ψυχὴν θείαν, καὶ τὴν δημιουργικὴν φλόγα τῆς μεγαλοφυΐας.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

(Ἡ αὐτὴ σκηνογραφία).

Σ Κ Η Ν Η Α΄.

ΣΚΩΒΕΛ, ΟΥΪΛΛΙΑΜ, ΜΥΛΟΡΔΟΣ, ΒΑΡΩΝΕΤΟΣ καὶ ἡ ρηθειῖσα.

(Πρὸ τῆς ὑψώσεως τῆς σκηρῆς ἀκούονται οἱ τελευταῖοι ἤχοι μουσικῆς συμφωνίας. Ἡ Αἰκατερίνη κάθηται ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἐπεστηριγμένη εἰς τὸ ψαλτήριόν της· εἰς τὰ ἀριστερὰ αὐτῆς εἶναι ὁ Λόρδος Μελβίλ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Βαρονέττος. Εἰς τὸ ἕτερον πλευρὸν τῆς Αἰκατερίνης εὐρίσκεται ὁ ἰππότης Οὐέλλιαμ, καὶ παρ' αὐτόν ὁ κύριος Σκῶβελ. Ὁ Οὐέλλιαμ, ὁ Μυλόρδος καὶ ὁ Βαρονέττος χειροκροτοῦσιν ἐνθουσιωδῶς).

Μελ. Ὅποια μαγεία! εἶναι δευτέρα Ἀρμίδα.

Ἰππ. Μὰ τὴν πίστιν μου, νομίζει τις ὅτι κατέβητε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ὅταν μᾶς κάμνητε νὰ αἰσθανθῶμεν τὰς οὐρανίους μελωδίας τοῦ Χάυδν καὶ τοῦ Μοζάρτ.

Βαρ. Μ' ἐκάμετε νὰ περάσω, μ' ἐκάμετε νὰ περάσω καὶ πέραν τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους. Ἄλλ' αὕτη εἶναι προδοσία, δεσποσύνη, εἶναι προδοσία!

Αἰκ. Τί νι τρόπω!

Βαρ. Διακηρύττω ὅτι δὲν ἀντέχω εἰς τὴν γλυκύτητα τῶν ἤχων σας, καὶ φοβοῦμαι, μὰ φο ὀ (1), μήπως λειποθυμήσω ἂν καὶ δεύτερον φθάσῃ εἰς τὰ ὦτά μου μουσικὴ τοσοῦτον γλυκεῖα.

Σκωβ. Πάντοτε κομφός, Βαρονέττε. (Καὶ ὁ Μυλόρδος σιωπᾷ!)

Βαρ. Εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια, ἡ μόνη ἀλήθεια· σὰς τὸ βεβαιῶ ὡς ἄνθρωπος ὁποῦ εἶδε τὸν κόσμον. Εἴσθε ἡ δεκάτη Μοῦσα.

Αἰκ. Μὲ κολακεύετε.

Μελ. Δεσποσύνη Αἰκατερίνη! Στέφανος γνησίας, οὐρανίας δόξης περιστέφει τὸ μέτωπόν σας, ἀλλ' ἀποτελεῖ οὗτος πλήρη τὴν εὐδαι-

(1) Μὰ τὴν πίστιν μου.

μονίαν σας; Δὲν ἐπιθυμείτε νὰ ἐμπλέξητε εἰς αὐτὸν καὶ τὰ ῥόδα τοῦ ὕμεναίου;

Σκωβ. (Ἄ! ἐφθάσαμεν τέλος πάντων!)

Μελ. Δεσποσύνη, δὲν ἀποκρίνεσθε;

Αἰκ. Εἶμαι εὐχαριστημένη μὲ τὴν κατάστασίν μου. (Θεέ μου, σήριζόν με).

Σκωβ. Ἡ Αἰκατερίνη ἔχει θέλησιν τὴν θέλησιν τοῦ πατρός της, Μιλόρδε.

Μελ. Εὐγε, οὕτω μοὶ ἀρέσκει.

Βαρ. Μιλόρδε, ἐὰν ἡ Αἰκατερίνη ἐπιθυμῇ νὰ περιδεθῇ τὸ νυμφικὸν κρήδεμνον, ὑπάρχουσι, μορπλὲ, πολλοὶ βχρονέτοι, οἵτινες προθύμως θὰ τοῖς τὸ ἐπρόσφερον, καὶ πρὸ πάντων ἐγώ.

Μελ. Σεῖς!

Αἰκ. Κύριε! (Ὅποια βάσανος!)

Βαρ. Καὶ ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη δικαιούται νὰ ἐπιθυμήσῃ διὰ σύζυγόν της Βχρονέττον.

Μελ. Ἴσως καὶ τι ἀνώτερον προσέτι.

Βαρ. Ἀνώτερον; ἔ! δυνατὸν καὶ τοῦτο! Ἄλλ' αὐτὴ δὲν ἔχει ἀνάγκη τῶν ῥόδων τοῦ ὕμεναίου. Ἡ μουσικὴ εἶναι ὁ πόθος της· θέλει νὰ δοξασθῇ, νὰ δοξασθῇ ἀκόμη. Σκώβελ, ἡ θυγάτηρ σας νὰ κάμῃ ἐν ταξείδιον εἰς τὴν Γαλλίαν. Διὰ τὰ ἔξοδα φροντίζω ἐγώ... δηλαδή θέλουσι τὰ προσφέρει οἱ θαυμασταὶ της... Φέρτε τὴν ἐπὶ τῶν ὤμων σας. Δράμετε εἰς τὴν μητρόπολιν τοῦ σοφοῦ καὶ εἰδήμονος τῶν τοιούτων κόσμου. Δράμετε εἰς τοὺς Παρισίους, δεσποσύνη Αἰκατερίνη, καὶ τὸ ὄνομά σας θέλει λάβει Εὐρωπαϊκὴν φήμην.

Μελ. Ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ δρέψῃ νέας δάφνας, καὶ ὁ γαμήλιος στέφανος ἀρμόζει ἄριστα εἰς τὸ νεανικὸν μέτωπόν της.

Αἰκ. (Οἴμοι!)

Σκωβ. (Φαίνεται ὅτι πλησιάζομεν).

Ἰππ. Βχρονέτε, θέλετε, νὰ μᾶς ἀποστερήσητε τοῦ ἀστέρος, ὅστις διαλάμπει εἰς τὸν ὀρίζοντά μας;

Βαρ. Θὰ ἤστραπτε λαμπρότερος εἰς οὐρανὸν, ἀντανακλώμενον εἰς ὕδατα ὀλιγώτερον θολὰ τῶν τῆς Ταμίσης· καὶ ἂν τῇ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα νὰ δρέψῃ καὶ τὰ ῥόδα τοῦ ὕμεναίου, θὰ τὰ εὕρισκε ζωηρότερα καὶ εὐωδέστερα ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Σηκοάνα.

Μελ. Μπα! Σεῖς δὲν εἴσθε Ἄγγλος!

Βαρ. Ἦμπορεῖτε νὰ λέγητε ὅ,τι θέλετε.

Ἰππ. Βχρονέττε, στοιχηματίζω τὸν καλλήτερόν μου ἵππον, ὅτι θὰ ἠρνεῖσθε τὴν πατρίδα σας.

Βαρ. Διὰ τοὺς Παρισίους! ἔ! ἴσως θὰ ἐκερδίσετε τὸ στοιχημά σας, ὅπως τὸ ἐκερδήσατε καὶ τὸ πρῶτ' μετὰ τοῦ Μιλόρδου. Μορμπλὲ, ἐκερδήσατε ὠραιότατην φοράδα.

Ἰππ. Ἦτις μοὶ εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον ἀγαπητὴ, καθ' ὅσον ἠξέῦρω ὅτι ἔχει τὸ ὄνομα τῆς γουτρίας ταύτης.

Αἰκ. Πῶς!

Μελ. Καὶ μόνον τούτου ἔνεκα λυποῦμαι, ἱππότα, ὅτι μοῦ τὴν ἐκερδήσατε.

Αἰκ. Πῶς, κύριε, τὸ ὄνομά μου!

Σκωβ. Τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς μου! Ἄ! ἄ!

Βαρ. Μὴ παραξενεύησθε. Κομπενσασιόν(1). Ἰπάρχουσι τόσοι Δόρδοι, οἵτινες δίδουσι τὸ ὄνομά των εἰς περιφήμους ψάλτας, εἰς ἔρωτολήπους χορευτρίας, εἰς ἐξόχους κιθαριστρίας, ὥστε δὲν πρέπει νὰ μᾶς κακοφαίνεται ἂν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λαμβάνωσι καὶ τὸ ὄνομα τινὸς περιφήμου ἀριστοτέχνου διὰ νὰ στολίσωσι μὲ αὐτὸ κάμμιαν φοράδα τους.

Μελ. (Ἀναιδέστατε!)

Αἰκ. Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἡ τιμὴ αὕτη δὲν μὲ θέλγει πολὺ.

Σκωβ. Μπα! ἀνοησίαις, Καταιρίνη. Μιλόρδε μὴ τὴν συνερίζησθε.

Μελ. Δεσποσύνη, μὴ δυσαρεστῆσθε. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἀκούω ἐνίστε εἰς τὸ μοναχικὸν μου μέγαρον προφερόμενον ὄνομα, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον τιμῶ, καὶ νὰ διαγωνίσω τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν σᾶς εἶδον τὸ πρῶτον, μὲ παρεκίνησε νὰ δώσω τὸ ὄνομά σας εἰς τὸ ὠραῖον ζῶον, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν πρῶτην φοράν ἐφελύσατε τὸν θαυμασμόν μου.

Βαρ. (Μὰ φοά! Ἀπότου ἐγεννήθη, ὁ Μυλόρδος ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἀπήγγειλε τοσοῦτον σχοινοτενὴ λόγον).

Μελ. Ἰππότα, στέργετε νὰ μοὶ παραχωρήσητε τὴν φοράδαν ὅπου μοῦ ἐκερδήσατε; σᾶς δίδω τριπλασίαν τιμὴν.

Ἰππ. Συγγνώμην Μυλόρδε, δὲν θὰ ἔστεργον καὶ ἂν μοῦ ἐδίδετε ὅλον τὸ χρυσίον τοῦ κόσμου. Ἄλλ' ἐγὼ θὰ ἐξιλεώσω τὴν δεσποσύνην Αἰκατερίνην, χαρίζων εἰς αὐτὴν τὴν φοράδα, διότι φέρει τὸ ὄνομά της, ἐπομένως εἰς αὐτὴν ἀνήκει.

Αἰκ. Σᾶς εὐγνωμονῶ, κύριε, ἀλλὰ δὲν...

Ἰππ. Ὄχι, ὄχι! θὰ καθικετεύσω τὸν πατέρα σας ὅπως σᾶς βιάσῃ νὰ τὴν δεχθῆτε. Ὄφειλον νὰ σᾶς προσφέρω κάμμιαν ἀνταμοιβὴν διὰ τὰς γλυκείας ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας διηγείρατε ἐν ἐμοὶ διὰ τῆς θείας ὕμων τέχνης.

(1) Ἀντάμειψις, Πληρωμή.

Σκωβ. Σᾶς ὑπερευγνώμωνῶ, ἱππότα. (Δὲν ἐπεθύμουν ὁμῶς νὰ δυσ-
σαρεστηθῇ ὁ Μυλόρδος).

Βαρ. Τρὲ-μ. πι. ἐν, τρὲ-μ. πι. ἐν, ὑπάγει καλὰ, τὰ δῶρα καὶ τὰ
βραβεῖα συνειθίζονται πολὺ εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν. Σᾶς χρεωσῶ
δὲ καὶ ἐγὼ δῶρόν τι, καὶ εἶναι ἀνεφίκτου ἀξίας, καὶ ὑπερβαίνει ὅ-
λας τὰς φοράδας τοῦ κόσμου. Συνέλεξα εἰς τὰς περιηγήσεις μου πολ-
λὰς ὠφελιμωτάτας παρατηρήσεις, καὶ ἐπειδὴ αὗται εἶναι τὸ ἀνθό-
γαλα τῆς μεταφυσικῆς τελειότητος, εἶχον κάμει σταθερὰν ἀπόφασιν
νὰ μὴ τὰς κοινοποιήσω εἰς τοὺς ἀμύητους· ἀλλ' εἰς ὑμᾶς, ἧτις κατωρ-
θώσατε διὰ τῆς λεπτοφυΐας σας νὰ ἀναπνέητε τὸν αὐτὸν σχεδὸν αἰ-
θέριον ἀέρα, εἰς τὸν ὁποῖον αἰωροῦμαι καὶ ἐγὼ αὐτὸς, εἰς ὑμᾶς, λέ-
γω, τὰς προσφέρω δῶρον. Θέλουν δὲ σᾶς χρησιμεύσει τὰ μέγιστα,
ὅταν ἐπιχειρησθῆτε περιηγήσεις, καὶ τότε θὰ ἐννοήσητε ὅτι τοιαῦτα
πολύτιμα δῶρα ὀλίγοι προσφέρουσι.

Μελ. (γελῶν) (Ἄ! Ἄ!) ἐν εἰς ὑποχρεωτικῶν ἀποκριτικῶν ῥημάτων

Ἰπ. (Ὅποια μεγαλοδωρία!)

Βαρ. Δὲν θέλω ἐκφράσεις εὐγνωμοσύνης, δεσποσύνη, κάμνω τὸ
χρέος μου· Σκῶβελ, ἤξιζετε πολὺ πλεϊότερον.

Σκωβ. (Ὦ! ὅσον τὸ ἀπὸ μέρους μου, βεβαίως δὲν τὸν εὐγνωμονῶ!)

Βαρ. Μυλόρδε, καὶ μόνος σεῖς δὲν προσφέρετε δῶρόν τι πρὸς τὴν
δεσποσύνην;

Μελ. Ὅτι ἐγὼ δύναμαι νὰ τῇ προσφέρω, δὲν δύναται νὰ φθάσῃ
τὴν ἀξίαν τῶν παρατηρήσεών σας.

Αἰκ. Βαρονέτε! σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως, ἀλλὰ μὴ ἐνοχλήσθε διὰ χά-
ριν μου.

Βαρ. Ντί τοῦ ντί τοῦ. (1) Καὶ λοιπὸν Μυλόρδε;

Ἰπ. Ἐνεργεῖτε ὡς ἐπίτροπος, Βαρονέτε;

Αἰκ. Κύριε, ἐβάλλητε νὰ μὲ ἐξευτελίσητε.

Βαρ. Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει. Μὴ μὲ ἐμποδίζητε. Καὶ λοιπὸν,
Μυλόρδε;

Μελ. Καὶ λοιπὸν; Καὶ λοιπὸν, δεσποσύνη, ἐγὼ σᾶς προσφέρω τὴν
δεξιάν μου καὶ τὴν περιουσίαν μου.

Αἰκ. (Ἄ! δὲν βαστῶ πλέον).

Σκωβ. (ἐτελείωσε).

Ἰπ. Ζήτω ὁ Μυλόρδος!

Βαρ. Πὰ μ. ἄλ, πὰ μ. ἄλ (2) εἰς αὐτὸν σχεδὸν σχεδὸν ἠμπορῶ
νὰ σᾶς παραχωρήσω.

(1) Ὅχι παντελῶς. — (2) Ὁ ψιττακὸς, λέγει καὶ ταῦτα γαλλίζων ἀντὶ
νὰ εἶπῃ: Ἀρκετὰ καλὰ, δὲν εἶναι κακόν.

Μελ. Εὐχριστῶ.

Βαρ. Δέξασθε, Αἰκατερίνη, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ σᾶς ὑπάγη νὰ ζή-
σητε εἰς Παρισίους.

Μελ. Καὶ ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἀποκρίνεται! Δὲν δέχεται ἴσως τὸ
ὄνομά μου πρὸς ἀντάλλαγμα τοῦ ἰδικοῦ της, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἠθέλησα
νὰ κάμω ἰδικόν μου;

Αἰκ. Μυλόρδε . . . (Πολυεὐσπλαγγχε Θεέ!)

Σκωβ. Μυλόρδε, ἡ θυγάτηρ μου ἐξεπλάγη, κατεγοητεύθη . . .
Προσφορά, οἶα ἡ ἰδική σας! Σχεδὸν δὲν πιστεύει τὰ ὠτά της. (μικρὰ
παύσις, καθ' ἣν ὁ Σκῶβελ πλησιάζει εἰς τὴν Αἰκατερίνην).

Μελ. Καὶ λοιπὸν, δεσποσύνη Αἰκατερίνη, δὲν μὲ ἀξιόνετε ἀπαν-
τήσεώς σας;

Σκωβ. (Ἔ, νὰ, ἀποκρίθητι).

Αἰκ. Μυλόρδε, ἡ προσφορά σας εἶναι λίαν κολακευτικὴ . . . καὶ δὲν
δύναμαι . . . δὲν πρέπει νὰ ἀντιποιηθῶ τοιαύτην εὐδαιμονίαν.

Σκωβ. (Μὴ τὸν δυσσαρεστήσης).

Μελ. Ἀξίζετε νὰ γίνητε βασίλισσα.

Βαρ. Βεβαίως σᾶς ἔκρινα ἀξίαν τῆς δεξιᾶς.

Ἰπ. Ἄγε, δεσποσύνη, δέξασθε μειδιῶσα τὴν εὐτυχίαν ἧτις ἦλθε
νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ.

Σκωβ. (Καρδιάν!)

Αἰκ. (Οἶμοι!) Ὁ πατήρ μου μὲ προστάζει . . . Σᾶς εὐχαριστῶ, Μυ-
λόρδε, καὶ δὲν θέλω πλεϊότερόν τι παρὰ . . . παρὰ τὸν προσήκοντα
καιρὸν ὅπως ἀναλάβω ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν μου . . . Οὕτω μεγάλη μετα-
βολὴ τῆς καταστάσεως . . . τύχη οὕτως ἀπροσδόκητος . . . (Ὦ θεέ
μου, δὲν ἠξεύρω τί νὰ εἶπω, δὲν γνωρίζω τίνι τρόπῳ νὰ καλύψω τὴν
ταραχὴν μου).

Βαρ. Εὐθυμοι, εὐθυμοι, κύριοι! Γάμοι! γάμοι! Ζήτω ἡ ἄρμονία!
Ζήτω ὁ ἔρωσ! Ζήτω ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη, ὁποῦ μετ' ὀλίγον θὰ
ἀποκαλέσωμεν Λαίδου Μιλβίλ! (ἐνῶ λέγονται οἱ λόγοι οὗτοι ὁ Σιά-
τερτων, ὅστις εἶχε καταβῆ ἀπὸ τῆς εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς κλί-
μακος καὶ ἴστατο θεωρῶν τὴν Αἰκατερίνην, ἀκούσας τοὺς τελευ-
ταίους λόγους τοῦ Βαρονέτου, ἐκβάλλει ἀκούσιον κραυγὴν).

Σ Κ Η Ν Η Β'.

ΣΙΑΤΕΡΤΩΝ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Σιάτ. (εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς) Ἄ! (πάντες στρέφουσι τὸ πρό-
σώπον των νὰ ἴδωσι πόθεν ἢ κραυγὴ αὕτη).

Βαρ. Τίς είναι;

Αικ. (Εὐσπλαγγχε Θεέ!)

Ἰππ. Τί ζητεῖ ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος;

Μελ. Τίς είναι ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος;

Σκωβ. Ἄ! εἶναι εἰς ἐνοικίατόρας μου, πτωχὸς ἄνθρωπος κατοικῶν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Εἶ, τί θέλεις; Τί εἶναι ἡ δουλειά σου ἐδῶ; Δὲν βλέπεις ὅτι ἐδῶ εἶναι κύριοι, εὐγενεῖς Λόρδοι;

Αικ. (Ὅποια βάσανος! νὰ ἡμπόρουν νὰ τὸν ὠφελήσω). Μυλόρδε, (τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ ὀμιλεῖ σιγαλῆ τῆ φωνῇ).

Σκωβ. (πρὸς τὸν Σιάτερτων). Ἄν ἔρχησαι νὰ μὲ ὀμιλήσης διὰ τὸ χρέος σου, εἰς μάτην, ἢ πλήρωσέ με ἀπόψε ἢ φύγε. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀναχώρησε, ἐκατάλαβε;

Σιατ. Ἄ! (ἐνῶ ἐτοιμάζεται νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἡ Αἰκατερίνη, εἰς τὴν μετὰ τοῦ Μυλόρδου συνδιάλεξίν της, λέγει).

Αικ. (Εἶναι δυστυχῆς ποιητής· ἐξαίρετος νέος).

Μελ. Εἶ! νέε μου, πλησίασον! Ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη μοὶ λέγει ὅτι εἶσαι πνευματώδης ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον εὐνοοῦσιν αἱ Μοῦσαι.

Σκωβ. (μετ' ὀργῆς) (Ἡ θυγάτηρ μου!)

Σιατ. (Αὐτή!)

Μελ. Τὸ ὄνομά σου;

Σιατ. (Τὸν θεωρεῖ, δὲν ἀποκρίνεται καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἀναχωρήσῃ).

Μελ. Εἶναι ἴσως μυστήριον;

Σιατ. (ἀναχωρῶν βλέπει τὸ βλέμμα τῆς Αἰκατερίνης καθικετευούσης αὐτὸν) (Ἄ! δι' αὐτὴν μόνον ἄς ὑποφέρω!).

Μελ. Καὶ λοιπόν;

Σιατ. Θωμᾶς Σιάτερτων.

Μελ. Δὲν ἤκουσα ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦτο.

Αικ. Μυλόρδε, καὶ ὁμῶς εἶναι ὁ συγγραφέας τὴν μάχην τοῦ Ἄστιγγς, τὴν τραγωδίαν τῆς Ἑλλας καὶ τοῦ Γοδβίνου.

Μελ. Τὴν τραγωδίαν τῆς Ἑλλας;

Ἰππ. Τὴν μάχην τοῦ Ἄστιγγς;

Μελ. Αἰκατερίνη ἀστεΐζουθε.

Βαρ. (γελῶν) Ἄ! ἄ! ἄ!

Μελ. Ἐλα δὰ, δεσποσύνη, τίς σᾶς εἶπεν αὐτὰς τὰς ἀνοησίας; Τὴν μάχην τοῦ Ἄστιγγ! τῆς Ἑλλας! τοῦ Γοδβίνου! Ἀλλὰ ταῦτα εἶναι ἀριστουργήματα τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογίας, νεωστὶ μὲν ἀνακαλυφθέντα, ἀνήκοντα ὁμῶς εἰς τὸν II' αἰῶνα, ἡμεῖς δὲ ἤδη ζῶμεν εἰς τὸν III' αἰῶνα. Ὅθεν ἀπατάσθε, Αἰκατερίνη.

Αικ. Σᾶς ὀρκίζομαι εἰς τὴν τιμὴν μου, ὁ Σιάτερτων εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῶν ἀριστουργημάτων τούτων.

Μελ. (Πρὸς τὸν Σιατερτῶνα) Κύριε, εἶναι ἰδικόν σας ἤδη καθήκον νὰ ἐξάξητε τὴν Αἰκατερίνην ἀπὸ τὴν πλάνην ταύτην. διότι εἶναι ἄδικον εἰς αὐτὴν, ὑμᾶς δὲ ἀποκατασταίνει γελοῖον.

Σιατ. Ὅχι, αὐτὴ δὲν πλανᾶται, κύριε. Ἐγὼ μόνος εἶμαι ὁ συγγραφεὺς τῶν ῥηθέντων συγγραμμάτων.

Μελ. Ἔσεῖς! μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁποῖα ἀντιποιήσεις!

Βαρ. Μορμπλέ, τοῦτο εἶναι σπουδαῖον. Ἀξίζει νὰ ἀναγγελθῇ εἰς Παρισίους.

Ἰππ. Μὰ τὸν βουκέφαλον τοῦ Ἀλεξάνδρου, σήμερον ἢ αὔριον θὰ μᾶς παρουσιασθῇ νέος συγγραφεὺς τῶν συγγραμμάτων τοῦ Μίλτωνος, ἢ θὰ μᾶς ἀναγγελθῇ ἐξ Ἰταλίας, ὅτι ἡ Θεῖα Κομωδία δὲν εἶναι πλέον σύγγραμμα τοῦ Ἀλιγιέρη.

Σιατ. Κύριοι, ὀρκίζομαι εἰς ὅ,τι ὑπάρχει ἱερώτερον ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ἐγὼ μόνος συνέγραψα τὴν μάχην τοῦ Ἄστιγγς, ἐγὼ τὴν Ἑλλαν ἐγὼ συνέγραψα τὸ Ἄσμα τῆς Εὐσπλαγγχίας, ἐγὼ ...

Ἰππ. Θὰ μᾶς εἰπῆς ὅτι εἶναι προῖον τοῦ ἐγκεφάλου σου καὶ ὁ Σιρ Γουλιέλμος, ὁ Τόρρειος, καὶ τὰ Χρονικὰ τοῦ Ἐρρίκου Β'.

Σιατ. Ναὶ εἶναι ἰδικὰ μου συγγράμματα καὶ ταῦτα, ἰδικὰ μου εἶναι, ὅπως εἶναι ἰδική μου καὶ ἡ ψυχὴ, τὴν ὁποίαν ἔλαβον παρὰ Θεοῦ.

Βαρ. Δηλαδὴ σωστὰ σωστὰ, ἔλα τὰ συγγράμματα τοῦ Ρόβλεϊ-Μάις, σ' ἔμπόν, σ' ἔμπόν.

Σιατ. Ὁ Ρόβλεϋς εἶναι πλαστὸν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔπλασα ἐγὼ, Ρόβλεϋς ποτὲ δὲν ὑπῆρξε. Ἐγὼ ἐσύνθεσα τὰ συγγράμματα ταῦτα, ἐγὼ, ὁ Θωμᾶς Σιάτερτων.

Αικ. Ὡ πιστεύσατε, πιστεύσατέ τον.

Σκωβ. (Σιώπα!)

Μελ. Κύριε, ἐνόσω ἠθέλετε νὰ ἀπατήσητε μίαν νεάνιδα, ἦτο εὐκολον νὰ τὸ κατορθώσητε, ἀλλ' ἡμᾶς, ἡμᾶς κύριε; Τῆ ἀληθεία ἀγνοῶ τί νὰ θαυμάσω μᾶλλον ἐν ὑμῖν, τῶν ἐπινοιῶν ἄρά γε ἢ τῶν λόγων σου τὴν ἀναίδειαν;

Σιατ. Ἄ!

Αικ. Ὡ! τί λόγους τῷ εἶπετε;

Σκωβ. (Σιώπα, ἀσυλλόγιστε!)

Ἰππ. Πλὴν πῶς! ἔλησμονήσατε ἴσως, ὅτι τὰ συγγράμματα ταῦτα εἶναι γραμμένα εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ II' αἰῶνος, τὴν Σαξωνο-Κελτικὴν;

Βαρ. Μορμπλέ! (1) τόσον πολλὰ εἶναι τὰ ὤ καὶ τὰ ζετ τῶν συγγραμμάτων τούτων, ὥστε ὀμοιάζουν πυροτεχνήματα!

Μελ. Καὶ ἡ ἀναίδεια ἔχει τὰ ὄριά της.

(1) Ὡ! Ἡράκλειε! θαβα!

Σιατ. Δίκαιε θεέ, ποίου είδους ἄρα γε βάσανος εἶναι αὐτή;

Μελ. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ἔρωτος τῆς *Εὐσπλαγχνίας!* (περιγε-
λῶν τὸν Σιατερτῶνα).

Ἰππ. Ἐκεῖνος, ὅστις συνέταξε τὸ ἀθάνατον σύγγραμμα τὴν *Μά-
χην* τοῦ Ἀστιγγε! (ὡσαύτως)

Βαρ. Ὁ συντάκτης τῶν ἀρχαίων *Χρονικῶν* τοῦ Ἐρρίκου! (ὡ-
σαύτως)

Μελ. Εἶναι παράφρων.

Σιατ. Ὅχι, δὲν εἶμαι παράφρων, ὅχι· ἀλλ' οὕτως, οὕτως ἠδυνά-
μην νὰ καταντήσω ὄντως παράφρων! Ακούσατε, ἀκούσατέ μου δι' ἁ-
γάπην Θεοῦ. Ἀρχαῖα φαίνονται τὰ συγγράμματά μου, τὸ γινώσκω,
διότι τοιαῦτα ἠθέλησα νὰ τὰ δημιουργήσω· ἡ κόνις, ἡ ἐπικαλύπτου-
σα αὐτὰ, εἶναι πλαστή. Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιητὴς τῶν βιβλίων ἐκείνων, ὁ
ἐρημίτης Ρόβλεϋ εἶμι ἐγὼ· ἐγὼ εἶμι ὁ φύστας ὑπὸ τὴν τέφραν αὐ-
τοῦ· ἐγὼ εἶμι ὁ δημιουργήσας τὸν σκελετόν του· ἐγὼ εἶμι ὁ δούς αὐ-
τῷ τὴν ζώην· ἐγὼ εἶμι ὁ ἐνθεὶς εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὸ ψαλτήριον τοῦ
Ὀσσιανοῦ καὶ ποιήσας αὐτὸν ἄδοντα· καὶ σεῖς, οἱ μὴ πιστεύοντές με,
σεῖς οἱ κατασπαράσσοντές μου ἤδη τὴν καρδίαν, κατεθέλχθητε, ἐ-
γοπεύθητε, ἐθρηνήσατε ἀκούοντες τὸ ἐμὸν ἄσμα.

Μελ. (εἰρωνικῶς) Ζήτω τῇ ἀληθείᾳ!

Ἰππ. Ὡ! ἠδύνασθε νὰ μὴ λάβητε τὸν κόπον τῆς ἐπινοήσεως ὄνο-
ματος πλαστοῦ καὶ ἀνυπάρκτου.

Βαρ. Ἐπὶ τῶν ρηθέντων συγγραμμάτων θὰ ἤρμοζεν ἄριστα τὸ
ἀντηχοῦν καὶ βροντώδες ὄνομα τοῦ Σιατ . . . τοῦ Σιατεῶνα . . . πῶς
τὰνάθεμα σὰς λέγουν;

Αἰκ. (Θεέ μου, δὸς αὐτῷ ὑπομονήν!)

Σιατ. (συνέχων τὴν ἀγαράκτησίν του) Δὲν ἔπραξα οὕτω, ἐπειδὴ
ἐφοβήθην ἐκείνους οἵτινες ἐπιπίπτουσιν ἀγρίως κατὰ τοῦ ἐλαχίστου
βιβλίου, δάκνοντες, κατασπαράσσοντες, διαστρέφοντες αὐτὸ, τὴν γε-
νεὰν ταύτην τῶν ἀναισθητῶν, τῶν βλεπόντων τὰς κηλίδας μόνον
τοῦ ἡλίου, μηδέποτε δὲ θαυμασάντων τὰς ἀπαστραπτούσας αὐτοῦ
ἀκτῖνας. Ἀποδειλιάσας ἐκ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων, ἠθέλησα νὰ
κρύψω τὸ ὄνομά μου· πλὴν πιστεύσατε, πιστεύσατε εἰς ὅ,τι σὰς λέ-
γω, ἡ ὑγεία μου προσεβλήθη, προσεγγίζω εἰς τὸν τάφον· εἰς τί θὰ
μὲ ἐχρησίμευε τὸ ψεῦδος; Καὶ τέλος πάντων . . . καὶ τέλος πάντων . . .
θέλετε νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω; (ἐν ἀπελπισίᾳ) Ἄ! εἴαν αἱ ἰδέαι μου ἠ-
δύναντο νὰ καταλίπωσιν ἐγγαραγμένα τὰ ἴχνη των εἰς τὸν ἐγκέφα-
λόν μου, θὰ ἐσύντριβον τὸ κρανίον μου εἰς τὸν τοῖχον, καὶ θὰ σὰς πα-
ρίσανα γυμνὸν τὸν ἐγκέφαλόν μου. . . ἀλλ' ἐνταῦθα . . . ἐνταῦθα εἰς μίαν
μόνην στιγμήν, πάραυτα θέλω συγγράψαι . . . θέλω συγγράψαι μὲ τὸ

αὐτὸ ὕφος τῶν συγγραμμάτων μου (πλησιάζει εἰς τὴν τράπεζαν,
ἐν ἐκσιάσει, οἱ πάντες τὸν προσβλέπουσι θαυμάζοντες).

Αἰκ. (Ἡ φλόξ τῆς μεγαλοφυΐας τὸν διαφλέγει, κάμνει νὰ σπινθη-
ροβολῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ του).

Σιατ. Ναι, μίαν στιγμήν, καὶ θέλετε κρίνει σεῖς αὐτοί· ναι, σεῖς
αὐτοί, ἀφήνω σὰς τοὺς ἰδίους νὰ κρίνητε . . . καὶ σὺ, Θεέ μου, στή-
ριξόν με . . . κατάπεμψον τὴν σὴν ἀκτῖνα εἰς τὸ πνεῦμά μου, σὺ κυ-
βέρνησόν μου τὸν νοῦν καὶ χειραγώγησόν μου τὸν κάλαμον (γράφει
ἐνθουσιῶν)

Ἰππ. (εἰς μίαν τῶν πλευρῶν τῆς σκηνῆς συνάμα μετὰ τῶν ἄλ-
λων) Λυποῦμαι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον . . . θὰ πάθει τὰς φρένας.

Βαρ. Παρεστάθη ἄλλοτε παρόμοιον τι σύμβαμα;

Μελ. Ἐγὼ τὸν νομίζω ἀναιδῆ!

Αἰκ. Ἄ! ὅχι, ὅχι, σὰς ὀρκίζομαι εἰς τὴν ὑπαρξίν μου.

Μελ. Ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη τὸν προστατεύει! . . .

Σκωβ. Μυλόρδε, συγγνώμην, δὲν ἤξεύρει τί λέγει. Ἄν θέλητε, τὸν
διώχνω εὐθὺς ἀπ' ἐδῶ.

Μελ. Ὅχι, ὅχι, ἄς περιμείνωμεν τὴν ἐκβασιν τῆς σκηνῆς ταύτης.

Βαρ. Ἄς διασκεδάσωμεν μὲ τὴν ὡραίαν ταύτην ἐνόχλησιν. (προ-
σεγγίζει εἰς τὴν κάμινον καὶ ἀρχίζει νὰ φυλλολογῇ τὰς ἐφημε-
ρίδας).

Ἰππ. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν θὰ περάσει πολὺς καιρὸς διὰ νὰ τῷ
ἐκδώσωμεν τὸ διὰ Βεδλάμ (1) διαβατήριόν του.

Μελ. (παρατηρήσας ὅτι ὁ Σιατερτῶν σταματᾷ ἀναζητῶν ἰδέαν
τινὰ) Τί τρέχει; ἀπηύδησε;

Αἰκ. (παρατηροῦσα τὸν Σιατερτῶνα) (Ἄ! δίκαιε θεέ, σὺ στήρι-
ξον αὐτὸν, καὶ καθοδήγησον τὸ πνεῦμά του, καὶ ἀπόδειξον αὐτὸν
νικητὴν).

Ἰππ. Ἐτελείωσε.

Αἰκ. (Ἄ!)

Μελ. Θὰ ἀκούσωμεν.

Σιατ. (προσεγγίζων εἰς τὸν Μυλόρδον μὲ τὸ χαρτίον, ὅπου ἔ-
γραψε) Ἐνθυμεῖσθε τὸ Ἔσμα τῆς *Εὐσπλαγχνίας*;

Μελ. Τὰ ἀριστουργήματα δὲν λησμονοῦνται.

Σιατ. Ναι, ἀριστούργημα . . . σεῖς αὐτοί τὸ λέγετε. Λοιπὸν, ἀ-
κούσατε, ἀκούσατε, τὸ μέτρον εἶναι τὸ αὐτὸ . . . παρατηρήσατε τὸ
ὕφος . . . ἴδετε τὸ αὐτὸ σύστημα τῆς ὀρθογραφίας. (τῷ δεικνύει τὸ

(1) Περίφημον φρενοκομεῖον τοῦ Λονδίνου.

χαρτίον, και ἔπειτα τὸ ἀναγινώσκει, σπογγίζων ἐν αὐτοῦ δάκρυον)
 Ἀκούσατε.

* Ἡμφιεσμένη τῇ ζωηρᾷ μαρμαρυγῇ τοῦ ἡλίου,
 Λελυμένη τῇ ξανθῇ κόμῃ, εὐγενεὶ δὲ τῷ βλέμματι,
 Ἐποχομένη ἐπὶ ἐκπρεποῦς δίφρου λευκῶν νεφελῶν,
 Παρθένος τις ἐπεφάνη εἰς νεανίσκον.
 Ἐγὼ εἰμι ἡ Δόξα, εἶπεν, ἐρωτικῶς προσβλέπουσά σε,
 Καὶ δὴ! ἀνάβηθι πρὸς με ἐπὶ τῶν πτερυγῶν τῆς διανοίας,
 Πρόσελθε, παῖ, ἐὰν ὁ ἐμός σοι ἀσπασμὸς ᾖ φίλος.
 Πρόσελθε δὴ, στεφάνῳ σε ἀστέρων ἐπιστέψω.
 Ὁ δὲ, μετριόφρων, ἐγκαλύπτεται κρηδέμνῳ,
 Ἀνίπταται πρὸς οὐρανόν, λαμβάνει τὸ φίλημα καὶ τὸν χρυσοῦν στέφανον,
 Θέλει τέλος ν' ἀποκαλυφθῇ ἀπὸ τοῦ κρηδέμνου,
 Εἰς μάτην μεταβάλλεται εἰς κρύσταλλον ναρκούντα,
 Τὸ κρηδέμνον εἰς νεκρικὸν μετεβλήθη σάβανον.
 Εἰς μάτην ἐπικαλεῖται τὴν Δόξαν,
 Ὁ χιτῶν ἐκεῖνος τὸν καλύπτει καὶ τὸν συμπνίγει. »

Μελ. Ἡ ἀλληγορία εἶναι ἐπιδειξία, καὶ φαίνεται ὅτι προπαρσκευά-
 σθη ἐκ προοιμίων διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς περίπτωσιν παρομοίαν τῇ
 ἐνεστώσῃ. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ ὕφος, δὲν σᾶς φαίνεται, κύριοι, ὅτι τὴν
 ἔγραψεν ὁ αὐτὸς Ρόβλεϋ;

Ἰππ. (γελῶν) Ἐπιτυχέστατα, εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Βαρ. Ἡ Λευκὴ θάλασσα καὶ αἱ πυρκαϊδὲς δύο μόνον βήματα ἀ-
 πέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων.

Σιατ. Πῶς!

Μελ. Ἄ ἄγε, κύριε, ἡ σκηνὴ αὕτη εἶναι ἀηδής. Σκῶβελ, ἄς ἀπο-
 μακρυνθῶμεν. Ἐὰν ᾖναι παράφρων, εἶναι ἄξιος οἴκτου, καὶ ὑπάρχουσι
 φιλανθρωπικὰ κατασκήματα. Ἐὰν ᾖναι πονηρὸς, ἀναίσχυντος καὶ δό-
 λιος, τὸ Λονδίνον ἔχει καλὰ δεσμοτήρια πρὸς τιμωρίαν του.

Σιατ. (πίπτων εἰς τὰ γόνατα) Ἄ! τοῦτο εἶναι πάρα πολύ.

Αἰκ. (Δυστυχής!) (ἐπακούμβῃ εἰς ἔδραν τινα, ἵνα μὴ πέσῃ).

Σκωβ. (Ἀνόητε, σύνελθε).

Βαρ. (ὅστις εἶχεν ἐταπομείνει ἀναγινώσκων τὰς ἐφημερίδας,
 ἀνακράζει) Μορπλέ! Μυλόρδε, τὸ ἐμαντεύσατε! Τῷ ἀνῆκει ἡ δευ-
 τέρα ἐπωνυμία. Τῇ ἀληθείᾳ! τὸ ἱστορικὸν τοῦτο εἶναι γνωστὸν, κυτ-
 τάξατε ἐδῶ, καὶ αἱ ἐφημερίδες ἐπληροφορήθησαν τὰ περὶ τούτου, καὶ
 ἡμεῖς παρεστάθημεν σήμερον εἰς κωμωδίαν ἀπρηχαιωμένην. Ἀκού-
 σατε τὸ ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος.

Μελ. Αἱ ἐφημερίδες!

Σκωβ. Αἱ ἐφημερίδες!

Ἰππ. Ἄς ἀκούσωμεν.

Βαρ. (ἀναγινώσκει τὴν ἐφημερίδα) «Ἴδου ἀπροσδόκητος τις πα-
 ραξενία. Κάποιος Σιάτερτων, μαθητῆς γυμνασίου μὲ ἐξημμένην κεφ-
 λήν, πωλεῖ τὸν ἑαυτὸν του εἰς τοὺς ἀμαθεῖς ὡς συγγραφέα τῶν θαυ-
 μασιῶν ἐκείνων συγγραμμάτων, τῶν νεωστὶ ἀνακαλυφθέντων εἰς ἀρ-
 χαίαν τινὰ βιβλιοθήκην, ἀνήκουσαν εἰς τὸν ἸΓ' αἰῶνα, καὶ ἐν οἷς δια-
 λάμπει ἡ σπανία μεγαλοφυΐα ἐρημίτου τινός, καλουμένου Ρόβλεϋ,
 καὶ τὰ ὁποῖα ἐπισύρουσι τὸν θαυμασμὸν ἀπάντων τῶν συγχρόνων
 μας σοφῶν. Ὁ φενακισμὸς οὗτος, συγγνωστὸς μόνον εἰς μαθητὴν, θὰ
 καθιστάνετο ἀξιοτιμώρητος μετέπειτα, καὶ ὄφειλε νὰ τιμωρηθῇ αὐ-
 στηρότατα.»

Σιατ. Τί! ποῖος ἐξέφρασε τὰς φωνὰς ταύτας; Ἀπὸ ποῖον χάσμα
 ἐξῆλθεν ὁ συκοφάντης οὗτος δαίμων;

Μελ. Ἐξέλθετε, ἄθλιε, καὶ χρεωσθεῖτε χάριν εἰς τὴν νεανικὴν σας
 ἡλικίαν.

Ἰππ. Ἀντὶ νὰ σᾶς πέμψωμεν εἰς τὸ Βεδλάμ, θὰ ἠξίζετε νὰ σᾶς
 διορισθῇ μία θέσις εἰς τὰς εἰρηκτὰς τοῦ Λονδίνου.

Βαρ. Ζήτω ὁ ποιητῆς τοῦ ἸΓ' αἰῶνος!

Σιατ. Ἄ! (δείχνει ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐφορμήσῃ κατ' αὐτῶν) Σιωπή-
 σατε, σιωπήσατε . . . δὲν εἶμαι πλέον κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐσκοτί-
 σθη πλέον τὸ φῶς μου. Τὸ ὄνομά μου λοιπὸν κατεπνίγη, ἐσβέσθη ἡ
 ἀκτὶς τῆς δόξης μου; Ἀπωλέσθη ἡ τιμὴ μου; Ἀνάθεμα! ἀνάθεμα! (τρέ-
 μει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ φαίνεται ὅτι θὰ πέσει).

Μελ. Ἄς τὸ ἐσυλλογίζεσθε προτύτερα . . .

Ἰππ. Τώρα ἡμπορεῖτε νὰ λάμψετε εἰς τὴν Σελήνην . . .

Βαρ. Ὁ ἀὴρ τοῦ Λονδίνου δὲν εἶναι πλέον διὰ σᾶς.

Σκωβ. Ἐξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν ταύτην, ἀπατεῶν. (διώχνει αὐτὸν)

Αἰκ. Ὡ! πλέον δὲν ἀντέχω.

Σκωβ. Ἐξω!

Σιατ. Ἄ! (καταπίπτει λιποθυμήσας κατὰ γῆς, ἡ Αἰκατερίνη πί-
 πτει ὡσαύτως ἐπὶ ἔδρας τινός, ὁ Μυλόρδος τοὺς θεωρεῖ ὑπόπτως.
 Εἰκῶν.)

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Σ Κ Η Ν Η Α'.

‘Ο ΙΑΤΡΟΣ καταβαίνει τὴν ἐν τῷ βάθει τῆς σπηρῆς κλιμακα, καὶ σταματᾷ εἰς τὸ τέλος αὐτῆς, βλέπων πρὸς τὰ ἐπάνω, μεθ’ ὃ προχωρεῖ εἰς τὸ δωμάτιον.

Κοιμοῦ, ἀναπαύου δυστυχισμένε! Ἄς εὔρῃ εἰς τὸν ὕπνον τὸ πνεῦμά σου στιγμὴν τινα εἰρήνης, καὶ οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦ τὸ ἀναμένον σε μέλλον, ἀναπαύθητι μίαν ὥραν. Οἱ ἄγριοι τῆς Φλωρίδος τὴν παραμονὴν τῆς εἰς τὴν ὁποίαν ζῶντες μέλλουν νὰ καῶσιν πυρᾶς κοιμῶνται βαθὺν ὕπνον. Ἀλλὰ ποῖον ἄρα εἶναι τὸ μέλλον ὅπου σὲ περιμένει; Θὰ ἐπαληθεύσωσιν ἄρά γε αἱ ἐλπίδες, τὰς ὁποίας ἐπροσπάθησα νὰ ἐνσταλάξω εἰς τὴν καρδίαν σου; Καὶ τίς τὸ ἤξεύρει; Ὑπάρχουσιν ὄντα τινὰ, εἰς τὰ ὁποῖα φαίνεται ὡσάν νὰ προωρίσθῃ κληρονομία ἢ ταλαιπωρία, αἱ βάσανοι καὶ ὁ θάνατος.

Σ Κ Η Ν Η Β'.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ καὶ ὁ ῥηθείς.

Αἰκ. Ἰατρὲ, Ἰατρὲ, καὶ λοιπὸν τί ἀπέγεινεν ὁ φίλος; (μὲ ἀρέκφραστον ταραχὴν).

Ἰα. Ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κοιτωνίσκον του.

Αἰκ. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἀνταμείψῃ διὰ τὴν καλωσύνην σας. Ἀπὸ τὸ παραθύριον τῆς ἄλλης αἰθούσης σᾶς εἶδον νὰ τὸν συνοδεύητε μακρόθεν, καὶ νὰ τὸν προσέχητε μὲ ἄγρυπνον ὄμμα. Τὸ πιστεύετε; Ἄφοῦ ἐλιποθύμησεν ἕνεκα τῶν ἀδίκων ἐξυβρίσεων, ὑπῆρξαν τοσοῦτον βάρβαροι νὰ τὸν ἐγκαταλίπωσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς αἰθούσης ταύτης,

ὅπου ὑμεῖς τὸν ἤρετε· καὶ ὁ πατὴρ μου μὲ ἔσυρε μὲ ἀπειλᾶς, μακρὰν τοῦ δυστυχοῦς.

Ἰα. Δυστυχισμένε Σιάτερτων! Ἀπὸ τοὺς διακεκομμένους λόγους του ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω τὸ ὁποῖον ὑπέμεινε μαρτύριον ὁ δυστυχής! Ὑπῆρξε θῦμα τῆς μετριοφροσύνης καὶ τῆς δειλίας του. Ἀνέπλασε τὸ φάντασμα ἐκεῖνο τοῦ ἀνυπάρχτου Ῥόβλεϋ, καὶ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ τὸ διαλύσῃ. Ὡ! διὰ τί δὲν γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος, ὅπως ἐγὼ τὰς γνωρίζω, τὰς παννυκτίους ἀγρυπνίας τοῦ δυστυχοῦς, τὰς πανημέρους του ἐργασίας, τοὺς μόχθους τοῦ ἐγκεφάλου του, ἐξ ὧν εἰσῆρχετο ὁ πυρετὸς εἰς τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν του καὶ ἐπελιδνοῦντο αἱ παρειαί του. Ἄ! δυστυχισμένε νεανίσκε! ἀνύψωσας κολησσιαῖον ἄγαλμα ὅπως κρυφθῆς ὀπισθὲν του, καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἐπέπεσεν ἐπὶ τῶν νῶτων σου καὶ σὲ κατεσύντριψε.

Αἰκ. Ἄ! διηγήθητε τί ἔπραξε καταβάς ἐκ τῶν δωματίων τούτων;

Ἰα. Ἐτρεχεν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου, ὡς ἄνθρωπος ἀναίσθητων, ἐγὼ δὲ τὸν ἠκολούθουν μακρόθεν. Τὸν εἶδον ἔπειτα διευθυνόμενον πρὸς τὰς ἔχθας τῆς Ταμίσης, καὶ ἔφριξα, καὶ τὸν ἐπλησίασα πλειότερον. Ἐφθάσαμεν οὕτω εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Λονδίνου, καὶ τότε, τότε, Αἰκατερίνη, ἀντὶ νὰ τὸν ἀκολουθῶ ἐβιάσθην νὰ τὸν σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἢ τὴν ὥραν ταύτην θὰ ἦτο καλυμμένος ὑπὸ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ.

Αἰκ. Ἄ! σιωπᾶτε! σιωπᾶτε!

Ἰα. Τὸν συνέσχον ἐπὶ καιρὸν τινα, κραταιῶς αὐτὸν συσφίγγων εἰς τὸ στῆθός μου, χωρὶς νὰ τῷ ἀποτείνω λόγον τινα. Ἐπειτα τῷ ἐνέχεα οὕτως εἰς τὸ αὐτίον . . . τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς του, καὶ τὸ σὸν δὲ πρὸς τούτοις, ὦ Αἰκατερίνη. Μὴ ἐρυθριάς· γνωρίζω ὅτι σὲ ἀγαπᾷ· καὶ ἂν ποτε ἀπῆντησα δύο ψυχὰς, αἵτινες μοὶ ἐφάνησαν ὅτι συνεννοοῦνται, εἶναι αἱ ἰδικαί σας. Τότε τὸ στῆθός του ἐξωγκώθη, τὰ βλέφαρά του ἐνοτίσθησαν, καὶ χεῖμαβρὸς δακρύων ἀνέβρυσε τέλος πάντων ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ τὸν ἀνεκούφισε. Ἐπροσπάθησα διὰ τῆς γλυκύτητος νὰ παρειαδύσω εἰς τὰ μυστήρια τῆς καρδίας του· τῷ εἶπον, ὅτι τὸ πᾶν δὲν εἶχεν ἀπολεσθῆ εἰσέτι, ὅτι εἶναι νέος, ὅτι ὁ μετὰ τοῦ Μελόρδου Μελβιλ σύνδεσμός σου δὲν εἶναι εἰσέτι βέβαιος.

Αἰκ. Ἄ!

Ἰα. Τὸ γνωρίζω ὅτι εἶναι ματαία ἐλπίς, πλὴν συγχώρησόν μοι, δὲν ἠθέλησα νὰ τῷ τὴν ἀπαρηνηθῶ . . . Τέλος δὲ τῷ ἐλάλησα κραταιῶς περὶ τῆς προστασίας, ὅπου μοὶ εἶπετε χθὲς τὸ ἔσπερας ὅτι ὑπεσχέθη νὰ τῷ παράσχῃ ὁ Λόρδος δήμαρχος. Τῷ παρέστησα, ὅτι δὲν εἶναι ἄνθρωπος νὰ παραβῆ τὴν ὑπόσχεσίν του, ὅτι εἶναι ἰκανὸς νὰ τῷ προμηθεύσῃ ἔντιμον καὶ διακεκριμένην ὑποστήριξιν, καὶ τὸ σπουδαιό-

SISMANOGLIO
MIGARO

τερον, νὰ δυνηθῆ διὰ τῆς ἐξόχου βαρύτητός του νὰ κατορθώσῃ ὥστε νὰ τῷ ἀποδοθῆ ἡ ἀδίκως ἀπονοσφισθεῖσα δόξα του, καὶ ἀναλάμψη μὲ νέαν λαμπρότητα τὸ προσῆκον αὐτῷ κλέος!

Αἰκ. Ὡ! ναι, ναι, καὶ αὐτός;

Ἰα. Αὐτὸς κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ δίδῃ ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους μου. Τὸν παρεκάλεσα νὰ ἀποσυρθῆ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ, διὰ νὰ ἦναι ἔτοιμος εἰς τὴν ἔλευσιν τοῦ εὐγενοῦς Λόρδου, καὶ αὐτὸς ἀφέθη ἐν γαλήνῃ νὰ τὸν ὀδηγήσω ἕως εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐκεῖ εὗρεν ἐπιστολήν, ἀπευθυνομένην πρὸς αὐτόν. Δὲν τὴν ἤνοιξε· τὴν ἔβαλε πλησίον εἰς τὴν κλίνην του, ἐβρίφθη ἐπάνω, καὶ ἐλαφρὸς ὕπνος τοῦ ἔκλεισε τέλος πάντων τὰ βλέφαρα.

Αἰκ. Ἄ! εἴθε ἅπαντες οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι νὰ φρουρῶσι τὴν κλίνην ἐκείνην!

Ἰα. Αἰκατερίνη, καθὼς ὁ ναυαγήσας προσκολλάται μετ' ἀπελπίσας εἰς τὴν μόνην σανίδα τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου του, οὕτω καὶ ὁ Σιάτερτων ἀπάσαις δυνάμεσι τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπεσηρίχθη εἰς τὴν παρά τοῦ Λόρδου δημάρχου ἐλπίδα. Ἀλλοίμονον, ἐάν καὶ ἡ σανὶς αὕτη συντριβῆ! ὁ θάνατος θὰ ἦναι βέβαιος, καὶ ἡ ἀγωνία φοβερωτέρη.

Αἰκ. Ὄχι, ὄχι, ἀποδιώξατε τοὺς στοχασμοὺς τούτους· εἶμαι βεβαία, ὅτι ὁ Σιάτερτων θέλει γίνει εὐτυχῆς, καὶ μάλιστα, δι' ἐμοῦ. Εἶναι ἀδύνατον νὰ καταδικασθῆ εἰς τὸ νὰ χάσῃ πᾶσαν ἐλπίδα· ὄχι... Τόσον νέος, μὲ οὐρανίαν ψυχὴν... μὲ τὴν ἀγνότητα παιδός... ὄχι, ὄχι, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ Θεός.

Ἰα. Τὸν ἀγαπᾶς, Αἰκατερίνη;

Αἰκ. Μάλιστα, εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς τὸ κρύψω· τὸν ἀγαπῶ ὅσον καὶ ἐμὲ αὐτήν. Ἄ! εἴθε μόνον νὰ ἡδυνάμην νὰ τῷ σταθῶ χρῆσιμος εἰς τι... Ἀκούσατε, ἀνίσως πωλοῦσα τοὺς ἀδάμαντάς μου... ἂν ἡδυνάμην διὰ τοῦ χρυσίου νὰ τὸν ἀνακουφίσω ὀλίγον τι... ὑπάγω νὰ τὸ πράξω ἀμέσως, ὅσον καὶ ἂν μὲ τρομάξῃ ἡ ὀργὴ τοῦ πατρός μου.

Ἰα. Καὶ θὰ ἐδέχετό ποτε χρυσίον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐκέρδησε μὲ τοὺς ἰδρωτάς του; Ἄν τοῦτο ἦτο, θὰ ἐδίσταζα νὰ διαμοιράσω μαζύ του τὸ ὀλίγον τὸ ὁποῖον ἔχω; Ὄχι, εἶναι ἔνοχος ὑψηλοῦ ἐγκλήματος, τῆς ὑπερηφανίας τοῦ πένητος. Ἄλλ' ἄλλο τι ἡδύνασο νὰ πράξῃς ὑπὲρ αὐτοῦ. Δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ ἀντισταθῆς εἰς τοὺς γάμους σου μετὰ τοῦ Λόρδου Μελβίλ;

Αἰκ. Καὶ νομίζετε, ὅτι ἂν εἶχα καὶ τὴν ἀσθενεστάτην ἀκτίνα ἐλπίδος, δὲν ἤθελα τὸ πράξῃς; Ὁ πατήρ μου δὲν γνωρίζει τί θὰ εἰπῆ οἶκος καὶ εὐσπλαγχνία· εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ τρέμω ὡς δούλη ἀπέναντί του. Ἡ ὑπανδρεία αὕτη εἶναι τὸ μόνον ἀγαθὸν, ὅπερ ἐπιδιώ-

κει ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ποθεῖ νὰ φθάσῃ διὰ πάσης θυσίας. Δυσυχῆς ἐγώ! Φίλε μου, καὶ πνέουσιν τὰ λοιπὰ θὰ μὲ ἔσουρε μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας εἰς τὸν ἀποτρόπαιον βωμόν.

Ἰα. Σιώπα, ἔρχεται.

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

ΣΚΩΒΕΛ καὶ οἱ ῥηθέντες.

Σκωβ. (Πρὸς τὴν Αἰκατερίνην) Τί θέλεις ἐδῶ; ὁ ἥλιος δύνει, καὶ πλησιάζει ἡ ὥρα καθ' ἣν θὰ ἐμφανισθῆ ὁ Μυλόρδος νυμφίος σου, καὶ θὰ ἔλθῃ πρὸς τούτους πρώτην ἤδη φοράν εἰς ἐπίσκεψίν μας καὶ ὁ Λόρδος δῆμαρχος. Θέλεις νὰ σὲ εὗρουν οὕτως ἀπροετοιμασμένην οἱ κύριοι οὗτοι; οὕτω θὰ δεῖξῃς ὅτι αἰσθάνεσαι τὴν ἐξιδιασμένην τιμὴν, τὴν ὁποῖαν σὲ κάμνουν αἱ ἐπισκέψεις αὐταί; πῆγαινε ὀλίγωρα, πῆγαινε καὶ ἐνδύσου ὡς πρέπει.

Αἰκ. Ἄ! (βαδίζει βραδέως)

Σκωβ. Θάρρος, καὶ ἐνθυμοῦ καλὰ νὰ ἦσαι προσεκτικὴ εἰς τὰ πάντα, καὶ νὰ φέρῃσαι τακτικά. Ὁ Μυλόρδος Μελβίλ συνέλαβεν ἤδη ὑποψίαν περὶ σοῦ, ἔνεκα τοῦ παρελθόντος συμβάντος εἰς τὴν αἵθουσαν ταύτην, καὶ πταίεις μόνη σου.

Αἰκ. Αἰσθημα εὐσπλαγχνίας εἶναι λοιπὸν ἀμάρτημα;

Σκωβ. Αἰσθημα εὐσπλαγχνίας... Σὲ ἐννοῶ, ἀσυλλόγιστη· ἀλλὰ στοχάσου καλὰ, στοχάσου καλὰ, Αἰκατερίνη· μὲ γνωρίζεις. Ἀλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις μοῦ θέτει ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἅπαξ ἔβαλα κατὰ νοῦν νὰ βαδίσω! ἀλοίμονον εἰς αὐτόν, τόσον μόνον σοῦ λέγω, καὶ πῆγαινε!

Αἰκ. Ἄ! (ἀναχωρεῖ Ὁ ἰατρός παρατηρεῖ ἄφρονος. Μικρὰ παῦσις).

Σκωβ. Καὶ λοιπὸν, δὲν μοὶ λέγετε τίποτε, ἰατρέ;

Ἰα. (εἰρωνικῶς) Θαυμάζω τὴν σταθερότητα, τὴν ἀκλόνητον ἰσχὺν τοῦ χαρακτήρος σου, Σκῶβελ. Ἐνυπάρχει ὄντως ἀκατάληπτόν τι μεγαλεῖον εἰς τὸ νὰ θέλωμεν νὰ φθάσωμεν πρὸς ὠρισμένον τι τέρμα, κατακρημνίζοντες, διασπῶντες, καταπατοῦντες πᾶν οἰονδήποτε κώλυμα ἐπιπροσθοῦν καὶ κωλύον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ τέρματός μας, ἔστω νὰ ἦναι καὶ τὰ σώματα τῶν ἰδίων τέκνων μας. Τηλικαύτη ἀφοβία καὶ γενναιότης ἀξίζει βεβαίως νὰ σημειωθῆ, νὰ διεγείρῃ τὸν θαυμασμόν, τὴν ἐκπληξίν μας!

Σκωβ. Όταν τὸ προτεθὲν τέρμα εἶναι ὑπερβαλόντως ἐπιθυμητὸν δὲν πρέπει νὰ παραμελῶμεν τὰ μέσα, καὶ μάλιστα ὅταν ταῦτα ἐξαρτῶνται παρ' ἡμῶν, καὶ μᾶς εἶναι πρόχειρα.

Ἰα. Εὖγε! Καὶ ἂν δυστυχῆς τις κατήντα ἐξ αἰτίας τούτου φρενοβλαβής;

Σκωβ. Τόσω χειρότερον δι' αὐτόν.

Ἰα. Καὶ ἂν ἡ θυγάτηρ σου ἀπέθνησεν ἐξ αἰτίας τούτου;

Σκωβ. Θὰ ἀπέθνησκε Λαίδυ.

Ἰα. Θὰ ἀπέθνησκε Λαίδυ! Σκώβελ, ἀκούσατε τὴν ἱστορίαν ὅπου θὰ σᾶς διηγηθῶ, καὶ εὐχομαι νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ.

Σκωβ. Ἱστορίαν! ἔ! θὰ τὴν ἀκούσω προθύμως.

Ἰα. Μίαν φορὰν ἕνας κάποιος Γιλβέρτος, ποιητῆς, (εὐτυχῶς ὁμως διὰ σᾶς δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε τί μαρτύριον εἶναι τὸ νὰ ἔχη τις ψυχὴν ἀνθρώπου, ἀξίου νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦτο). Ὁ Γιλβέρτος λοιπὸν τὸν ὅποιον ἤδη ἡ Γαλλία τσοῦτον θαυμάζει καὶ σέβεται, ἐνῶ τὸν κατεδίκασε ζῶντα νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης ἐντὸς σιτοβολῶνος, εἶχεν ὑποπέσει εἰς τὸ ἀσυγχώρητον ἔγκλημα τοῦ νὰ ἐρωτευθῇ τὴν θυγατέρα τινὸς πατρικίου τῆς Γαλλίας, καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Πατρικίου ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸν ἔρωτά του. Ὁ Πατρικίος ὠνόμασε τὸν Γιλβέρτον τρελλὸν, ἅπασα ἡ Γαλλία ἐπνέλαβε τὸν λόγον τοῦ Πατρικίου, καὶ ὁ Γιλβέρτος, ἀκούων νὰ τὸν ἀποκαλῶσιν οἱ πάντες τρελλὸν, κατήντησε τέλος πάντων νὰ τρελλαθῇ τῷ ὄντι, καὶ ἔφθασεν εἰς τὰ ἔσχατα τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς ζωῆς του. Ἦμην τότε εἰς Παρισίους, καὶ προσεκλήθην νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ ὡς ἰατρὸς ὑπὸ πτωχῆς τινος γραίας, ἣτις τὸν εἶχε περισυμμάσει, κινουμένη ὑπὸ εὐσπλαγχίας. Ὅταν ἔφθασα, εἶδον ὅτι ὀσονούπω κρούει ἡ τελευταία του ὦρα. Τὸν εὔρον σφίγγοντα εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα τμήμα ξηροῦ ἄρτου, εἰς δὲ τὴν ἄλλην τὸν κάλαμον. Μόλις δὲ συνήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπὸ δεινῆς τινος προσβολῆς τῆς μανίας του, ἣτις τὸν εἶχε ρίψει εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ θανάτου, ὅπως ἐγνώρισα ἀμέσως τὴν αἰτίαν. Μάταια ὑπῆρξαν ὅλα τὰ μέσα, ὅσα μετεχειρίσθην πρὸς θεραπείαν, ὁ Γιλβέρτος ἐκπνέει. Ἀκούω τότε νὰ ζητῶσιν ἐν τῇ πενιχρᾷ οἰκίᾳ του κλειδίον τι ἀπολεσθὲν, δι' οὗ ἠδύνατο νὰ ἀνοιχθῇ μικρὸν τι κιβώτιον ἐμπεριέχον τὰ συγγράμματα τοῦ ποιητοῦ. Ἠδυνάμην νὰ εὔρω τὸ κλειδίον ἐκεῖνο . . . ὦ Σκώβελ, ἠδυνάμην νὰ τὸ φανερώσω . . . Ἦρκει μόνον νὰ ἀνοίξω τὸν οἰσοφάγον τοῦ Γιλβέρτου!

Σκωβ. Ναί . . . Ἐτελείωσεν ἡ διήγησις;

Ἰα. Δὲν ἐτελείωσε. Μόλις ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸ φρικαλέον ἐκεῖνο θέαμα, καὶ πρὶν ἀφιχθῶ εἰς τὴν θύραν τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου οἰκίσκου, βλέπω νεάνιδα προστρέχουσαν ἀπνευστὶ καὶ πεσοῦσαν γεκράν. Ἦτο

δὲ ἡ θυγάτηρ τοῦ Πατρικίου, ἣτις προσῆλθεν ὅπως ἐκπνεύσῃ τὴν ἑαυτῆς ψυχὴν ἐνώπιον τῆς θύρας τοῦ ποιητοῦ. (βραχεῖα παῦσις).

Σκωβ. (Κράζει) Δζάιμη, φέρε φῶτα, καὶ πρόσθεσε καὶ ἄλλην φωτιαν εἰς τὴν κάμινον.

Ἰατ. Δὲν σᾶς ἔκαμε κάμιναν ἐντύπωσιν ἢ διήγησίς μου;

Σκωβ. Οὐδεμίαν! Εἶναι καὶ αὐτὴ μία ἀπὸ τὰς πολλὰς ἱστορίας. Τὸ μόνον διὰ τὸ ὅποιον διακρίνεται εἶναι ὅτι μετέχει τι τῆς μελαγχολικῆς ἀτμοσφαιρας τῶν νοσοκομείων εἰς τὰ ὅποια συχνάζετε. Ἔστε εὐθυμος, ἰατρέ μου. Ἡ ζωὴ εἶναι βραχεῖα καὶ ὁ πλοῦτος εἶναι τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀγαθὸν τοῦ προσκαίρου τούτου βίου.

Ἰα. Βάδιζε... τὰ παραδείγματα δὲν μεταβάλλουσι τοὺς ἀνθρώπους.

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

Ο ΔΖΑΙΜΗΣ φέρει τὰ φῶτα καὶ ἀναγγέλλει.

Δζαίμης. Ὁ Λόρδος Μελβίλ. (προσθέτει φωτῶν εἰς τὴν κάμινον καὶ ἀναχωρεῖ).

Σκωβ. Ἄς ὀρίση, ἄς ὀρίση ὁ Μιλόρδος μας.

Σ Κ Η Ν Η Ε'.

ΜΙΛΟΡΔΟΣ ΜΕΛΒΙΛ, ὁ ΒΑΡΩΝΕΤΟΣ καὶ ὁ ἀνωτέρω.

Μελ. Καλὴν ἐσπέραν, φίλοι μου.

Βαρ. ὦ! τοῦ λε μὲν δ' ἰσί;(1) Ζήτω!

Σκωβ. Καλῶς ὠρίσετε, Μιλόρδε, καλὴν ἐσπέραν, Βαρωνέτε!

Ἰα. Τὰ σεβάσματά μου.

Μελ. Ποῦ εἶναι ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη; (ἐν ὑποψίᾳ).

Σκωβ. Ἐκεῖ μέσα, ἐνδυομένη ὅπως ὑποδεχθῇ ἀξίως τὸν Λόρδον δῆμαρχον καὶ τὴν ἐκλαμπρότητά σας.

Βαρ. Ἠξεύρετε, ἀγαπητέ μου Σκώβελ, ὅτι θὰ ἀπολαύσητε μεγίστην εὐχαρίστησιν! μεγάλην τιμὴν! ἐπίσκεψιν τοῦ Λόρδου δῆμαρχου! μορμπλέ! εἰς τοὺς Παρισίους τοιοῦτόν τι θὰ ἦτο ἐπὶ τρεῖς μῆνας τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀμιλίας ὄλου τοῦ κόσμου.

(1) Εἶναι ὄλοι ἐδῶ συνηγμένοι;

Μελ. Άγνοείτε, Βαρωνέτε μου, ὅτι ἡ Αἰκατερίνη θὰ γείνη σύζυγός μου; Ὅθεν δὲν τὸ εὐρίσκω δὰ καὶ τόσην μεγάλην τιμὴν.

Βαρ. Παρδὸν, παρδὸν. Ὑπὸ τριαύτην ἔποψιν, τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει. Νομίζω ὅτι ὁ Μιλόρδος δήμαρχος ἀγνοεῖ τὰ περὶ τῶν γάμων τούτων. Ὅθεν ἔρχεται μόνον ὅπως τιμήσῃ τὰ προτερήματα τῆς δεσποσύνης Αἰκατερίνης, χωρὶς ὁμως διὰ τοῦτο νὰ ἀμφιβάλλω καὶ ὅτι θὰ ἐκτιμήσῃ τὰ προτερήματα ταῦτα πολὺ πλειότερον ἀφοῦ μάθη ὅτι θὰ ἀνήκουσι μετ'ὀλίγον εἰς τὴν Λαίδυ Κατερίναν. Δὲν ἔχω δίκαιον, ἰατρέ; Καὶ λοιπὸν, δὲν ἀποκρίνεσθε; Μορμ. πλέ! Αὐτοὶ οἱ ἰατροὶ δὲν ἤξεύρουν νὰ ὁμιλῶσι, πρᾶ εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ ἰδιαζόντως ὅταν, ἕως οὔ νὰ τελειώσῃ τὸ μακροσχοινές ἰατρικὸν συμβούλιον, ὁ νοσῶν ξεκινεῖ πλέον μὲ τὸ ἔσχατον ταχυδρομεῖον.

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

ΙΠΠΟΤΗΣ ΟΥΪΛΛΙΑΜ, καὶ οἱ ῥηθέρτες.

Σκωβ. Ἐρχεται ὁ ἰππότης.

Ἴππ. Κύριοί μου, κύριοί μου, εἶχον τὴν τιμὴν νὰ συνοδεύσω τὸν Λόρδον δήμαρχον, καὶ ἦλθον πρὸ αὐτοῦ ὀλίγας στιγμάς. Διότι ἀνέβη ἐπὶ μίαν στιγμὴν μόνος εἰς τοῦ Λόρδου καγγελαρίου, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶναι ἐδῶ.

Ἴα. (Ἐγγίζει ἡ ὥρα, καθ' ἣν θὰ ἀποφασισθῇ ἡ τύχη τοῦ Σιατερτῶνος).

Μελ. Σκῶβελ, προσκαλέσατε ταχέως τὴν θυγατέρα σας.

Βαρ. Εἶναι περιττόν. Λὰ βοαλά, λὰ βοαλά(1). Ἴδου φθάνει.

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, καὶ οἱ ῥηθέρτες.

Βαρ. Ὁμοιάζετε θεάν.

Μελ. Καλὴν ἐσπέραν, δεσποσύνη Αἰκατερίνη. Σὰς συγχαίρω, μοὶ φαίνεσθε πλέον εὐθυμος παρὰ σήμερον τὴν πρωΐαν.

Αἰκ. Ναί, σὰς εὐχαριστῶ, Μιλόρδε. (Ἡ ὥρα πλησιάζει· ἡ ἐλπίς προσμειδιᾷ εἰς τὴν καρδίαν μου· ὁ Σιατερτων θὰ ἀποβῇ εὐτυχής).

(1) Ἴδου αὐτή, ἰδου αὐτή.

Ἴππ. Θὰ ἔχωμεν καὶ ἀπόψε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ θαυμάσωμεν τὰ προτερήματά σας;

Βαρ. Τοῦτο δὰ ἐννοεῖται. Μορμ. πλέ! Γίνεται νὰ μὴ προσφέρῃ κἀνὲν μικρὸν βραβεῖον εἰς τὸν Λόρδον Δήμαρχον;

Μελ. (Ἄλλ' ἡ Αἰκατερίνη ἐπιμένει εἰς τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τὰ βλέμματά μου· αἱ ἀμφιβολίαι μου ἐπαυξάνουσι). (ἀκούεται κρότος ἀμάξης).

Βαρ. Μὰ τὸν θεόν μου, αὐτὸς εἶναι.

Σκωβ. Ὁ Μιλόρδος ἔρχεται, ἔρχεται! (βλέπων ἀπὸ τὸ παράθυρον).

Αἰκ. (Ἄ! ἔρχεται τέλος πάντων).

Μελ. Αἰκατερίνη, μὲ δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς αὐτὸν ὡς Λαίδυ Μελβίλ;

Αἰκ. Μυλόρδε... ἂν ὁ πατήρ μου τὸ θέλῃ...

Μελ. (Ἄείποτε ἡ αὐτή!)

Σ Κ Η Ν Η Η'.

ΔΖΑΙΜΗΣ, ἔπειτα ὁ ΛΟΡΔΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ μετὰ δύο ἀκολούθων.

Δζαίμης (ἀναγγέλλων) Ὁ λόρδος Δήμαρχος.

Ἵλοι. Ὁ λόρδος Δήμαρχος! (ὅλοι πορεύονται εἰς προὔπαρτησιν του καὶ ποιοῦσιν αὐτῷ βαθεῖαν υπόκλισιν. Ὁ Σκῶβελ κάμνει νεῦμα νὰ σύρῳσιν εἰς τὰ ἔμπροσθεν θρονίον τι).

Λορδ. Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀγαπητοί μου κύριοι. Δὲν ἀγαπῶ τὰς ἐθιμοταξίας ταύτας. Ὡραία Αἰκατερίνη, ἰδοὺ ἐγὼ εἰς τὰς προσαγὰς σας. (κάθηται, καὶ πάντες τὸν περικυκλοῦσι μετὰ σεβασμοῦ).

Αἰκ. Ἄγνοῶ τίνι τρόπῳ νὰ Σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, Μυλόρδε, διὰ τὴν μεγίστην τιμὴν, τὴν ὁποίαν μὰς προξενεῖτε διὰ τῆς παρουσίας σας.

Λορδ. Τὸ νομίζω τιμὴν μου νὰ βλέπω ὑποκείμενα, ἔχοντα προτερήματα, οἷα τὰ ἰδικά σας.

Σκωβ. Εὐγνωμονοῦμεν διὰ τὴν τῶσαύτην καλωσύνην τοῦ Μυλόρδου.

Βαρ. Ζήτω ὁ μέγιστος ἄνθρωπος ἀφ' ὅσους ἔχει ἡ Ἀγγλία.

Ἴππ. Εἶνχι ὁ Μαικήνας τῶν τεχνιτῶν, καὶ τῶν πεπαιδευμένων.

Μελ. Θέλετε καθέξει τὴν ὠραιοτέραν σελίδα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν συγχρόνων μας.

Λορδ. Εὐχαριστῶ, κύριοι, εὐχαριστῶ. Δὲν πράττω τι περιπλέον, παρὰ νὰ ἀποφεύγω τὸ χειρότερον καὶ νὰ ἐκτελῶ τὸ καλλίτερον ἀφ' ὅσα δύναμαι. Καὶ λοιπὸν, Αἰκατερίνη, ποῦ εἶναι ὁ νέος ἐκεῖνος ποιη-

τής, περί οὗ μοι ὠμίλησθε μετὰ τόσου ζήλου εἰς τὴν ἐψέσινῃν διασκέδασιν; ποῦ εἶναι ὁ προστατευόμενός σας;

Αἰκ. Θέλει φθάσει ἀμέσως. (κάμνει νεῦμα πρὸς τὸν ἰατρόν, ὅστις καὶ ἀπέρχεται, ἵνα προσκαλέσῃ τὸν Σιατερτῶνα).

Λορδ. Ἦλθον διὰ δύο αἰτίας· διὰ νὰ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τὴν Αἰκατερίνην διὰ τὴν ὠραίαν μουσικὴν, διὰ τῆς ὁποίας μᾶς κατεγοήτευσεν ἐφές, καὶ διὰ νὰ τῇ προσφέρω μίαν ἐκδοῦλευσιν, βοηθῶν τὸν νέον τοῦτον, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου τοσοῦτον ἐνδιαφέρεται. Τοιοῦτον εἶναι τὸ φυσικόν μου· ἀγαπῶ νὰ προστατεύω τοὺς εὐφυεῖς.

Αἰκ. Ζήτησθε ὁ Μυλόρδος!

Βαρ. Ζήτησθε! Θὰ κάμῃ νὰ ἀναζήσῃ ὁ αἰὼν τοῦ Αὐγούστου.

Σκωβ. (Ὡς λύσσα! Καὶ λοιπὸν ἐτόλμησε τοιοῦτόν τι ἡ Αἰκατερίνη;)

Μελ. (Ἡ ὑποψία μου σχεδὸν καταντᾷ βεβαιότητι).

Λορδ. Αἰκατερίνη, ἤρχισα νὰ ἀναγινώσκω τὰ χειρόγραφα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐπέμφσατε τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Σιατερτῶνος· ἀλλ' αἱ ὑποθέσεις δὲν μοι ἐπέτρεψαν νὰ διέλθω, εἰμὴ ὀλίγους μόνον στίχους.

Μελ. Μιλόρδε, λέγουσιν ὅμως ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος προσπαθεῖ νὰ ἀντιποιηθῇ τὴν δόξαν τῶν ἄλλων, καὶ αἱ ἐφημερίδες τὸν ἀποκαλοῦσιν ἀπατεῶνα.

Αἰκ. (Ὅποια λέξεις!)

Λορδ. Μιλόρδε, καταλαμβάνω τί θέλετε νὰ μοι εἴπητε· γνωρίζω τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἔμβω εἰς βαθεῖαν ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης· ἔχω τοσαύτας ἄλλας μερίμνας! ὅπως δὴ ποτε τὰ μὴ δημοσιευθέντα ταῦτα χειρόγραφα εἶναι ἰδικά του· καὶ περὶ τούτου οὐδεμίαν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία· ἡ Αἰκατερίνη τὸν εἶδε νὰ τὰ συγγράφῃ. (λαμβάνει τὰ χειρόγραφα παρὰ τινος τῶν ἀκολουθῶν του).

Μελ. (Ζήτησθε ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη!)

Λορδ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ υἱός μου, ὅστις τὰ ἀνέγνωσε, λέγει ὅτι εἶναι ἀπομιμήματα τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ρόβλεϋ. Πλὴν τί πολυεξετάζετε; Εἶναι πτωχὸς ἄνθρωπος! Ἀφήσατέ τον, προσπαθεῖ νὰ ζήσῃ. Θαυμάζω μόνον μὲ ὑμᾶς, Μιλόρδε, ὅτι καταδέχεσθε νὰ ἀποδίδητε ἀξίαν εἰς τὰς μωρὰς ταύτας φιλολογικὰς διενέξεις καὶ κρίσεις. Σὰς θαυμάζω! Ἀπὸ πότε ἤρχισαν οἱ ὅμοιοί σας εὐγενεῖς νέοι νὰ καταδέχωνται νὰ σπουδάζωσι ποιητὰς καὶ ποιήσιν; Ἐντροπή! Ζήτησθε ἡ ἐποχὴ μου! Εἰς τὸν καιρὸν μου, μετὰ τὰ πολιτικὰ καὶ τὴν ἰσορίαν, ἡ νεολαία τῶν εὐγενῶν ἐνησχολεῖτο μόνον εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ δρόμου καὶ εἰς τὰ κυνήγια. Ἄφετε, νεανίσκοι μου, ἄφετε εἰς ἡμᾶς τὸ βᾶρος τῶν μεριμνῶν καὶ τῶν ὑποθέσεων. Οἶνος, οἶνος καὶ ἵπποι, ἰδοὺ ὅτι πρέπει εἰς τοὺς νεανίσκους. Οὕτως ἐπολιτεύετο τὸ πάλαι ἡ ἀνθρω-

πότης, καὶ ὁ κόσμος ἦτο τότε καλλήτερος. Ἐμπρὸς, λοιπὸν, ἔμπρὸς, εὐθυμοί, εὐθυμοί, λέγω! Χρηῖτε τὸν ἔρωτα καὶ τὰς διασκεδάσεις, χαρῆτε τὸν οἶνον καὶ τοὺς ἵππους. Κραῖζατε μετ' ἐμοῦ: Ζήτησθε ἡ ἀρχαία Ἀγγλία! Ὁ Θεὸς σώζοι τὸν βασιλέα, καὶ ἀμεριμνεῖτε.

Ὅλοι. Ὁ Θεὸς σώζοι τὸν βασιλέα! Ζήτησθε!

Βαρ. Ζήτησθε ἡ εὐθυμοί, διαθέσεις τοῦ Λόρδου δημάρχου!

Λορδ. Τί νὰ γείνη! ἄφετε τὸν κόσμον νὰ τρέχῃ, ὅπως τρέχει.

Σκωβ. Ζήτησθε ὁ Μυλόρδος!

Ἴππ. Ζήτησθε ὁ οἶνος καὶ οἱ ἵπποι!

Ὅλοι. Ζήτησθε!

Σ Κ Η Ν Η Θ'.

ΣΙΑΤΕΡΤΩΝ, ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ἸΑΤΡΟΥ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Σιατ. (Ὅποια ἀκτὶς ἐλπίδος διαλάμπει ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου!)

Ἰα. (σιγαρῆ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Σιατερτῶνα) Θάρρος, Σιατερτῶν, ἴσασαι ἐνώπιον ἐκείνου, ὅστις δύναται νὰ σὲ προστατεύσῃ καὶ νὰ σὲ ἀνυψώσῃ.

Λορδ. Αὐτὸς εἶναι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος νέος;

Αἰκ. Ναι, Μυλόρδε, καὶ εἶναι εἰς τὰς χεῖράς σας, ὡς εἰς τὰς χεῖρας τῆς Θεῆας Προνοίας.

Σκωβ. (καθ' ἑαυτόν) Ἀχρεΐα, λογαριαζόμεθα!

Λορδ. Πλησίασον, νεανίσκε· μὲ ὠμίλησαν περὶ σοῦ, καὶ ἀπεφάσισα νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν θέσιν, εἰς ἣν εὐρίσκεσαι. Οὐδεὶς ἀπετάθη εἰς μάτην πρὸς με. Εἰπέ μοι, τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ;

Σιατ. Νὰ μὲ προστατεύσητε, ὦ Μυλόρδε. . .

Λορδ. Κατὰ τῶν καταδρομῶν τῆς τύχης; Καλῶς. Εἰπέ μοι, εἰς τί εἶσαι ἐπιτιθήεις; Ἀποκρίθητι. . . μὴ συσέλλησαι θάρρος, ὡρχίε μου νεανίσκε. Εἰς τίνα κλάδον αἰσθάνεσαι πλειοτέραν ἰκανότητα; Εἰς τὸν διοικητικόν; εἰς τὸν οικονομικόν; εἰς θέσιν τιὰ παρὰ τινι ὑπουργείῳ; εἰς τὰ ναυτικὰ ἴσως; Ὁμίλησε ἐλευθέρως. Λοιπὸν εἰς τὰ ναυτικὰ;

Σιατ. Μιλόρδε, καὶ δὲν ἐρρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὰ ποιήματά μου;

Λορδ. Ἄ! εἰς ἐκεῖνα τὰ χειρόγραφα, τὰ ὁποῖα μοι ἀπηύθυνεν ἡ δεσποσύνη; Ἄκουσον, σοὶ ὁμιλῶ ἐλευθέρως. Τὰ μὴ γνωστὰ εἰσέτι ταῦτα πονήματα εἶναι ἰδικά σου, καὶ δὲν ἔχει κανεὶς νὰ εἰπῇ τίποτε· τὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἤδη ἐδημοσιεύθησαν, λέγουσιν ὅτι δὲν εἶναι ἰδικά σου· τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἤξεύρω τίποτε. Πλὴν, σοῦ ὁμιλῶ τὴν ἀλή-

θειαν· και αν ακόμη ἦσαν ἰδικά σου, και αν ακόμη συνετάσσοντο εἰς γλῶσσαν ὀλιγώτερον ἀκατάληπτον παρ' ὅσον ἤδη εἶναι, εἰς τί δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι; Σὲ ἐρωτῶ, εἰς τί δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι; Φίλε μου, σὲ ἀπατᾷ ἡ ἰδέα σου. Πίστευσόν μοι. Καλὸς Ἀγγλος, θέλων νὰ γείνη ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα του, ὀφείλει νὰ κατέχη θέσιν ἔντιμον και ἐπικερδῆ, τῆς ὁποίας τὰ καθήκοντα ἐκπληρῶν καλῶς, φέρει τιμὴν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ τὴν θέσιν ταύτην. Ἀπὸ τὰ ποιήματα, και αν ἦναι ὠραία, ποία ὠφέλεια δύναται νὰ προκύψῃ, τοῦτο σὲ ἐρωτῶ; Εἰπέ μοι, παρακαλῶ, διὰ νὰ ἐννοηθῶμεν καλῶς, νεανίσκε μου, τί φρονεῖς περὶ τῶν καθηκόντων σου;

Σιατ. (Τὸν παρατηρεῖ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, και ἔπειτα λέγει) Μυλὸρδε, ἡ Ἀγγλία εἶναι πλοῖον· ἡ νῆσος ἡμῶν εἶναι τὸ σκάφος αὐτοῦ. Ὁ βασιλεὺς, ἡ Βουλὴ τῶν Λόρδων, ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων ἐπιστατοῦσιν εἰς τὸ πηδάλιον και εἰς τὴν πυξίδα· πάντες δὲ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν τὰς χεῖράς μας εἰς τὰ ἐξάρτια, νὰ ἀναβαίνωμεν ἐπὶ τῶν ἰστών, νὰ τεντώνωμεν τὰ πανία· ἡμεῖς πάντες ἐσμὲν τὸ πλήρωμα τῶν ναυτῶν, και οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν εἶναι ἀσυντελής πρὸς τὸν πλοῦν τοῦ μεγαλοπρεποῦς πλοίου.

Λορδ. Ἄριστα, ἄριστα, ζήτω! Ἀλλὰ, παιδί μου, σὲ καταπολεμῶ με τοὺς ἰδίους λόγους σου· τί διάβολον δύναται νὰ συντελέσῃ ὁ ποιητὴς εἰς τὸν πλοῦν;

Βαρ. (Νὰ ἄδῃ πρὸς διασκέδασιν τοῦ πληρώματος).

Σιατ. Ὁ ποιητὴς ἀνερευνᾷ ἐν τοῖς ἄστροις, τίνα ὁδὸν μᾶς καταδεικνύει ὁ δάκτυλος τοῦ Κυρίου.

Ἰα. (Λίαν ἐπιτυχῶς, ἀγαπητέ μου!) (τοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα δακρύων).

Λορδ. Φαντασιοκοπία ἀντὶ εὐθυφροσύνης και ὑγιῶς φρονήσεως. Ἐὰν ποιητὴς τις ἠδύνατο, ὡς ὁ Ἀμφίων ἐκεῖνος τὸ πάλαι, νὰ κινή εἰς ὄρησιν τοὺς λίθους διὰ τῶν τόνων τῆς λύρας του, και νὰ κτίζῃ πόλεις, σὲ βεβαιῶ, ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ εἶχε μεγίστην τὴν ἀνάγκην σου. Θὰ σὲ ἐστέλλομεν εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπως συστήσῃ νέας ἀποικίας, και εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπως περιτειχίσῃ τὰς ἐκεῖ κτήσεις μας, και θὰ ἦσο τότε ὁ μέγιστος ἀνὴρ τῆς ἐποχῆς μας. Πλὴν, ἀγαπητέ μου, τώρα δὲν ζῶμεν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν καθόρωνν και τῶν χλαμύδων, δὲν ἀκούονται πλέον ἐκεῖνα τὰ θαυμάσια κατορθώματα τῶν ὠδῶν, και εἰς τοὺς καιροὺς τούτους τῶν ὑποδημάτων και τῶν πέλων, οὐδὲ ἰδέα μὴ περάσῃ ὅτι θὰ σαλεύσῃ λίθος τις και θὰ ἔλθῃ πλησίον σου· ἡ πρῆσις δύναται νὰ ἦναι ὠραία διασκέδασις, και δὲν ἀντιλέγω· ἀλλ' ἡ ὠραιότερα Μούσα τοῦ κόσμου δὲν ἐξαρκεῖ ὅπως διαθρέψῃ τὸν λατριν αὐτῆς. Καὶ τὰς δεσποσύνας ταύτας, τὰς ὁποίας ὀνομαζοῦσιν οἱ ἄνθρωποι Μούσας, εἶναι καλὸν νὰ τὰς ἔχῃ τις φίλας, ἀλλ' ὄχι ποτὲ και

συζύγους. (τοῦ ἐγχειρίζει τὰ χειρόγραφα. "Ολοὶ γελῶσι κραταιῶς, πρὸς ἐμπαιγμὸν τοῦ Σιατερτῶνος).

Σιατ. (Τίς θὰ μὲ δώσῃ ὑπομονὴν διὰ νὰ μὴ τὰ βίβω ἀμέσως ὄλα κάτω!) (προσπαθῶν μετὰ πολλῆς δυσκολίας τὰ νικησθητὸν ἑαυτὸν του)

Λορδ. Ἀλλ' ὁ καιρός μου εἶναι στενός... Ἄκουσέ με, παιδί μου. Νὰ ἐπανορθώσω τὸ ἀδίκον ὁποῦ σοῦ γίνεται, ὡς λέγεις, ὡς πρὸς τὴν ὑπόληψιν τοῦ ὀνόματός σου, δὲν δύναμαι ἐν πρώτοις, διότι ἐν συνειδήσει δὲν γνωρίζω αν τὰ δημοσιευθέντα συγγράμματα ἦναι ὄντως ἰδικά σου, και δεύτερον, και τίς θὰ μὲ ἐπίστευεν αν ἔλεγον, ὅτι σὺ τὰ συνέγραψες; Ὅθεν, ὡς πρὸς τοῦτο δὲν δύναμαι κατ' οὐδένα τρόπον νὰ σοῦ σταθῶ χρήσιμος. Πλὴν, σὲ ἐρωτῶ, τί σὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο; Ἰδικά σου ἢ ὄχι, μὴ μεριμνᾷς πλέον περὶ τούτου!

Σιατ. (Δίκαιε Θεέ!)

Ἰατ. (Ὁ προστάτης!)

Λορδ. Ἀφ' ἑτέρου ὄμου, ἔλαβον ὑπὸ σκέψιν μου τὴν πενιχράν σου κατάστασιν, και ἐπειδὴ ἡ Δίκατερίνη μὲ παρεκάλεσε, εὐδοκῶ νὰ πράξω ἀγαθοεργίαν τινὰ ὑπὲρ σοῦ, και ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ σὲ τοποθετήσω εἰς τινὰ οἰκονομικὴν ἢ διοικητικὴν θέσιν, καθ' ὅσον δὲν ἠδύνασο νὰ ἐκπληρώσῃς ἐντίμως τὰ καθήκοντα τῆς τοιαύτης θέσεως, ἀνάγνωσε τὴν προσφορὰν μου ταύτην, τὴν ὁποίαν εἶχον προετοιμάσει ὑπὲρ ἄλλου τινός, και δεχόμενος αὐτὴν εὐγνωμόνῃ πρὸς τὴν τύχην, διότι προσφορὰς τοιαύτης δὲν βρέχει πάνποτε. (ἐκ δύο χαρτίων, τὰ ὁποῖα εἶχε ἐκβάλλει ἀπὸ τὸν κόλπον του, δίδει τὸ ἐν εἰς τὸν Σιατερτῶνα, διαμένοντα ἀκίνητον). Ὑγιαίνετε, κύριοι! Σὰς ἀρέσκει, ἔ! Πρόκειται περὶ τριακοσίων λιρῶν στερλινῶν κατ' ἔτος!

Αἰκ. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογήσῃ!

Ἰατ. (Ἄ! δὲν εἶναι τοῦτο ὅ,τι ἐζήτει!) (καθ' ἑαυτὸν.)

Ἰππ.

Βαρ. Ζήτω ὁ λόρδος δήμαρχος, ζήτω!

Σκ.

Μελ.

(Ἐρῶ ὁ λόρδος δήμαρχος διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν, και πάντες τὸν συνοδεύουσιν, ὁ Σιατερτῶν ἀνοίγει τὸ χαρτίον, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε δώσει ὁ λόρδος, ἀναγινώσκει αὐτὸ, ἐκβάλλει κραυγὴν ἀγανακτήσεως, και κατασπαράσσει μετ' ὀργῆς τὰ ὁποῖα ἐκράτει ἀτὰ χεῖρας χειρόγραφα. Πάντες στρέφουσι πρὸς αὐτὸν τὸ πρόσωπον. Ὁ λόρδος δήμαρχος τὸν κυττάζει με βλέμμα αὐταρεσκείας, και κάτωθεν τῆς πύλης ὅπου εἶχε φθάσει, και λέγει).

Λορδ. Ὑγιαίνε! (ἀναχωρεῖ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν δύο ἀκολούθων του).

Ἰατ. (καθ' εαυτόν.) Ἄ! ἀποστρέφεται τὴν ζώην του.
Αἰκ. Σιάτερτων! (τρέχουσα πρὸς αὐτόν).

Ἰα. (λαμβάνει ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τὸ χαρτίον, τὸ ὁποῖον εἶχε ρίψει ὁ Σιατερτῶν, καὶ ἀναγικώσκει). Φρίκη!... Τῷ προσφέρει θεσιν πρωτου θαλαμηπόλου ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ!

Σιατ. (ἡ ὀργή του ἐφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, καὶ τρέμει δολος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν).

Ἰα. Γιέ μου!

Σιατ. (ἀνακραυγάζων) Οὐρανοὶ καὶ γῆ! Εἰς ἐμέ νὰ προτείνῃ τοι οὐτόν τι, εἰς ἐμέ! Καὶ τίς ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον; τίς τῷ ἔτεινε χεῖρα ἐπαίτου; Πόθεν ἔλαβε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ με ὑβρίσῃ, νὰ μοὶ προσφέρῃ τὴν μηδαμινὴν θέσιν ὑπηρετοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ του; Ἄ! δὲν ἀντέχω πλέον· αἱ ἴνες τοῦ ἐγκεφάλου μου διασπῶνται, καὶ με πνίγει ἡ χολή! Καὶ ἐγὼ ὁ ἀσύνετος! ἤλπισα ἐπὶ ἀνθρωπον! ἔταπεινώθην μέχρι παρακλήσεως! Ἐρρέτω λοιπόν... τὸ μέτρον ὑπερεπλεόνασε, τὸ ποτήριον τὸ ἔπιε μέχρι καὶ τῆς ἐσχάτης ρανίδος, οὐδὲν ἄρα μοὶ ἀπολείπεται πλέον νὰ ὑποφέρω δεινόν. Ναί, ἄς διαρρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν, ψάλλοντες τὸν παιᾶνα τῆς νίκης. (καταξοχιζοῦν τὰ ὁποῖα ἀρὰ χεῖρας ἐκράτει χειρόγραφα).

Ἰα. Τί εἶναι αὐτὸ ὁποῦ κάμνεις!

Αἰκ. (κραυγάζουσα ἐλευθῶς) Σιάτερτων! !

Σκωβ. (Καταστρέφει τὸν ἑαυτὸν της!)

Σιατ. Σὺ δὲ, ἐπικατάρατος χώρᾳ, γῆ ἀλαζών, ἢ τὰ ἴδιά σου φουεύουσα τέκνα, βυθίσθητι καὶ εἰς ζοφερωτέραν βαρβαρότητα ἐκείνης, ἥτις ἐπεκάθητο ἐπὶ τοῦ τραχήλου σου κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐποχὴν. Εἶθε νὰ σὲ κατακλύσῃ ὁ περιβρέων σε πανταχόθεν ὠκεανὸς, νὰ σὲ καταπνίξῃ δι' ἀσφυξίας τὸ περικαλύπτον σε παχὺ νέφος ὀμίχλης, καὶ ὁ ἀσθενῶς φωτίζων σε ὠχρὸς ἥλιος νὰ σκοτισθῇ διὰ παντός!... Ἐπικατάρατος εἶης, ἐπικατάρατος εἰς αἰῶνας αἰώνων! Καὶ σεῖς, εὐγενεῖς στοχασμοὶ (στρέφων τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ χειρόγραφα του), σεῖς τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἤθελον νὰ προσφέρω εἰς τὴν γῆν ταύτην τῶν ἀχαρίστων, (ὁ Θεὸς τὸν καταπνίγει) ἔλθετε, φύγετε ἀπ' αὐτῆς μετ' ἐμοῦ... Ἐκεῖ, ἐκεῖ... (ρίπτει τὰ χειρόγραφα εἰς τὴν καίουσαν κάμινον) Ἀγγίθητε ἐν τῇ φλογί, καὶ μετ' αὐτῆς ἀνέλθετε εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν κατήλθετε. (μόλις ἐρρίψῃ τὰ χειρόγραφα, καὶ ὡς νὰ μετεμελήθη, φαίνεται ὡς νὰ θέλῃ νὰ ριφθῇ ὅπως διασώσῃ αὐτὰ ἀπὸ τοῦ πυρός, καὶ σαφῶς καταπροδίδει πᾶσαν τὴν ἐπιβαράτιον ἀγωνίαν, ὑπὸ τῆς ὁποίας βασανίζεται βλέπων μεταβαλλόμενα εἰς τέφραν τὰ τοὺς καρποὺς τοσοῦτων ἐπιμόχθων ἀγρουπκιῶν περιέχοντα χειρόγραφα του. (Ἄ!) Εἶτα δὲ καταπίπτει γορυπετῆς ἐνώ-

πιον τῆς κάμινου, καὶ ὑψόρει τὰς χεῖρας πρὸς οὐρανόν. Ὁ Μελβὸς Μελβίλ τὸν θεωρεῖ μετ' ὀργῆς, καὶ πάντες δὲ οἱ ἄλλοι ὑποκρίται, εἰς ἣν ἔτυχον θέσιν, σχηματίζουσι σύμπλεγμα περὶ αὐτόν. Καταβιβάζεται ἡ σκηρῆ).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Κατοικία τοῦ Σιατερτῶνος. Δωματίον χαμηλόν καὶ πενιχρόν· δεξιόθεν φαίνεται ὑπερεξέχουσα τοῦ ἐδάφους ἡ ἄκρα ξυλίνης κλίμακος πρὸς κατάβασιν εἰς τὰ κατώτερα πατώματα τῆς οἰκίας, καὶ δι' τῆς μόνης δύναται τις νὰ ἀναβῆ εἰς τὸ δωμάτιον. Εἰς τὴν ἐσχατιάν τοῦ δωματίου ὑπάρχει παράθυρον χωρὶς κανάτια, δι' οὗ ἀπαστράπτουσιν εἰς τὸ δωμάτιον αἱ λάμπεις ἀτμοσφαιρικῆς τρικυμίας, ὅτε μὲν δεινουμένης ὅτε δὲ χαλαρουμένης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τετάρτης ταύτης πράξεως. Ἄρισερά ὑπάρχει μικρά τις καὶ πενιχρά κλίνη μὲ ὀλίγας καθέδρας, περαιτέρω τράπεζα καὶ ἐπ' αὐτῆς ὀλίγα βιβλία, τὰ πρὸς τὸ γράφειν ἀναγκαῖα, καὶ λυχνία ἀμυδρῶς φωτίζουσα τὸ δωμάτιον. Τὰ πάντα καταπροδίδουσι τὴν ἐσχάτην πενίαν καὶ ἀθλιότητα τοῦ ἐνοικοῦντος.

Σ Κ Η Ν Η Α΄.

Ὁ Σιάτερτων κάθηται παρὰ τὴν τράπεζαν, γράφων ἐπὶ τινος χίρτου, τὸν ὁποῖον σφραγίζων ἔπειτα καταθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπὸ τὴν λυχνίαν, καὶ τινὰς στιγμὰς μένει σκεπτόμενος καὶ ἐπιστηρίζων διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν του. Ἀκούεται φοβερός βροντῆς πάταγος, καὶ ὁ Σιάτερτων ἀναπηδῶν ἀνακράζει:

Ναί, εἰκὼν καὶ ἀπήχημα τῶν σκέψεών μου, ἀνακῆρυττε θάνατον καὶ καταστροφὴν ἐν τῷ οὐρανῷ· διὰ τῆς βροντώδους φωνῆς σου ἐμποίει φρίκην εἰς τὸν προσκολλημένον εἰς τὸν ἄθλιον τοῦτον βίον, συντάραττε, κατάβαλε αὐτόν. Ἢδῃ, ἡ τὴν ἡμέραν τῆς δευτέρας παρουσίας, διὰ σὲ εἶναι τὸ αὐτὸ, διότι σὸν μὲν ἦν εἰμαρμένον ἡ φρίκη καὶ ὁ θάνατος, ὁ φόβος δὲ καὶ ἡ ἀγωνία ἦσαν αἱ ἄφυκτοι τῆς γῆς μάστιγες. Ὁ κόσμος σύγκειται ἀπὸ καταπιεστὰς καὶ καταπιεζομένους! Τὸ ἔμδον εἰμαρμένον τετέλεσται· (ρίπτεται ἐπὶ τῆς κλίνης στηρίζων ἐπὶ τῆς χειρὸς του τὴν κεφαλὴν, ὅτε παρατηρεῖ ἐπιστολὴν τινα, κειμένην ἐπὶ τῆς παρὰ τὴν κλίνη καθέδρας). Ἐπιστολή! (ἀπορρίπτει πάλιν αὐτὴν) Τί κοινὸν ἐμοὶ καὶ τῷ κόσμῳ; (μικρὰ παύσις). Καὶ ὅμως, τίς ἄρα γράφει πρὸς με; (λαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν, ἀνοίγει αὐτὴν καὶ τὴν ἀναγινώσκει ἐπιτροχάδην, μεθ' ὃ ἐκρήγγυται εἰς θλιβεροὺς θρήνους). Ἄ! ἀξιοθρήνητε μητέρα μου! Ἀπέθανες! ἀπέθανες

χωρὶς ἐγὼ νὰ σοῦ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς! Μητέρα μου! ἀπεχώρησας ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου χωρὶς νὰ δυνηθῆς νὰ μὲ εὐλογήσῃς, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῆς... κὰν νὰ μὲ ἰδῆς!... Ἄλλ' ὄχι, ὄχι, ἔρχομαι εἰς ἀντάμωσίν σου. Μικρὸν, καὶ ξαναβλεπόμεθα. Ναί, ναί, ἤδη τέλος πάντων ὅτε καὶ ὁ τελευταῖος μίτος, ὅστις μᾶς συνέδεε μὲ τὸν κόσμον, ἐβράγην, ἄγωμεν! (λαμβάνει εἰς χειρας τὴν μικρὰν ὀπιοφόρον φιάλην, ἢν εἶδομεν εἰς τὴν Α΄. Πραξίν, καὶ ἐνῶ μέλλει νὰ πῆ ἐξ αὐτῆς, ἰδὼν τὸν ἱατρὸν εἰσερχόμενον, κρύπτει αὐτὴν εἰς τὸν κόλπου του).

Σ Κ Η Ν Η Β΄.

ΙΑΤΡΟΣ καὶ ὁ ῥηθείς.

Ἰατ. Σιάτερτων, πῶς μένεις ἐνταῦθα ὀλομόναχος; εἶσαι σχεδὸν ὅλως διόλου εἰς τὰ σκοτεινά. Κάνεις δὲν θὰ ἐπίστευεν, ὅτι εἶναι τοῦτο δωμάτιον ἐνὸς νέου. Ἐλθὲ πλησίον, διὰ νὰ σὲ ἴδω... νὰ ἀγαπᾶς τὸ σκότος εἰς τὴν ἡλικίαν σου! Ἄγε, ἔσο δὲ ὀλίγον φιλόσοφος... Θάρρος, γέλα μὲ τὴν καταδρομὴν τῆς τύχης! ἐπεθύμουν νὰ ἴδω ἐν σοὶ ἀναλάμποντα οὐχὶ μόνον τὸν μέγαν ποιητὴν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἄνθρωπον ὅστις νὰ ἤξεύρῃ νὰ ἀντιστῆ γενναίως κατὰ τῆς εἰμαρμένης. Ἡ ζωὴ μας εἶναι τρικυμία, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἀναδειχθῆ ἀτρόμητος ναύτης, πηδαλιουχῶν γενναιοψύχως τὸ ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει πλοιάριον.

Σιάτ. Ναί, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ναύτης· ἀλλ' ὁ ὑπὸ τῆς τρικυμίας κατατροχόμενος ναύτης ἐπιποθεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἀκύμαντον λιμένα.

Ἰα. Καλῶς λοιπὸν, ἀντιπάλαισον ἔτι ὀλίγον πρὸς τὰ κύματα, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης καταιγὶς θέλει γαληνιάσει, καὶ θέλεις χαίρων προσορμισθῆ εἰς τὸν λιμένα. Τὰ πάντα εἶναι μεταβλητὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· ἢ τε εὐδαιμονία καὶ ἡ κακοδαιμονία. Στενάζων ἤδη ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐξευτελισμοῦ, νομίζεις τὸν ἑαυτὸν σου ἐξουδενωμένον! Καὶ δὲν ἤξεύρεις, ὅτι αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σήμερον δὲν πιστεύουσιν εἰς τοὺς καρπούς τοῦ πνεύματός σου, αὔριον, εἰς τὴν πρώτην μεταβολὴν τῆς τύχης σου, θέλουσιν εἶσθαι οἱ πρῶτοι, διὰ νὰ σὲ ἀνυψώσωσι μέχρις ἀστέρων, καὶ νὰ σὲ καταστέψωσι μὲ τὸν ἀμάραντον τῆς δάφνης στέφανον!

Σιάτ. Θὲ στέψωσι τότε ἀναίσθητον πτώμα!

Ἰα. Σιάτερτων! ἄκουσον ἅπαξ τὴν συμβουλὴν μου. Ἐγκατάλιπε τὸ Λονδῖνον, θέλω σοῦ χορηγήσει τὰ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖα· ὑπάγε εἰς Βριστόλην πλησίον τῆς μητρὸς σου.

Σιάτ. (Ἐκβάλλων κραυγὴν ἀλγεινὴν, καὶ καλύπτων διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν του). Φεῦ!

Ία. Μάλιστα. Εκεί, εἰς τὴν χώραν τῆς γεννήσεώς σου καὶ εἰς τὸ πλευρὸν τῆς μητρός σου θέλεις ἐπανεύρει τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀνάπαυσιν.

Σιάτ. (Καλύπτει τὸ πρόσωπον, καὶ μὴ δυνάμενος ὑπὸ τῶν θρηγῶν νὰ ὁμιλήσῃ, δεικνύει εἰς τὸν ἱατρὸν τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολήν).

Ία. (Αναγινώσκει τὴν ἐπιστολήν). « Κύριε Σιάτερτων! Ἐχὼ θλιβεράν ἀγγελίαν νὰ σοὶ διακοινώσω. Ἡ μήτηρ σου δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν τοῖς ζῶσι . . . Τὸ γῆρας, αἱ ταλαιπωρίαι, ἔκοψαν τὸ νῆμα τῆς ζωῆς της. Θὰ ἔζη ἀκόμη, ἐὰν ἡ ζωὴ της ἐξήρτητο ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μου βοήθειας καὶ περιθάλψεως! Μέρῃ. » (ὡς καταβληθεὶς ὑπὸ ἀποπληξίας καταπίπτει στιγμὴν τινα ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔπειτα προσβλέπει τὸν Σιατερτῶνα, καὶ τῷ τείνει τοὺς βραχίονας, ὃ δὲ Σιάτερτων προσπίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας του θρηγῶν καὶ ὀδυρόμενος). **Υἱέ μου!**

Σιατ. Εἶπέ μοι, ἂν πλέον μοὶ ὑπολείπηται τι προσαρτῶν με εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐὰν δὲν δικαιοῦμαι νὰ ἀπέλθω τέλος πάντων!

Ία. Νὰ ἀπέλθης! Τί θέλεις νὰ εἴπῃς; Νὰ ἀπέλθης; Καὶ λοιπὸν! μελετᾷς ἴσως αὐτοχειρισμὸν; Καὶ δὲν εἶναι προτιμητότερον νὰ ὑποφέρῃ τις ἀπάσας τὰς δυστυχίας τοῦ κόσμου, παρά νὰ ὑπόπηση εἰς τὸ ἔγκλημα τοῦ νὰ καταστρέψῃ ὑπαρξίν, ἣτις μᾶς ἐνεπιστεύθη, ὡς ἱερά παρακαταθήκη, περὶ ἧς ὀφείλομεν νὰ δώσωμεν ἀκριβῆ λογαριασμὸν ἐνώπιον φοβεροῦ δικαστηρίου; Ἄκουσόν μου, ὦ νεκνίσκε! εἶδον θνήσκοντας καὶ ἐκ ταλαιπωριῶν, καὶ ἐκ μαρασμοῦ, καὶ ἐκ πείνης, καὶ ἐκ σιδήρου, ἀλλ' εἰς τοὺς σπασμοὺς τοῦ θανάτου οὐδεὶς μοὶ ἐνέπνευσε τοσοῦτον τρόμον καὶ φρικισμὸν, ὅσον ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐκουσίως ἐρρίπτετο εἰς τὴν αἰωνιότητα, καταστρέφων διὰ βαρβάρου καὶ φονικῆς χειρὸς τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ὑπαρξίν. Μὴ, υἱέ μου, μὴ . . . Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὰς πολιὰς μου ταύτας τρίχας, εἰς τὴν ἀγάπην ἣν πρὸς σὲ τρέφω, εἰς τὸ μνημόσυνον τῆς μητρός σου, ἀπάθησον τοιαύτην ἰδέαν, ἀπώθησον αὐτήν, διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ, ἢ ἀφαιρέσον μου τὴν ζωὴν, πρὶν ἢ με καταδικάσῃς εἰς τὸ τοιαῦτον θέαμα. (πίπτων εἰς τοὺς πόδας του).

Σιάτ. Ὑγίαινε, ἱατρέ! ἄφες με νὰ ἀναπαυθῶ ἀπατάσαι! εἶμαι ἐντελῶς ἥσυχος.

Ία. ὦ! συλλογίσθητι, ὅτι διὰ τοῦ θανάτου σου θανατώνεις ὄν, τὸ ὅποιον ἀγαπᾷς, καὶ τοῦ ὀποίου ἡ ζωὴ ἐξήρτηται ἀπὸ τῆς ἰδικῆς σου . . . τὴν Αἰκατερίνην . . .

Σιάτ. Τὴν Αἰκατερίνην! Ὅποιαν οὐρανίαν εἰκόνα ῥίπτεις εἰς τὸ βάθος τοῦ σκότους τῶν στοχασμῶν μου! Ἡ Αἰκατερίνη, ὡραία, πλου-

σία, δεδοξασμένη, ἀπέχει τοσοῦτον ἀπ' ἐμοῦ, ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς ἀδύσσου.

Ία. Ἄν ὅμως ἡ Αἰκατερίνη σὲ ἠγάπα;

Σιάτ. (μὲ πικρίαν). **Ναί!** Καὶ τί ἠδυνάμην νὰ τῇ προσφέρω, ὅπως τὴν ἀπολαύσω πρὰ τοῦ πατρός της; Εἶναι ἀξία εὐδαιμονίας καὶ ἀγαλλιᾶσεων, μετ' ἐμοῦ δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ εἰμὴ ταπεινώσεις καὶ στερήσεις . . . Ὑγίαινε λοιπὸν, ἄφες με . . . μόνον . . . Ὑγίαινε. Ἄφες με νὰ ἀναπαυθῶ, χρήζω ἀναπαύσεως.

Ία. (Μοὶ διεγείρει τρόμον! Δὲν ἀκούει πλέον τὴν φωνὴν τοῦ ὀρθοῦ λόγου. ὦ! ἄς δράμω πρὸς τὴν Αἰκατερίνην. Ὁ ἔρωσ θὰ κατορθώσῃ, ὅ,τι δὲν ἠδυνήθη ἡ φιλία!) (ἀναχωρεῖ).

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

ΣΙΑΤΕΡΤΩΝ μόνος.

Σιάτερτων, δύνανται ποτε λόγοι νὰ σθέσωσι τὴν παραφορὰν ταύτην τοῦ στήθους σου; Νὰ ἀναζωογονηθῶ! Καὶ μοὶ εἶναι τοῦτο δυνατόν; Ἴδου, ἡ ἰσχὺς τοῦ νοῦς μου ἐξέλιπε! ἡ καρδιά μου διεβράβη! τὰ μέλη μου ἐμαράνθησαν! Γράψον, Σιάτερτων . . . γράψον . . . διάβρηξον, ἂν δύνασαι, τὸν σιδηροῦν τοῦτον κρίκον, ὅστις σοῦ καταπιέζει τὸν ἐγκέφαλον, χωρὶς νὰ ἐκχέῃς ὑετὸν αἵματος. (σύννευς). Ἡ μήτηρ μου θανοῦσα ἢ Αἰκατερίνη ἀπολεσθεῖσα . . . ἀπερριμμένος ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας . . . Λοιπὸν . . . καλῶς ὅταν ἡ κοινωνία δὲν ἔχη δι' ἐμὲ τόπον, ἄς ἐξέλθω! (πίρει ἀπνευστὶ τὸ ἐν τῇ φιάλῃ ὀπιον, καὶ ἀρχίζει κατὰ μικρὸν νὰ κυριεύηται ὑπὸ ἐκστάσεως). ὦ! τέλος πάντων εἰμὶ ἐλεύθερος. **Ναί,** ἤδη ἀνυψώθην εἰς ὕψος, μέχρι τοῦ ὀποίου δὲν δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ἰλὺς τῆς γῆς ἤδη συνέτριψα τὰς ἀλύσεις μου . . . διέβρηξα τὸν περὶ τὸν τράχηλόν μου κλοιόν . . . τέλος πάντων ἀναπνέω ἐλεύθερα . . .

Τὰς ἀλύσεις μου συντρίβω,

Καὶ ἐλεύθερον πτηνὸν,

Ἐν τῷ πλοιάριόν σου, Χάρων,

Ἀγαλλόμενον πετῶ.

Εἰς τὰ δάση μου νὰ δράμω,

Νὰ χαρῶ, νὰ κελαδῶ!

Τὴν πατρίδα μου νὰ ἴδω

Τὴν πατρίδα ποῦ ποθῶ!

Ἄ! ἄ! ἄ! (καταληφθεὶς ὑπὸ σπασμωδικοῦ γέλωτος) Στίχοι . . . καὶ πάλιν στίχοι! Ἄ! πάθος καταστρέψαν τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς μου,

δεν δύναται νὰ σὲ καταβάλλῃ οὐδ' αὐτὸς ὁ παγέτης τοῦ θανάτου; ...
 Ἄ! ἄ! οἱ στίχοι ... ναί ... οἱ στίχοι! ... ἄ! ... (καταληφθεὶς ὑπὸ
 βαθυτάτου ὕπνου, ἀρχίζει νὰ κλονῆται· ἐπιστηρίζεται ἐπὶ τοῦ
 τοίχου τοῦ δωματίου, εἶτα δὲ πίπτει ἀποκοιμισμένος ἐπὶ καθέδρας
 τινός. Βραχεῖα παῦσις, καθ' ἣν ἀναβαίρουσι μετὰ σπουδῆς τὴν
 κλῖμακα ἢ Αἰκατερίνη καὶ ὁ ἰατρός).

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, ΙΑΤΡΟΣ καὶ ὁ ῥηθεις.

Ἰα. Σιάτερτων, Σιάτερτων ... ἰδοὺ ἡ Αἰκατερίνη σου ... ἄκου-
 σον ὅτι ἐρχόμεθα νὰ σοὶ προτείνωμεν (ἀπευθυνόμενος μετὰ σπου-
 δῆς πρὸς αὐτόν).

Αἰκ. Σιάτερτων! ...

Ἰα. Κοιμᾶται. Σιάτερτων! (σειῶν αὐτὸν ὅπως ἐξυπνήσῃ). Σιά-
 τερτων;

Σιάτ. (ἐξυπνῶν καὶ βλέπων τὴν Αἰκατερίνην). Τί βλέπω! εἶσαι
 σὺ, ἄγγελέ μου παρήγορε!

Αἰκ. Ναί, ἐγὼ εἶμαι, καὶ ἔρχομαι εὐαγγελιζομένη σοὶ χαρὰν καὶ
 ἐλπίδα. Ἀκροάσθητι δὲ πρῶτον τὰς γραμμὰς ταύτας, τὰς ὁποίας μοὶ
 ἐπέστειλεν ὁ λόρδος Δήμαρχος. (ἀναγινώσκει). « Ωραία Αἰκατερίνη,
 θέλεις γελάσει μαζὴ μου διὰ τὴν γελοῖαν σύμπτωσιν. Ἄντι τοῦ νὰ
 προσγράψω τὸ ὄνομα τοῦ προστατευομένου σου εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ
 γραμματέως μου, τὸ προσέγραψα εἰς τὸν διορισμὸν ἑνὸς θαλαμηπό-
 λου, προωρισμένον δι' ἕτερον πρόσωπον. Ποίαν ἄρα ὑπόληψιν θὰ συ-
 νέλαβε περὶ ἐμοῦ ὁ προστατευόμενός σου! γνωστοποίησον αὐτῷ τὸ
 γενόμενον λάθος, καὶ εἰπέ αὐτῷ, ὅτι ἐπὶ ματαίῳ δὲν ἐσυστήθη εἰς τὸν
 λόρδον Δήμαρχον. »

Σιάτ. ὦ εὐτυχῆς ἐγὼ!

Ἰα. Μάλιστα· ὁ λόρδος Δήμαρχος ἀναγνωρίζει τὴν εὐφυΐαν σου,
 καὶ πιθανῶς θὰ σοῦ διεκδικήσῃ τὴν ἀνήκουσάν σοι δόξαν.

Σιάτ. Ἄ! (μετ' ἀγαλλιᾶσεως).

Αἰκ. Ναί, δύναται νὰ τὸ πράξῃ σὺ ὅμως ἀκουσόν με ἐπὶ τοῦ πα-
 ρόντος. Ὁ πατήρ μου με ἀπεδίωξεν ἀπὸ τῶν πατρικῶν του σπλάγ-
 χων, ἀπειλῶν με ὅτι θέλει με φονεύσει, ἂν δὲν δεχθῶ ὡς σύζυγόν
 μου τὸν λόρδον Μελβίλ, ὅστις, κυριευθεὶς ὑπὸ ὑπονοιῶν, μόλις ἐξι-
 λεώθη διὰ τῶν παρακλήσεων τοῦ πατρός μου, ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ νὰ
 γείνη αὐριον ἢ τελετὴ τοῦ γάμου. Ἄλλ' ἐγὼ οὐδέποτε θέλω στέρξει
 νὰ γείνω σύζυγος ἄλλου τινός παρὰ σέ.

Σιάτ. Σὺ ... ὦ ἀγαλλίασις!

Αἰκ. Ναί, σὲ ἀγαπῶ, Σιάτερτων· με ἀγαπᾶς καὶ σὺ;

Σιάτ. ὦ! ὅσον τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου!

(Αἰκ. Λοιπὸν (δεικνύουσα τὸν ἰατρόν) φεύγω ἀπὸ τὸν ἀσπλαγ-
 χνον πατέρα, καὶ καταφεύγω εἰς τὸν δεῦτερον τοῦτον ἐλεήμονά μου
 πατέρα. Ἐλθε, ἀκολούθησόν μας. Ἄμα ἐξέλθωμεν τῆς οἰκίας ταύτης,
 ὁ ἡμέτερος φίλος θέλει μᾶς ἐνώσει διὰ τῶν ἱερῶν τοῦ γάμου δεσμῶν.

Ἰα. Δὲν ἔχω οἰκογένειαν. Σεῖς ἔσεσθε τὰ τέκνα μου.

Αἰκ. Θέλουμεν ἀπέλθει εἰς τὴν ἀπέναντι ἡπειρον, μέχρις οὗ λάβω-
 μεν τὴν συγχώρησιν τοῦ πατρός μας, τότε δὲ θέλεις ἐπιστρέψαι εἰς
 τὴν Ἀγγλίαν ἐνδοξος καὶ εὐδαίμων.

Σιάτ. (κεκοπιακῶς καὶ καταβεβλημένος ὑπὸ βαθυτάτου ὕπνου)
 Ναί, ναί ... Αἰκατερίνη ... Θὰ ἦσαι πάντοτε ἰδική μου ... ὁ ἔρω ...
 καὶ ἡ δόξα ... ὦ θεέ μου!

Αἰκ. Λοιπὸν συναινεῖς;

Ἰα. Ὁ Σκῶβελ εἶναι ἐγκλεισμένος εἰς τοὺς θαλάμους του, καὶ
 δὲν θέλει συλλάβει ὑπόνοιάν τινα. Ἡ ἀγυιὰ εἶναι ἔρημος διαβατῶν,
 καὶ ἡ καταιγὶς εὐνοεῖ τὴν πρόθεσίν μας. Ἀναχωρήσωμεν!

Σιάτ. Ναί, ἀναχωρήσωμεν. (ἀπευθύνεται πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἣς
 κεῖται ὁ πῖλος του, τὸν ὁποῖον λαβὼν θέλει νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
 του, ἀλλὰ καταπίπτει ἐπὶ τῆς πλησίον εὐρισκομένης καθέδρας).

Ἰα. Σιάτερτων! !

Αἰκ. Πῶς! δὲν ἔχεις θάρρος νὰ ἐκτελέσῃς τὴν πρόθεσίν μας;

Ἰα. Ἐλθε, ὁ καιρὸς κατεπεῖγει.

Αἰκ. Δὲν ἀποκρίνεται! Μήπως ἄρά γε ἡ συγκίνησίς του τῷ ἐπέ-
 φερε λειποθυμίαν;

Ἰα. (σειῶν αὐτὸν βιαίως καὶ ὑποβοηθῶν αὐτὸν διὰ νὰ ἐγερθῇ).
 Σιάτερτων, Σιάτερτων; ...

Σιάτ. Αἰκατερίνη ... σὺ ... ναί ... ναί ...

Αἰκ. Ἐλθε, ἄς ὑπάγωμεν.

Σιάτ. Καὶ ποῦ; (ἐξαπαλῖπτε εἰς βαθύτατον ὕπνον).

Αἰκ. Οὐρανέ! τί ἔχει ἄρά γε;

Ἰα. Υἱέ μου! ... Δὲν ἀποκρίνεται! (τοῦ ψηλαφεῖ τὸν σφυγμὸν).
 Ὅποια χαλύνωσις! Φέρε ἀπ' ἐκεῖ τὴν λυχρίαν. (πρὸς τὴν Αἰκατερίνην).

Αἰκ. Ὑψιστε Θεέ! (πλησιάζει εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ πάρῃ τὴν
 λυχρίαν, καὶ παρατηρήσασα τὴν κερὴν φιάλην καὶ ἐπιστολὴν ἐ-
 σφραγισμένην, ῥήγγυσι φωνήν).

Ἰα. Τί τρέχει!

Αἰκ. Ἴδετε, ἴδετε! (πλησιάζουσα μετὰ τὴν λυχρίαν καὶ δίδουσα
 τὴν φιάλην καὶ τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἰατρόν).

Ία. Ἐπιστολή, ἀπευθυνομένη πρὸς με, καὶ φιάλη;

Αἰκ. Ἡ φιάλη ἦτο σήμερον τὸ πρῶτ' γεμάτη μὲ ὄπιον. Ἄ! θὰ τὸ ἐπιε!...

Ία. Ἦτο γεμάτη! (παρατηρῶν τὴν φιάλην) Δόσις τόσον μεγάλη!

Αἰκ. Ἰατρείαν, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἰατρείαν! (μὲ ἀρέφρασον φρίκην).

Ία. Ἄ! δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς. (πίπτει ἡ λυχρία ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Αἰκατερίνης καὶ σβύνεται). Νῦξ φρικώδης!

Αἰκ. Βοήθεια... βοήθεια! (μετ' ἀπελπισίας. Ἀκούεται τὸ λοιθιορ ρογχάλισμα τοῦ Σιατερτῶρος).

Ία. Εἶναι ἡ μόνη βοήθεια, τὴν ὁποίαν δύναμαι νὰ τῷ προσφέρω. (σεῖει τὸν Σιατερτῶρα καὶ τοῦ φωνάζει εἰς τὸ οὐρ). Σιατερτων, καθικέτευσον τὸν Θεὸν νὰ σὲ συγχωρήσῃ!

Σιάτ. Ἄ! (ἀραπηδᾷ σειόμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, καὶ θνήσκει).

Αἰκ. Βοήθεια!... ὦ οὐρανέ!... βοήθεια! (κραυγάζει φωνάζουσα).

Σ Κ Η Ν Η Ε'.

ΣΚΩΒΕΑ, ὑπηρετῆς φέρων λυχρίαρ καὶ οἱ ῥηθέντες.

Σκωβ. (κάτωθεν). Ἄ! ἐπάνω εἶναι!... ἡ ἀναιδής... ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ μὲ τὸ αἷμα ἐκείνου τοῦ ἐπικαταράτου!

Αἰκ. Ὁ πατήρ μου! ὁ πατήρ μου! (καταφεύγει ἔντρομος εἰς γωνίαν τοῦ προσκηρίου).

Σκωβ. (εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου). Κατηραμένη!... σὺ εἰς τὸν θάλαμον τοῦ διαφθορέως σου!...

Ία. Σιώπησον, Σκῶβελ, καὶ ἴδε. (λαμβάνει τὴν λυχρίαρ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ὑπηρέτου, καὶ φωτίζει δι' αὐτῆς τὸ πρόσωπον τοῦ Σιατερτῶρος). Ἡ θυγάτηρ σου εἶναι εἰς τὸν θάλαμον λειψάνου.

Αἰκ. Ἄ! (πίπτει λειποθυμημένη ἐπὶ τοῦ νεκροῦ Σιατερτῶρος).

Σκωβ. Ἀπέθανε!

Ία. Ναί, καὶ ἀκουσον τὴν διαθήκην του! (πλησιάζει εἰς τὸ φῶς καὶ ἀναγινώσκει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Σιατερτῶρος). « Φίλε, ἐξόρκισον τὸν Σκῶβελ νὰ συγχωρήσῃ τὴν θυγατέρα του διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν τὴν ὁποίαν ἔδειξε πρὸς με, ζῶντα, καὶ πλήρωσον αὐτῷ ἕξ μηνῶν ἐνοίκιον, ὅπερ τῷ ὀφείλω, πωλῶν τὸ πτώμά μου εἰς τὸ ἀνατομικὸν θέατρον. » — Ἴδου, λάβε καὶ πληρώθητι (τῷ ρίπτει βαλάντιόν τι). Ἀλλὰ τὸ νεκρὸν τοῦτο σῶμα οὐδεὶς θέλει τὸ ἐγγίξει, πλὴν τοῦ νεκρικοῦ σαβδάνου καὶ τῆς νεκροφόρου κλίνης.

(Παράστασις καὶ κατάπτωσις τῆς αὐλαίας.)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Δύο τὸ πάλαι ἤκμασαν τὰ μάλιστα χῶραι, ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ἰταλία. Δύο δὲ ἔθνη διεκρίθησαν κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς ἱστορίας τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι. Κοσμοπολιτισταὶ καὶ φιλελεύθεροι καὶ γενναῖοψυχοὶ οἱ Ἕλληνες, κατακτητῆται καὶ φίλαρχοι καὶ πλεονέκται καὶ ἐγωῖσταὶ οἱ τῆς Ῥώμης πολῖται. Τοὺς θεσμοὺς τῶν Σολῶνων καὶ τῶν Λυκούργων ἐκληρονόμησεν ὁ κόσμος παρὰ τῶν πρώτων, τὰ θεσπίσματα τῶν Καισάρων παρέλαβε παρὰ τῶν δευτέρων. Τὸ δὲ παραδοξότερον, καὶ αὐτὴν τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, θρησκείαν ἰσότητος καὶ ἀδελφότητος τῶν ἀνθρώπων, οἱ μὲν τῆς Ῥώμης ἐπίσκοποι μοναρχικὴν καὶ κατακτητικὴν ἐνέδυσαν τήβενναν, οἱ δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ποιμένες τὸν ἀγῶνα καὶ ἄρραφον καὶ δημοκρατικῆς ἰσοπολιτείας τὴν περιέβαλον χιτῶνα. Ἄρα ὁ χαρακτήρ τῶν δύο ἔθνων ἔκπαλαι μέχρι τῆς σήμερον διέμεινεν ἀμετάτρεπτος, ὁ δὲ Ἑλληνικὸς λαὸς δικαιούται νὰ ἐγκαυχᾶται ἐπὶ τῷ ἀείποτε ἰσοπολιτικῷ καὶ κοσμοπολιτικῷ αὐτοῦ χαρακτήρι.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ κάλλος φαίνεται περικαλλέσερον, ἀντιπαρατιθέμενον πρὸς τὴν ἀσχημίαν, τὸ δὲ φῶς καταδεικνύεται φωτεινότερον, συγκρινόμενον πρὸς τὸ σκότος, ἐφιλοτιμήθη νὰ προσφέρω εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μου μετάφρασιν τῶν ΑΠΟΚΡΥΦΩΝ τοῦ ΟΥΑΤΙΚΑΝΟΥ, συγγράμματος ἀνδρὸς διαπρέποντος ἐπὶ σοφίᾳ καὶ πολυμαθείᾳ καὶ γόνου τῆς μουσοτρόφου Γερμανίας, τοῦ ὁποίου Δ' ἐκδοσις ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ ἐνεσῶς 1866 ἔτος. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἐκτίθενται διὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος ἅπασαι αἱ φανεραὶ καὶ ἀπόκρυφοὶ σκευωρίαι τῶν Παπῶν πρὸς ἀντιποίησιν καὶ σερέωσιν τῆς ἀκατονομάσου πνευματικῆς καταπίεσεως, δι' ἧς οἱ Πάπαι ἀνύψωσαν τὴν γοητείαν ἑαυτῶν μέχρι τοῦ ἀλαθαστου, καὶ αὐτόχρομα ἐπίτροποι καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ γῆς ἀνακηρυχθέντες. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἐξιστοροῦνται ἀκριβῶς καὶ μετὰ εὐκρινείας τὰ κατὰ τὸ σχίσμα τῶν δύο ἐκκλησιῶν, ἐκτίθεται δὲ καὶ ἡ ἀληθὴς ἱστορία τῆς Παπίσης Ἰωάννης.

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος βίβλος θέλει ἐκδοθῆ εἰς ὀκτῶ φυλλάδια ἀνά πέντε τυπογραφικὰ φύλλα ἕκαστον, τιμώμενον ἀντὶ πέντε γρασίων, καταβαλλομένων μετὰ τὴν παραλαβὴν ἑκάστου φυλλαδίου. Εἰμί δὲ εὐελπίς, ὅτι οἱ φίλοι ὁμογενεῖς θέλουσι μὲ συνδράμει προθυμότατα καὶ εἰς τὴν ἐκδοσιν ταύτην.

Ἐγγραφον ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 1 Μαΐου 1866.

Ν. ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνδρομητῶν μου.

Αἱ Κυρίαί.

Ἀθηνᾶ Κ. Ψωμιάδου, 2. Ἀρίστη Ἰ. Συμπυράκη. Ἀσπασία Κορομηλά. Ἐλισάβετ Μπαλασοπούλου. Ἀναστασία Χαματζόγλου. Εὐφροσύνη Χρηστίδου. Ἐλένη Δ. Ρεβελάκη. Ζωήτσα Ράλλη. Ἐλένη Μικέλη. Ἀμαλία Σκόρδου. Σμαράγδα Ἀθανασιάδου. Ἀθηνᾶ Ἀθανασιάδου. Ἀθηνᾶ Γαρουφαλίδου. Μανιώ Ραλοῦς Καρατζᾶ. Ἀργυρῆ Οἰκονόμου. Λουκία Ἀζδέρη. Χρυσὴ Πετράκη. Σμαράγδα Ἀδαμαντίδου.

Οἱ Κύριοι.

Διὰ τοῦ Ἰω. Κ. Ἀργυροπούλου. Ἰωάννης Α. Σκούντζου. Ἰωάννης Κ. Ἀργυρόπουλος. Νικόλαος Λεμπέσης. Παναγιώτης Μιχαηλίδης. Ἄδαμος Κ. Ἀνακατωμένου Μεγαροβίτης. Ἀλέξ. Ἀνδριάδης. Ἐπαμιώνδας Ν. Ξανθάκης. Ἰωάν. Δ. Γεωμηλᾶς. Δ. Μαράς. Ἀθανάσιος Ἀντύπας. Ἀθ. Σημηριώτης. Ὁρέστης Σικεριάδης. Κωνστ. Γ. Γιωτίτζας. Νικόλαος Χατζηγιαννόπουλος. Ἡλίας Ζ. Θάνου. Νικόλαος Πουλόπουλος. Γεώργιος Γεωργίου. Σπυρίδων Α. Πρανκαλίδης. Κωνσ. Ἐμμανουήλ Χίος. Νικόλαος Ζήσης Βυζάντιος. Παναγιώτης Γαβριήλ. Ἀθανάσιος Γ. Βέλτιστος Μακεδών. Ἰωάννης Χρησίδης. Φίλιππος Παπαδόπουλος.

Διὰ τοῦ Γ. Λαζοπούλου. Ἡρ. Βασιάδης. Δ. Παπαδόπουλος. Β. Σαρακιώτης. Γ. Λαζόπουλος. Α. Λιούμας. Ν. Παπαρούσης. Α. Φερεικίδης. Π. Σημηριώτης. Γεώργιος Πατίστας. Γεώργ. Ράλλης. Νικόλ. Τραϊκώφ. Πολύβιος καὶ Γρηγόριος Μαρσάν.

Διὰ τοῦ Δημητρίου Μαυρογένους. Γεώργιος Ἀρισάρχης, 10. Γουζάβος Φλοῦρενς. Καλ. Ἀποστολίδης. — Α. Κ. — Δ. Μαυρογένης. Ἐμμανουήλ Τρανός. Νικόλαος Τζερνογόρτζεβιτζ. — Σ. Α. — Γ. Α. — Μ. Α. — Τ. Α. — Ἀλέξανδρος Ζωηρός, 5. Ε. Ζωγράφος, 2. Δ. Α. Κουμαριανός. Πλάτων Δ. Σεμελᾶς. Λυκοῦργος Ν. Ἀποστολίδης. Ἰωάννης Ζωγράφος. Ε. Πιπερίδης. Α. Ρεντζιπέρης.

Διὰ τοῦ Ἀθανασίου Παλαιολόγου. Τὸ ἐν Φαναρίῳ Φιλολογικὸν Γυμναστήριον, 3. Οἱ μαθηταὶ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, Παναγιώτης

Θωμᾶ. Ἀθην. Παλαιολόγος. Ἀναστάσιος Ἀγγελίδης. Λάζαρος Γ. Γεττιῶν. Ἰορδάνης Β. Στανέλος. Ἀνδρέας Σ. Ἀνδρικήδης. Στέφανος Ουσανίων. Ναθαναήλ Παύλου. Γεώργιος Ἀγγελίδης. Στέφανος Κωνσταντινίου. Θεόδωρος Ι. Δζουνίδης. Σπυρίδων Πηπᾶ Προδρόμου. Κλεάνθης Εὐαγγελινοῦ. Κωνσταντῖνος Πετρίδης. Ἀλέξανδρος Ι. Ἀλεξανδρίδης. Σεραφίμ Σ. Ραδινός. Ἀλέξανδρος Μ. Γεωργιάδης. Κωνσταντῖνος Στεφάνου. Κωνσταντῖνος Ἀρσενιάδης. Ἀργύριος Ι. Ἀγαθοκλῆς. Λυκοῦργος Καλυδόπουλος. Γεώργιος Α. Παπαδόπουλος. Ἀθανάσιος Σημηριώτης. Ἀγάπιος Παπᾶ Εὐγενίου. Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστάσιος Α. Βαφίδης. Νικόλαος Ι. Ἀθηνογένης. Ἀνανίας Παρασκευᾶ. Ἀναστάσιος Κριωνᾶς. Γεώργιος Δ. Κατσελίδης. Ἀλέξιος Ἀντωνίου.

Διὰ τοῦ Α. Ν. Συναδινού. Λάζαρος Φιλιππίδης. Α. Ν. Συναδινός. Ἴπποκράτης Βυζάντιος. Κ. Μικέλη υἱός. Γ. Π. Ἀγγέλου. Νικόλαος Μπολάνος. Συμεὼν Ἀγαδάκης. Ἰάκωβος Σγούτας. Φωκίων Πλυτᾶς. Α. Πρόκος. Γεώργιος Τσαμῆς. Χρῆστος Νικολαΐδης. Νικόλαος Βερδάρης. Δ. Τζαμπάζογλου. Θεόδωρος Σκυλίτσης. Ε. Δημόπουλος. Ἰωάννης Κ. Μενεζίδης. Ἡρακλῆς Χανοῦτζος.

Διὰ τοῦ Θεοδώρου Σοῦλέδου. Ὁ σχολάρχης τῆς κατὰ Γαλατᾶν Ἑλλήν. Σχολῆς Κ. Δ. Στατηρόπουλος, 2. Ἀριστοτέλης Ἀποστολίδης. Μιλτιάδης Μ. Παππᾶς. Ἰωάννης Μαυρομμάτης. Νικόλαος Ἰωάννου Γρυπάρης. Θ. Βαφιάδης. Θ. Σοῦλέδης. Μ. Βλαστός. Ἰωάννης Βλαστός. Π. Ἀναστασιάδης. Γ. Πετρίδης διὰ τὴν φιλόμουσον Ἀδελφότητα.

Διὰ τοῦ Κ. Α. Στατηροπούλου. Ἀλέξανδρος Ἀντωνιάδης. Κ. Μαδέλλης. Ν. Κωνσταντινίδης. Γ. Καθαρός. Φ. Ἀντωνίου. Δ. Ὀνουφρίου. Β. Δ. Πανᾶς. Γ. Παπαδόπουλος. Μιχαήλ Παπαδόπουλος.

Διὰ τοῦ Γ. Ἀργέντη. Α. Σταματιάδης, 4. Περικλῆς Μακελλαράκης. Γ. Ἀργέντης. Θωμᾶς Στεφανίδης. Ἀλέξανδρος Ὀλίβος. Δημήτριος Τζούκης. G. Urosgh. Γ. Σοῦλέδης. Ν. Δ. Τζούμα. Α. Πουλίδης. Α. Μαρέγγος. Αθ. Εὐαγγελινίδης. Ἰωάννης Σαράφογλου. Χρ. Νικολαΐδης. Ν. Ζ. Τσίμπης.

Διὰ τοῦ Παναγιώτου Τσάκονα. Γ. Βιτάλης χρυσοχόος. Α. Μοσχάκης. Γ. Διάγγελης. Παναγιώτης Τσάκονας Βουρλιώτης. Εὐάγγελος Ἀνδρικήδης, 3. Κ. Ἰερόπαις. Στ. Ν. Πετροκόκκινος. Ι. Κλεομενίδης. Γ. Μιχαηλίδης Λέσβιος. Σταῦρος Κ. Κοντάρης. Ματθαῖος Βιτάλης χρυσοχόος. Γεώργ. Ν. Στεβῆς Χίος.

Διὰ τοῦ Ἀποστόλου Ν. Στεριάδου. Γεώργιος Σουκιάζης. Σωτήριος Ἀδαμαντίδης. Σταῦρος Ἀλλαῖμπης. Ἀπόστολος Ν. Στεριάδης. Νικήτας Βαλάουρας. Θεμιστοκλῆς Μαγκάκης. Ἀλέξανδρος Ρογγίδης. Μανώλης Χρυσοβελώνης.

Διὰ τοῦ Σπυρίδωνος Δ. Πρωτόπαππα. Δημήτριος Ραφτόπουλος.

Μηνᾶς Δομένικος. Σπυρίδων Δ. Πρωτόπαππας. Νικόλαος Μάρκου. Ἰω. Δ. Τσιτούρης. Ματθαῖος Δεσποτάκης. Δημήτριος Ζ. Ραφτόπουλος. Ἀλέξανδρος Φωκαεύς. Ἡλίας Τζιτζινόπουλος.

Διὰ τοῦ Δημητρίου Παππαδοπούλου. Γ. Ι. Καραγιαννόπουλος. Κυργιάκος Ἀποστόλου. Δημήτριος Παππαδόπουλος. Ἀλέξ. Λαμπρινός. Δημήτριος Ἰωάννου. Ἀθανάσιος Μπαλασόπουλος. Μιχαλάκης. Α. Βαφόπουλος. Ἀθ. Θεοδωρίδης. Ἐπαμ. Ραφτόπουλος. Ἰω. Ἀποστολίδης. Δημ. Νικολαΐδης. Ἀντώνιος Κορομηλιάς. Π. Γ. Σταυρίδου. Γεώργιος Ἀργέντης. Πούλιος (Φίλιππος) Γ. Σκάφα Βλατσιώτης. Ὀδυσσεὺς Σαμοθράκης ὑποταμίας. Ι. Κυριακίδης. Κωνσταντῖνος Παυλίδης. Βασίλειος Σταυρίδης. Χρυσοβέργης Κωνσταντινίδης.

Ἀντώνιος Ζ. Τσυρίγος Θηραῖος. Λέων Γ. Τράκας. Δημ. Ἰωάν. Δημητρακόπουλος. Ζάνης Β. Μπαρμπαρίγος Θηραῖος. Ἰωάννης Βασιλείου Σορότος Θηραῖος.

Δ. Γ. Λεφάκης. Κ. Π. Χρησιδής. Β. Ι. Γιακουμάκης. Μ. Παναγιωτίδης. Ἰωάννης Εὐστρατιάδης. Παῦλος Λασέζος. Ἄντ. Βιστάκης. Ἡρακλῆς Βλαστός. Ἰωάννης Πουλιτσάμης. Α. Φ. Ἀναστασιάδης.

Διὰ τοῦ Ἰωάννου Σ. Μιχαηλίδου. Ἰωάννης Μαλίδης. Ἰωάννης Μιχαηλίδης. Κωνστ. Ι. Λαζαρίδης. Παῦλος Σ. Τσαλίκη. Εὐαγγελινὸς Ε. Καβαλιέρου. Νικόλαος Μ. Δύρας.

Διὰ τοῦ Ν. Λάσκαρη. Δ. Θ. Ἀρκουδάρης. Δ. Σαπουντζής. Σ. Γ. Σκυλίτσης. Ἀνδρεάδης. Γ. Κρασᾶς. Φ. Ι. Χαλικιόπουλος. Ν. Λάσκαρις. Γ. Δάλλα. Κ. Κυριακίδης, 5. Κ. Τσιρώνης. Μ. Σηκοτάκης.

Διὰ τοῦ Δεῦγγελη. Ι. Καμινारीδης. Π. Ρώτας. Ι. Ψάθης Ἐμμαν. Λιβάνιος. Μ. Διάγγελος. Μ. Λιβάνιος. Β. Βρέτας, 3.

Διὰ τοῦ Γεωργίου Π. Κόντη. Βασίλειος Ν. Κομηλιάδης. Διονύσιος Α. Φατσᾶς. Τριαντάφυλλος Φιλιππίδης. Agostino Freri. Χ. Βασιλειάδης Ἡπειρώτης. Γεώργιος Π. Κόντης.

Διὰ τοῦ Δημητρίου Λεμονίδου. Κωνσταντῖνος Σατραζάμης. Θεμιστοκλῆς Κτενᾶς. Δημ. Λεμονίδης. Ἰωάννης Α. Ζωγράφος. Παναγιώτης Γ. Βασιλειάδης. Ἰωάννης Χ. Κούρτελης. Ἐπαμινώνδας Κωνσταντόπουλος. Δημήτριος Κωνσταντόπουλος. Σωτήριος Μελαγχρινός. Ἀπόστολος Στογιάννου.

Διὰ τοῦ Χριστοδούλου Κωνσταντίνου βιβλιοπώλου. Τηλέμαχος Ἰσμουρίδης. Δημήτριος Ἰωαννίδης. Χριστόδουλος Κωνσταντίνου.

Διὰ τοῦ Κωνσταντίνου Ψωμιάδου. Φ. Χρησιδής. Κ. Σ. Ψωμιάδης. Σ. Ι. Συμπυράκης. Κ. Τζουμπελίδης. Θεοφάνης Αὐγερινός, 5. Θ. Οἰκονομόπουλος, 2. Ἀθ. Παππᾶ. Θ. Α. Πολυζωίδης. Θ. Χ. Χρησιδής. Β. Ι. Βαροῦχας. Π. Ι. Σουρμελής. Π. Α. Θεοφυλάχτου, 2. Π. Παυλίδης.

Διὰ τοῦ Ἀθανασίου Ἰωάννου Ἀθανασιάδου. Ἄγγελῆς Ἀβραμίδης. Νικόλαος Παππαδόπουλος. Γεώργιος Ἱεροδιάκονος Χρυσόπουλος. Ἀθανάσιος Ἰωάννου Ἀθανασιάδης. Στέφανος Κ. Βούλιογλου. Ἰωάννης Ἀλεξίου Τζανετῆς Σάμιος. Σπυρίδων Ν. Φωκάς.

Διὰ τοῦ Γ. Σταματιάδου. Μιλτιάδης Χρησιδής. Γ. Σταματιάδης. Δ. Παππαζαχρόπουλος. Β. Λαγούδης. Π. Μορφιάδης. Ἰωάννης Φωτιάδης.

Διὰ τοῦ Γ. Βαφειάδου. Δ. Δ. Ρεβελάκης. Κ. Γεωργιάδης. Γ. Βαφειάδης. Κ. Σιδερίδης. Ι. Φραγκιάδης. Στ. Π. Λογαράκης. Γ. Φραγκιάδης. Β. Τσικούρης. Ι. Κωνσταντινίδης. Γρηγ. Κυριακίδης, 3.

Διὰ τοῦ Γ. Παραγιώτου Γρημάρη. Μιχαὴλ Α. Μουζάλας. Δημήτριος Νάκκας. Γ. Παναγ. Γρημάνης.

Διὰ τοῦ Δημητρίου Α. Μιαούλη. Ἀνδρέας Α. Μιαούλης 2. Δημήτριος Α. Μιαούλης. Ἰωάννης Σχοθρίκης. Μιχαὴλ Ἀγγελόπουλος. Σπυρίδων Χαλικιόπουλος. Γεώργ. Ν. Σαχίνης. Περικλῆς Κουλάτος. Διονύσιος Α. Καμπιτζής. Μ. Γ. Νομικός. Γεώργιος Δ. Γαβρᾶς.

Διὰ τοῦ Ἰωάννου Σακελλαρίδου. Θεόδωρος Σινανίδης. Δ. Ἀντύπας. Στέφανος Α. Μαρκόπουλος. Νικόλαος Πάντσιοβιτς. Λάμπρος παππᾶ Γεωργίου, 2. Κωνσταντῖνος Σωτηριάδης. Δ. Στανώφ. Εὐγένιος Ἀρχιμανδρίτης Ἐηροποταμηνός, 3. Κωνσταντῖνος Ἀνθόπουλος. Κ. Δεκαβάλλας. Κ. Ι. Πρᾶος. Ἀντώνιος Ι. Καραπέρης. Εὐστράτιος Στρατηγόπουλος. Σαράντης Α. Ντεμπερόπουλος.

Διὰ τοῦ Παραγιώτου Παππαβασιλειάδου. Οἱ Μακεδόνες: Γ. Διδασκαλόπουλος 2. Σάββας Νικολόπουλος Πετράς, 2. Πασχάλης Παππαβασιλειάδης. Π. Παππαβασιλειάδης, τελειόφοιτος τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου, 2. Χρῆστος Σκερκέμης. Θωμᾶς Τζιούκαρης. Γεώργιος Λιαμόπουλος. Κωνστ. Πετρόπουλος. Γεώργιος Λιάκος. Νικ. Παππᾶ Δημητρίου. Δημ. Ἀλεξίου Κόντου. Κωνστ. Παύλου Κάλφας. Κωνστ. Καρκώστας. Βασίλειος Κωνσταντίνου. Βασίλειος Σκερκέμης. Κωνσταντῖνος Παπαβασιλειάδης. Δημήτριος Σαφόπουλος.

Οἱ Ἡπειρώται: Μίνως Μπαργιάμης. Δημήτριος Πέτρου Μάμμης. Κωνσ. Βασιλείου Μάμμης.

Ἰωάννης Ἀθανασίου Κασάπης Τρουμαδιώτης. Α. Β. Ἀποστόλου, καὶ Γεώργιος Κ. Ἀνανίας δημόται Ἀγραίων τῆς Εὐρυτανίας.

Κατάλογος τῶν ἐν Χρυσουπόλει συνδρομητῶν, φιλοτίμῳ ἐπιστασίᾳ τοῦ Σχολάρχου Χρ. Παππαδοπούλου.

Αἱ Κυρίαί.

Ἄθηνᾶ Π. Δημητριάδου. Χαρίκλεια Λ. Γενιδουνιά. Μαρία Θ. Φαληρίς. Ἐλένη Μανουήλ. Ἀναστασία Παππαδοπούλου. *Maria Postoli*. Εὐπραξία Γ. Δολαπτόγλου.

Αἱ τοῦ Παρθεναγωγείου μαθήτριά.

Κλεοπάτρα Ἀεστορίδου. Ἀρίστη Εὐστρατίου. Πηνελόπη Ράπτοπούλου. Ἐλένη Κυριαζῆ. Αἰκατερίνη Ἰωαννίδου. Χαρίκλεια Ἰωαννίδου.

Οἱ Κύριοι.

Κωνσταντῖνος Κοντόπουλος. Ἀλέξανδρος Ἀεστορίδης. Χρηστάκης Παππαδόπουλος. Γεώργιος Α. Μεγαρέυς.

Οἱ τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς μαθηταί.

Θεμιστοκλῆς Κωνσταντινίδης. Κωνσταντῖνος Νικολαΐδης. Θεοφάνης Ἰωαννίδης. Κωνσταντῖνος Ἰωαννίδης. Σωτήριος Ἰωαννίδης. Μιλτιάδης Μιχαηλίδης. Κλεάνθης Ἰωαννίδης. Ἰωάννης Κ. Χατζοπούλου. Ἀναστάσιος Κωνσταντινίδης. Ἰωσήφ Τουζουκτσιάν.

Ὅσοι τῶν ΚΚ. Συνδρομητῶν δὲν ἴδωσι τὰ ὀνόματά των καταχωρημένα ἐνταῦθα, ἄς ὡς βέβαιοι, ὅτι δὲν περιήλθον εἰς χεῖράς μου αἱ ἀγγελίαι, ἐν αἷς ἐνεγράφησαν. Ἡ διεύθυνσίς μου εἶναι εἰς Σταυροδρόμιον, ὁδὸς Χαμάλμπαση ἀρ. 40, πλησίον τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας. (Ἐπεταί προσθήκη συνδρομητῶν).

